C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Inspektor West vola na poplach.pdb

PDB Name: West - Inspektor West vola na p
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey

Inspektor West volá na poplach

1. NOČNÍ ROZHOVOR

Tmou nelítostně drnčel telefon.
Roger West nic neslyšel, ležel na zádech, spal a tiše chrápal.
Jeho ženu Janet probudil hned první tón, naslouchala nelítostnému zvonění a s povzdechem "Ach bože!" se natáhla přes manžela a sáhla po aparátu. Dotkla se hladkého povrchu sluchátka, zvedla je a upustila. Zvonění ustalo, telefon těžce dopadl na podlahu. Vycházel z něho hlas, deformovaný a nelidský. "Haló. Haló. Haló." Janet odhrnula pokrývku a vstala. Postel zaskřípala. Oknem zahlédla zář lampy na hlavní ulici: Bell Street totiž neměla pouliční osvětlení. Natáhla ruku, aby se chytila sloupku postele, opatrně našlapovala bosýma nohama, zatímco Roger zafuněl a obrátil se.
"Haló. Haló. Rogere. Rogere - kruci, co se děje? Rogere!"
"Ach, buď zticha," nesmyslně zašeptala Janet.
Obešla postel a stolek u krémové stěny, sehnula se, zašátrala po koberci, až nahmátla telefon. Klekla si, zvedla sluchátko a tiše se ozvala do éteru: "Co je?" Muž na druhém konci právě mluvil s kýmsi vedle sebe.
"Tohle nemám rád. Někdo zvedl sluchátko, ale neohlásil se."
Nastala pauza, pak muž pokračoval.
"Lobo určitě nemůže mít..."
Zbytku věty Janet nerozuměla. Jméno Lobo jí projelo jako ostrá bolest. "Ne!" vyjekla už nahlas a rozhlédla se po temném pokoji, jako by se v něm tajila hrozba, které si dosud nevšimla.
Roger se zavrtěl.
"Někdo tam promluvil," poznamenal muž na druhé straně linky. "Bille, pošli služební vůz..."
Janet se opět chopila sluchátka a konečně se ozvala. "To je v pořádku, tady je Westová."
Roger přestal chrápat. Postel opět zavrzala.
"Všechno v pořádku, paní Westová?" Hlas muže na druhém konci linky byl rázný.
"No ano, samozřejmě. Nemůžete mu dát aspoň chvíli pokoj? Lehl si o půl třetí, vždyť se pořádně nevyspal dva dny a dvě noci. To ho zabije."
Ten druhý se uchechtl. Byla to první úleva od chvíle, co telefon tak pronikavě zazvonil.
"Hezoun snese víc, než jen že ho někdo připraví o jeho sladký spaní. Tady je Cortland."
"Proboha,jak na něm můžete chtít, aby měl výsledky?"
"Však on je bude mít," opáčil vrchní inspektor Cordand z oddělení kriminálního vyšetřování. "Probuďte ho, prosím vás, je to naléhavé."
Venku začaly odbíjet hodiny. Jedna - dvě - tři - čtyři. Čtyři, a to bylo vše. Roger tedy spal něco přes hodinu. Janet vstala, opřela se o postel, a tu se ozval chraptivě Roger:
"Co je?"
"Cortland."
"Kdo? Ach jo. Řekni mu, ať ..." Roger nedořekl. Hlas měl drsný.
"Rogere, on se zmínil... o Lobovi."
Pokojem se rozhostilo ticho. Pak se West posadil a odhodil pokrývku. Ozvalo se cvaknutí, jak rozsvítil. Janet, v tenké noční košili, se dosud opírala o postel se sluchátkem v ruce, vlasy měla rozcuchané a silný pramen jí přes pravé oko padal do tváře. Odhrnula jej zpátky. Bez mejkapu byla bledá, ale půvabná; vypadala zdravě. Roger, světlé vlasy rozcuchané, s hezkou neoholenou tváří a kalnýma očima, se na ni podíval, když jí bral sluchátko z ruky.
"Kdo mluvil o Lobovi?"
"Cortland."
"Pokud o něm pověděl tobě..."

"Ale ne, slyšela jsem,jak mluví s někým jiným."
"Ach tak." Roger vzal sluchátko a zavrčel. "No, co je?" Cortland byl sice jeho nadřízený, ale v té chvíli by zavrčel na kohokoli, kdo měl něco společného s policií, nezávisle na šarži.
Tlumené světlo lampy na nočním stolku příjemně ozářilo pokoj: Ale v koutech byla dosud tma. Janet se rozhlédla kolem, pak do okna a do ticha noci.
Ticha? Venku se někdo procházel pomalým, stejnoměrným krokem. V představivosti, podnícené náhlým probuzením a Lobovým jménem, jí ty kroky připadaly poněkud zlověstné. Podívala se na Rogera. Naslouchal Cortlandovu hlasu, který na Janet působil jako směsice zvuků nemajících význam, podle Rogerova výrazu však usoudila, že to, co Cortland říká, nějaký význam musí mít.
Janet přešla ke krbu, vzala z římsy krabičku zápalek a sehnula se, aby zažehla plyn pod konvicí s vodou. Na malém taburetu byl podnos se servisem na ranní čaj. A také sušenky. Když plyn zasyčel, slyšela Rogera,jak říká:
"Jo, během dvacíti minut jsem tam."
Pomalu zavěsil, přihladil si vlasy a podíval se na Janet. Její odraz v potemnělém zrcadle nad krbem vypadal neskutečný jako přelud - a ještě zdůrazňoval, jak se vyděšeně tváří. Vstal z postele a začal si svlékat pyžamo.
"Promiň, miláčku. Nedá se nic dělat. Až bude po všem, vezmu si pár dní volna."
"Je to Lobo?"
"Něco se kolem něj děje, ale je to nejspíš další falešná stopa." Roger se podivně zasmál, což se k jeho únavě jaksi nehodilo. "Kdybych tak věděl, kdo tě s tím Lobem vyděsil, zakroutil bych mu krkem. Vyčistím si zuby, za minutku jsem zpátky."
Když se vrátil do ložnice, čaj už byl hotov. Janet seděla v posteli a dívala se do okna. Silně se chvěla. Dole v ulici se pořád ještě ozývaly pravidelné kroky. Roger přistoupil k oknu a vyhlédl.
"To je polda," vysvětlil. "Hlídají celý obvod. Poslední dobou je tu fůra zlodějů, vzali si z Loba příklad. Běž spát a na Loba zapomeň. Polovinu toho, co se o něm vykládá, si stejně vymysleli novináři. Aby měli nějakou senzaci a smlsli si na Scotland Yardu. Zapomeň na to."
Janet mlčky nalévala čaj.

"Dobré jitro, pane," zasalutoval policista, když se přiblížil k vozu, v němž Roger vycouvával po úzkém příjezdu od svého domu na Bell Street.
"Dobré jitro. Mrkněte se občas sem, ano?"
"Právě proto jsem tady, pane."
"Díky." Roger vycouval z brány a zahnul na hlavní ulici. Rychle vyrazil pustými ulicemi. Na hlavních dopravních tepnách svítilo jen pár lamp. Mimo ně vládla temnota londýnské noci temnota, kterou tak nenáviděl, protože usnadňovala život zlodějům a komplikovala práci policii. Byl nedostatek potravin, proto kriminalita stoupla.
Reflektory vozu tmu zaháněly. Světla ozařovala velké skleněné výkladní skříně obchodů, bezvýrazné čelní fronty domů, ponurý šedý kámen kostela. Dopravní značku na Sloane Square, která upozorňovala na jednosměrnou ulici, ignoroval, zahnul doprava, ale na spletitých ulicích, vedoucích k Buckingham Palace Road, nebyl žádný provoz. Objevila se bílá budova letecké společnosti, pak vysoká zeď podél Victoriina nádraží. Jednou nebo dvakrát zahlédl policistu, ale jinak nikde nikdo. Vyjel po Victoria Street a před ním se vynořily dvě věže westminsterského opatství, čnící proti zamračené obloze. Pak vykoukly ozářené hodiny na Big Benu, maják. Světélko nahoře na věži svítilo.
"Ještě zasedají," zahuhlal si pro sebe. "Co je horší? Být policajtem, nebo členem parlamentu?" Trpce se usmál, objel Parliament Square, přejel chabě osvětlenou prázdnotu Whitehallu a pokračoval úzkou ulicí ke Scodand Yardu. Dva policisté mající službu u brány mu zasalutovali. Vyběhl po schodech, starou budovou, úzkou chodbou spojující ji s novou budovou, a výtahem vyjel do prvního poschodí. Nepotkal jediného člověka; zřejmě i Scotland Yard spal.
Nedaleko výtahu zazářily osvětlené dveře.
Vešel do místnosti. Byla malá, obdélníková, skrovně zařízená; dva psací stoly, telefony, pár židlí, nějaké příručky, kus koberce a krb - to všechno ve světle jediné silné lampy, visící od stropu nad psacím stolem na druhém konci. Tam seděl Cortland, v košili, mohutný a neoholený, s prošedivělým strništem tmavých vlasů. Cigareta mu visela z koutku masitých rtů. Měl malá očka, přivřená únavou, a široký nos. Ruce, dlaněmi dolů, spočívaly na desce, když se břichem opřel o hranu stolu, vypadaly jako trsy červených banánů. Kdyby člověk potřeboval ideální typ darebáka, stačilo by se podívat na inspektora Herberta Cortlanda.
Na rohu stolu seděl detektiv-inspektor William Sloan, čiperný, čerstvě oholený, s vlasy učesanými,jako by právě vyšel z lázně. Sloan byl jedním z mladších a nadějnějších mužů Scotland Yardu.
"Konečnějsi tady," zavrčel Cortland.
Bylo půl páté a pět minut.
"Omlouvám se," přitáhl si Roger židli. "Ale když chlapíka máte, na deseti minutách nesejde. Mluvil?"
"Ne," odpověděl Sloan.
"Ty snad ještě spíš," poznamenal Cortland. Měl slabý hlas, na tak velkého muže nečekaný, ba překvapující. "Oni nikdy nemluví. Ale je to jeden z Lobových chlápků. Pátý, kterého jsme sbalili, a tentokrát z něj musíme něco dostat."
"Už nám někdy prošel rukama?"
"Ještě ne. To je právě to nejhorší. Ani jednoho z nich jsme ještě neměli v práci, ale jsou to mazaní chmatáci. Fachmani. Rogere, musíme dostat Loba."
Roger sáhl pro cigaretu do Cortlandova balíčku, zapálil si a zašklebil se.
"Já ti koupím gramofon. Tohle říkáš v jednom kuse už osmnáct měsíců. Lobo se nejspíš pořádně chechtá, kdykoli si na něj vzpomeneš. Co ten chlap dnes v noci provedl? Jako obvykle?"

Sloan na něj mrkl, ale Cortland si toho nevšiml, když odpovídal:
"Udělal čtyři domy, a my ho chytli, když vycházel z toho čtvrtého. Nakradené věci ze všech čtyř měl u sebe. Můžeme ho poslat za mříže na čtyři roky, a bude-li mít soud trochu dobré vůle, tak i na sedm. Pracoval stejně jako ostatní Lobovi muži. Našel si otevřený světlík, protáhl se dovnitř, prohledal barák od půdy po sklep, probral kapsy a kabelky v místnosti, kde spali lidi, a dostal se ven, aniž kohokoliv vyplašil. Byla to opravdu klika, že jsme ho chytili."
"Kdo ho vlastně chytil?"
"Quinn - ten mládenec z jednadvacítky."
"Řekni Quinnovi, že měl štěstí, a pak poslouchej, co o tobě říká v kantýně," řekl Roger. "Tvá potíž je v tom, že neprojevuješ dost uznání tam, kde je to na místě, a teď je to sakra na místě. Je Quinn zraněný?"
"Ne. Tenhle chmaták měl nůž stejně jako ti ostatní, ale neměl čas ho použít. Dokonce ho ani nestačil vytáhnout."
"Díkybohu," poznamenal Sloan.
"Je to poprvé, co jsme chytili někoho z Lobových chlápků, a nikdo z toho nevyšel pořezaný," poznamenal Roger. "Kdyby nepoužíval kudly, měl bych pro Loba slabost. On je to tichošlápek a dělá čistou práci. A dokonce používá ochrannou známku."
"To je tedy cvok," poznamenal Sloan.
"Ne dost velký, aby nám to pomohlo ho chytit."
"Takže ty bys měl pro něj slabost," zavrčel Cortland. "On má totiž za sebou devět set třiadvacet kousků čistý práce během osmnácti měsíců. To já bych pro něj neměl slabost, ani kdyby jich udělal jen pár tuctů! Rogere, ty nebereš Loba dost vážně. A nikdy jsi nebral. Ono je to poněkud impertinentní, jenže tenhle chlap je pěknej hajzl."
"Nechme impertinence," zasáhl Roger. "Otázka zní, zda jsme blíž k tomu, abychom chytili samotného Loba, nebo ne? Nemůže ten chlap, kterého Quinn chytil, být Lobo?"
"Měl by sis na to udělat vlastní názor," mínil Cortland. "Překvapilo by mě, kdyby to Lobo byl, a byl bych ještě víc překvapený, kdybychom z něj vůbec něco dostali. Ještě jsem nedostal zprávu, ale snad nám ji už poslali dolů. Tak pojďme."
Vstal, vztyčil se nad ostatní, muž vysoký šest stop čtyři palce chlap jako hora, vypadal obrovský, ale ne tlustý. Navlékl si plášť, zatímco Bill Sloan otevřel dveře. Šli po schodech dolů a jejich kroky na kamenných stupních hluše duněly. Mířili k malé místnosti, kde čekal zloděj. U dveří zvenčí stál uniformovaný konstábl, a jakmile spatřil přicházející inspektory, začal chrastit klíči. Roger se uznale usmál. Cortland cosi zavrčel, Sloan řekl: "Díky." Místnost za dveřmi byla jasně osvětlená, a první muž, kterého zahlédli, byl policejní seržant stojící zády k oknu, s palci rukou zaklesnutými za opasek. Bez přilby se zdál být nedooblečený: ani jeden z uniformovaných mužů bez ní nevypadal řádně oděný. Přihrbený muž sedící na židli, ruce sepjaté v poutech před sebou a vypadající jako miniaturní Uriah Heep, byl jejich zatčený. Na první pohled vypadal staře - přinejmenším na střední věk. Když však Roger přistoupil blíž, viděl, že to je docela mladý světlovlasý chlapík - muž s řídkými vlasy jako sláma a počínající pleší. Měl na sobě tmavý oblek a ochozené boty se silnými gumovými podrážkami, polepenými flanelem - boty, které skoro nebylo slyšet, když šel. Nezvedl hlavu, jen mrkl nahoru na tři muže z kriminálky. Vypadal mazaně. Obličej měl bledý a vyzáblý, jako by umíral hlady.
"Už něco řekl?" zeptal se Cordand seržanta.
"Ani slovo, pane."
"Kam myslíš, že tě tohle nesmyslný chování přivede?" obořil se na chlapíka Cortland. "Jak se jmenuješ?"
Zatčený sklopil zrak k zemi.
"Však ty budeš mluvit," zavrčel Cortland. "Nepromluvit, to by byla velká chyba." Popadl ho za rameno.
Roger začal tiše, téměř vlídně:
"Ukážete mi levou ruku?"
Zatčený sepjal ruce ještě pevněji, tvářil se, jako by se úpěnlivě modlil, ale zároveň si uvědomoval, že nemá důvod očekávat, že bude jeho modlitba vyslyšena. Cortland s ním pořádně zatřásl, což dokazovalo, že je unavený. Roger poznamenal: "Klid." Cortland se nasupil. Zatčený pomalu uvolnil ruce. Vypadalo to, jako by ho to stálo velkou námahu, jako by ty jeho ruce k sobě tiskla nějaká neviditelná síla. Dosud hleděl k zemi, ale náhle si úkosem Rogera změřil. V tom okamžiku se zdálo, že ožil.
Roger natáhl pravici.
Zatčený ruce konečně uvolnil, ale dosud mu ležely na klíně a vypadaly jako pařáty. Pomalu natáhl levici, ale nerozevřel ji. Na konečcích malíčku a prsteníku měl drobné stopy po náplasti; na ostatních prstech bylo patrno, že tam byla stržena podobná náplast. Aby po sobě nezanechal otisky, užíval místo rukavic náplast; moderní zdokonalení. Cortland zahartusil: "Jestli nespustíš, tak ti pomůžeme." Chlapíkem to však nepohnulo. Neměl důvod zapírat, protože i ostatní už viděli dlaň jeho levé ruky, ale protože mu důkladně vštípili, že musí před kýmkoli zatloukat, bylo pro něj utrpení ukázat i jen ruku.
Otočil ji dlaní nahoru, ale prsty nerozevřel.
Roger ji jemně uchopil a prsty mu roztáhl. Nebylo k tomu třeba síly. Muž měl hubenou a kostnatou ruku, velice studenou, třebaže bylo v místnosti teplo. Konečně držel dlaň rozevřenou, v ostrém světle se zabělala. Uprostřed dlaně měl narůžovělé znamení. Mělo tvar vlčí hlavy s otevřenou tlamou a vyceněnými tesáky. Třebaže to Roger očekával, pocítil odpor, jakési bodnutí nikoli nepodobné strachu.
Bylo to po páté, co tuto vlčí značku - Lobovu značku viděl.

2. NŮŽ

"Převezte ho na Cannon Row," přikázal Cortland seržantovi. "Bude tam připraven ráno k předvedení."
"Ano, pane."
Sloan už otvíral dveře. Roger se ještě na zloděje ohlédl. Ten seděl přesně v téže pozici a ruce měl opět pevně sepjaté. Roger se do jeho mdlých očí usmál, a chlapík se rychle otočil.
Ti tři odešli do místnosti vedle. Tam stálo u zdi pár židlí, stůl uprostřed a podél jedné stěny dlouhá lavice. Na stolku ležela spousta drobností, které takový chlapík může nosit po kapsách. Laciné hodinky, drobné mince, pár odřených a pomačkaných librových a desetišilinkových bankovek, tři dozické klíče, hřeben v malém koženém pouzdře, dvě malé kostky, obrácené nahoru dvěma tečkami, vypadajícími jako černá očka. Ležely tam kousky provázků, lístky na autobus, zpáteční polovina jízdenky na vlak, program ze závodu chrtů a malý kapesní nůž. Nic z toho nebylo pozoruhodné, ale na jednom konci té uspořádané skupinky ležel nůž s malou bílou střenkou. Čepel měl asi čtyři nebo pět palců dlouhou a u střenky půldruhého palce širokou. Ke špičce se zužovala a leskla se. Roger si ostří všiml dokonce už od dveří, bylo čerstvě nabroušené.
"Jsem zvědav, jestli budeme mít tentokrát štěstí a zjistíme, odkud to je," poznamenal.
"Jméno nožíře je odstraněno, takže nikoli," odpověděl rozmrzele Cortland. "Na tohle oni nikdy nezapomenou. Je to poprvé, co jsme zachytili vlakovou jízdenku, ale to nám moc nepomůže. Datum má tři dny staré, zakoupena je na Waterloo. Útržek na zpáteční jízdu je z Hounslow."
"Člověk nikdy neví," podotkl Roger a přešel k dlouhé lavici. Tam ležela v podobném uspořádání zlodějova kořist. Nebylo to nic pozoruhodného. Několik malých broží, prsteny a náušnice, manžetové knoflíčky, pár stříbrných drobností, tři zlaté mince, sedmery hodinky, pár zmačkaných jednolibrových bankovek a nějaké stříbro. Roger pochyboval, že by to všechno dohromady mělo větší hodnotu než tři sta liber.
"Moc toho nechytl," troufnul si poznamenat Sloan. Cortland se na něj osopil.
"Znásob to tisíci a zjistíš, že toho je dost. Od té doby, co Lobo začal, toho nakradl za dvě stě nebo tři sta tisíc liber. Všechno to byly drobnosti, všechno se to dalo snadno odnést, vůbec neměl problémy se jich zbavit. Nenapodobuj Rogera, který má ve zvyku všechno zlehčovat."
Sloan neodpověděl. Cortland uměl být nepříjemný.
"Já se z toho zblázním. Kdykoli některého chytíme, je to totéž. Nic, co by toho chlapa identifikovalo. Ani neřekne, jak se jmenuje. U nikoho z nich jsme nezjistili, kde bydlí. Jak tu svini člověk chytí, neotevře hubu - bude mlčet i zítra při výslechu, a taky ani necekne, až bude ve vyšetřovací vazbě čekat na soud. Ale pak toho ostatním muklům napovídá ažaž. Budeme ho mít v Old Bailey, ale nikdo z něj nedostane ani slovo, dokonce se nebude ani hájit. Podruhé otevře hubu až v kriminále, v Mooru nebo kam ho pošlou. Jednou by to stačilo,jenže ono to takhle bude už po páté. Potřebujeme dostat Loba, a nic nás nezastaví."
"My ho dostaneme, ale až se vykašleme na předpisy," podotkl Roger.
"Co tím myslíš?"
"Dejme tomu, že bychom byli toho chlapa nezašili. Že by ho Quinn nechal jít a sledoval ho. Nebo dejme tomu, že by dokonce i teď utekl. Mohli bychom..."
"Tak to tedy ne." Cortland skoro křičel. "Nic z těchhle potřeštěností. Myslel jsem, že tě to už dávno přešlo. Lobo by pak pracoval s někým jiným a pěkně by se nám chechtal. A vůbec, nešlo by to, i kdyby to mělo nějaký smysl."
Roger pokrčil rameny.
"Dnes v noci jsme jednoho chlapa chytili, ale půl tuctu dalších a taky sám Lobo by dosud mohli pracovat," poznamenal Sloan. "Nejspíš to tak bude. Lobo obvykle posílá každého na jednu noc ven, a ten pak zbytek týdne odpočívá. Že bychom se na tohohle podívali ještě jednou, Rogere?"
"Jo, těsně předtím, než půjde na lavici obžalovaných, to je jejich poslední možnost," poznamenal Roger. "Já jdu domů."
Cortland proti tomu nic nenamítl, jen vypadal, že by byl rád, kdyby taky mohl jít.

Té noci se v Hampsteadu malý chlapík v tmavých šatech přesně takových, jaké měl i zatčený, v botách se silnými gumovými podrážkami potaženými flanelem, protáhl světlíkem odlehlého domku v tiché ulici. Vál lehký vítr a bylo slyšet jen šumění listí. Ten chlapík vypadal celý jako z gumy. Choval se tiše, dokonce tišeji než sám větřík. Stanul dole u schodiště, tváří k hlavním dveřím, a poslouchal.
Nic nebylo slyšet.
Během deseti minut sebral v přízemních místnostech všechno, co se dalo snadno prodat, a hromádku kořisti položil na stolek v předsíni. Když se kradl nahoru, svítil si malou kapesní baterkou s velkou hlavicí.
Z odpočívadla vedly patery dveře, z nichž dvoje byly otevřené. Nahlédl dovnitř. Za jedněmi byla koupelna, za druhými

malá, neobydlená ložnice. Tiše otevřel třetí dveře a posvítil si dovnitř baterkou. Světlo sklouzlo po světlých stěnách, na nichž byla barevná zvířátka, a po chlapci, ležícím na boku v malé postýlce. Chlapík couvl a tiše zavřel.
Další místnost byla větší - také ložnice. Na manželských postelích tam spali muž a žena, tvářemi k sobě. I v přítmí zloděj rozeznal ženiny tmavé vlasy a mužovu tvář, obrácenou k němu. Stál ve dveřích a díval se na toaletní stolek, kde se cosi zatřpytilo. Vešel dovnitř, popadl dva prstýnky, ozdobný hřeben, malé zdobné hodinky a briliantový přívěšek. Z kapsy vytáhl chuchvalec vaty, každý kousek zabalil a vstrčil do objemné kapsy uvnitř kabátu.
Ticho narušovalo jen pravidelné oddechování obou spáčů.
Zloděj zamířil po špičkách k postelím. Na nočním stolku mezi nimi ležela ženina kabelka. Mužovy šaty visely přes židli v nohách postele. Zloděj prohledal kapsy, našel náprsní tašku a hodil ji k ostatní kořisti. Potom, téměř se dotýkaje postelí, neboť mezi nimi byla jen těsná ulička, přistoupil k nočnímu stolku.
Hodiny dole odbíjely čtvrtou.
Otevřel kabelku. Zavírání trochu zaskřípalo, to se poprvé polekal. Ohlédl se na muže, ale ten vůbec nevypadal, že by byl vzhůru. V těchto temných, čarodějných hodinách se spící toulali v jiném světě. Zloděj našel v kabelce zlatou pudřenku, oči se mu rozzářily. Zabalil ji a přiložil k ostatnímu. Byla tam taky peněženka. Vůbec se nenamáhal s tím, aby ji otevřel, prostě ji strčil do kapsy k náprsní tašce.
Právě se otáčel, když se bleskově vymrštila mužova ruka a chytila ho za zápěstí.
Zloděj se rychle obrátil. ‚Spící` muž se hbitě posadil, oči mu sršely.
"Teď tě mám, krasavče! Julie!"
Žena se nepohnula. Zloděj stál jako ochromený, hleděl dolů a svítil baterkou muži do tváře.
"Julie!"
Žena zamžourala a protáhla se.
"Julie, buď klidná. Chytil jsem lupiče. Vyskoč a vytoč 999. To stačí - jen vytoč 999."
"Tony! " Žena se posadila, přidržujíc si u krku noční košili, vytřeštěnýma očima zírala na drobného chlapíka, který stál mezi postelemi a shlížel na manžela.
"Dělej, holka." Muž se pak obrátil na zloděje. "A ty nic nezkoušej, nebo ti zlomím haksnu."
Zloděj ani nemukl.
Žena odhrnula přikrývku a zloděj upustil baterku na zem. Náhle byla tma. Muž v posteli sykl: "Ani se nehni! Rozsviť, Julie. Julie, rozsviť!"
Žena zašátrala po noční lampě, a když rozsvítila, zahlédla,jak se v zlodějově ruce zableskla ocel nože. Vykřikla. Muž zlodějem trhl a volnou rukou se snažil odrazit napřažený nůž. Nestrefil se. Nůž ho řízl do tváře, pak ještě jednou, níž.
Zloděj se vmžiku otočil, žena se přikrčila, s ústy otevřenými, očima plnýma hrůzy, noční košili si přidržujíc u krku.
Zloděj máchl nožem dolů a zabořil ho do jemné zaobleniny její hrudi. Vytáhl jej, ona zasténala a klesla k zemi. Vrah vyběhl na odpočívadlo a podíval se na zavřené dveře dětského pokoje. Neotvíraly se, bylo slyšet jen sténání z ložnice.
Rychle seběhl po schodech dolů.
Když otevřel domovní dveře, v domku naproti se svítilo. Věci ze stolku rychle naházel do kapsy a vyběhl ven. Ani za sebou nezavřel. Na silnici byly stromy; stromy, tma, stín. Na druhé straně silnice se však svítilo, nějaký muž otevřel okno a křičel: "Haló!"
Zloděj však nedbal na volání a běžel pryč.
"Chyťte zloděje! Chyťte ho!" křičel soused.
Zloděj tiše a rychle zmizel.

Když Roger dojel do Bell Street, bylo půl sedmé. Na východní obloze začínalo svítat. Za půl hodiny se rozední. Říjnové ráno bylo svěží, ale nikoli studené. Zavezl auto na příjezdovou cestu a nechal je stát před garáží. Byl zoufale unavený, nikoli však kvůli té záležitosti s Lobem. Pořád toho bylo mnoho.
Janet byla vzhůru.
"Kolik je, Rogere?"
"Obrať se a spi," odpověděl. "Ještě máš hodinu. V devět mě probuď."
"Musí to být?"
"Jo. Ve tři čtvrti na deset chci být na Bow Street. Ani nemá cenu se svlékat."
"Když to uděláš, líp si odpočineš."
"Tak jo." Roger se vymotal ze šatů, a když vklouzl do postele, zaslechl z protější místnosti hlásek.
"Scoopy," ozvalo se. "Scoopy, ty jsi už?"
Zasáhla Janet: "Spi, Richarde!"
Nikdo se neozval. V domě bylo ticho a z hlavní ulice doléhal nahoru časný provoz, hukot ranních autobusů, krmících centrum a západní část Londýna dělníky. Roger si přetáhl přikrývku přes hlavu. Janet, blízká a teplounká, ležela na zádech. Položil ruku na její měkké tělo a usmál se do šera. Ona se však neusmála a ani se na něj nepodívala.
"Richard se obvykle nebudí první."
"Třeba zase usne. Běž spát."
"Nezapomeň, ve čtvrt na deset - ne, v devět. Ani o minutu později," zamumlal. Spánek mu již začal ovládat mozek i jazyk. Nejasně uvažoval o Martinovi, kterému říkali Scoopy, a o Richardovi. Každý spal v samostatné ložnici, protože když spali spolu, brzy se probouzeli a dělali hluk. Myslel na Janetino příjemné, svůdné teplo; na to, že je unaven, když by si přál být svěží, a ani si nepovšiml, jak je Janet strnulá a že se k němu nepřitulila.
Zazvonil telefon.
Nabral dech. Janet vyskočila.

"Ne!" vykřikla. "Už ne! Já to nevezmu. Oni se zbláznili!"
Crrr-crrr; crrr-cwrr; crrr-crrr.
Na odpočívadle se ozval hlásek. "Mami, mami! Zvoní telefon!"
"Běž spát, Scoopy!"
Telefon duněl Rogerovi v hlavě. Věděl, že neusne, dokud ten hovor nevyřídí. Zvedl se. Janet se natáhla přes něj, ale on dosáhl na sluchátko dřív.
"Kdoje?"
"Promiň," ozval se Bill Sloan. "Myslím, že bys měl radši zase přijít. Ale ne sem - na sedmnáctku. Je to odporná záležitost."
Jak odporná?"
"Ze všech Lobových kousků ta nejhorší. Dvojnásobná vražda. Mám pro tebe poslat vůz? Cortlandovi jsem ještě nevolal, říkal jsem si, že bys u toho měl být první ty, ale už brzy mu musím zavolat."
"Já přijedu," odpověděl Roger. "Na auto se vykašli."
"Táto, už je čas vstávat?" volal Scoopy docela zblízka. Jeho drobná postavička v pyžamku se objevila ve dveřích, za ním stála druhá, ještě menší, stejně rozcuchaná. Oba chlapci vypadali ve světle vycházejícím z ložnice pobledlí, ale stejně dychtiví.
Janet si povzdechla: "Jako kdybych se provdala za stroj."
"Miláčku, příštích pár dní to bude vypadat, jako kdyby ses vůbec neprovdala," podotkl Roger. "Lobo tentokrát opravdu přestřelil."
Martin řečený Scoopy a Richard zírali celí vykulení a ospalí. Znepokojilo je, jak se matka tváří, jak divně se dívá. A taky to, že se k ní táta natáhl přes postel, vzal ji za ramena a přitáhl ji k sobě.
"Vražda?" hlesla.
"Jo."
"Pojď si hrát na vraždu," navrhl Scoopy, otočil se a vedl Richarda do většího dětského pokoje.

3. SIROTEK

V Hampsteadu, na Maybury Avenue číslo 17, stálo u okna dítě a sledovalo, jak Roger West zaparkovává svůj vůz vedle dalších tří aut, která stála před domem. Chlapec byl bledý. Měl stejné vykulené modré oči jako Richard. Při pohledu na něj Roger zakopl o schod. Za chlapcem, zády k Rogerovi, stála žena v červeném županu a hovořila se starším mužem, který držel šálek čaje. Podle sklonu ženiny paže to vypadalo, že i ona pije čaj.
Okno bylo dokořán.
"Tady jde další," zřetelně hlásilo dítě.
"Petře,jdi od toho okna!" okřikla je žena. Když se obrátila, bylo vidět, že má ve vlasech natáčky a že je rozrušená. "Ach bože, proč je ta policie tak pitomá? Proč mě nenechají, abych ho vzala domů? Tohle přece nejde, když nahoře..."
"Klid, Dorothy," napomenul ji muž.
Roger došel k domovním dveřím, které byly otevřené. Uvnitř k němu hbitě přistoupil uniformovaný policista.
Domek byl malý a dřevěný, ale na to, že pocházel z alžbětinské doby, měl jistý půvab. Zahrada vypadala udržovaně, kvetly v ní pozdní jiřiny a rané chryzantémy, měla úhledně zastřižený trávník. Byla orientovaná k západu. Slunce vycházelo na druhé straně, právě zářilo zlatě na dva vysoké jilmy, stojící vedle dřevěné garáže.
"Dobré jitro, pane," pozdravil konstábl.
"Dobré jitro." Roger si prohrábl strniště na hlavě, ale to už zahlédl Sloana scházejícího po schodišti. Dveře vedoucí do přední místnosti byly zavřené. "Proč tu ksakru držíte to dítě?" vyjel Roger.
"To ne já - tady to vede Wilson z oddělení, víš přece,jaký je. Ale tomu klukovi to nijak neškodí. Vůbec nechápe, co se stalo."
"Fakt ne?"
Roger se protlačil kolem Sloana a vyběhl nahoru. Všechny dveře na odpočívadle byly otevřené, a v jedněch z nich stáli dva muži s fotoaparátem. Právě když Roger dorazil, spustil blesk a fotoaparát cvakl.

"Hotovo?" zeptal se Roger.
"Tady ano, pane."
Roger vešel dovnitř a spatřil dvě těla přesně tak, jak je soused bydlící přes silnici našel. Žena, zhroucená na vzdálenějším konci své postele, byla obrácená tváří k němu. Na prsou a na noční košili měla velkou krevní sraženinu, a také na ruce, která bezvládně ležela na koberci. Muž byl dosud v posteli, od pasu dolů přikrytý. Jeden řez vedl přes tvář, druhý přes krk. V posteli to vypadalo jako na jatkách.
U okna stál obtloustlý muž s šedivými vlasy. Když Roger vstoupil, pokývl hlavou.
"Teď to Lobo přepískl," ozval se inspektor Wilson.
Byl to nudný patron.
"To on přece vždycky. Je nějaký důvod, proč je dole to dítě?" vyjel Roger.
"Ovšem. Chtěl jsem, abyste si s ním promluvil. Vy to s dětmi umíte. Když sem přišel soused, byl chlapec vzhůru, takže možná viděl vraha. Necháme-li ho příliš dlouho, buď všechno zapomene, nebo toho spoustu přibájí."
"To máte pravdu," souhlasil Roger. "Jak to tady vypadá?"
"Nezdá se, že se tu dá ještě něco udělat," mínil Wilson. "Žádné stopy, musel mít rukavice nebo olepené prsty. Dostal se sem světlíkem, to byla určitě Lobova práce. Soused viděl nějakého chlapa vycházet z domu, ale nedokáže ho popsat, jen říká, že byl malý, měl velké boty a uháněl jako zajíc." Ten popis by se hodil na kteréhokoli z Lobových maníků. "Ten soused je dole se svou ženou. Nějaký plukovník Hambledon."
"Já si promluvím s tím chlapcem," prohlásil Roger. Sešel dolů, trochu zalitoval, že na Wilsona tak vyjel, má přece jen větší představivost, než kolik mu připisoval. Na schodišti stál Sloan.
"Potřebuješ mě, Rogere?"
"Zatím ne, díky. Vlastně - jak se ten chlapec jmenuje?"
"Peter."
"Dík." Roger si protřel slzící oči, pravicí si přihladil vlasy a vešel do přední místnosti. Žena v červeném županu teď vypadala starší, než když ji zahlédl oknem. Muž byl vysoký a stál vzpřímeně. Byl v šatech, ale bez límečku a kravaty. Měl šedivý knír, útlou tvář, na hlavě bělavé strniště a jasné šedé oči.
Peter stál dosud u okna a sledoval příchozí.
"Ahoj, Petře," oslovil ho Roger. "Dobré jitro, pane." Roger se uklonil plukovníkovi a jeho ženě a přistoupil k chlapci.
"Bylo to ošklivé probuzení, co?"
Chlapcovy oči tolik připomínaly oči Richardovy.
Vy jste taky detektiv?"
"Ano,je to mé povolání."
"Máma je mrtvá? A co táta?"
"Podívejte se, proč nedovolíte, abychom ho vzali k nám?" ozval se Hambledon. "Rádi se o něj postaráme, než..."
"Hned to bude," ujistil je Roger. "Pojď sem, Petře, ano?" Když Peter k němu pokročil, sedl si na opěradlo křesla. Chlapec vypadal vážně, jako by už věděl, že jde o smrt, třebaže mu to dosud pravděpodobně nikdo přímo neřekl. Roger se snažil přemýšlet, co by asi řekl Richardovi; nebo co by asi měl říci. Utajovat skutečnost nemělo smysl, pravděpodobně bude lepší jednat na rovinu.
Paní Hambledonová zasáhla: "Petře, až později, my..."
Peter však hleděl upřeně na Rogera.
"Prosím vás,jsou mrtví?"
"Ano," odpověděl tiše Roger. "Je mi to moc líto, Petře. Kolik ti je let?"
"Bylo mi šest." O rok starší než Scoopy, o dva než Richard. Jeho pronikavý hlásek byl pevný. "To je zabil nějaký zlý chlap?"
"Ach!" Ten povzdech pocházel od paní Hambledonové. Plukovník přistoupil k chlapci a objal ho kolem ramen. Ten však upíral tázavá kukadla na Rogera.
"Ano, Petře."
"Já ho nenávidím." Vyslovil to klidně.
"My taky. Chodíš do školy?"
"Ano, každý den, k Sv. Wilfridovi."
"Líbí se ti tam?"
"Ano, moc, zvlášť vždycky odpoledne, když máme kreslení."
"Můj chlapec Scoopy taky rád kreslí. Nemáte ve škole taky někoho, komu říkají Scoopy?"
"Myslím že ne," odpověděl Peter zdvořile. "Je to dost legrační jméno, nemyslíte?"
"Jednou ti povím, jak k němu přišel," slíbil Roger. "Probudil ses dnes ráno dřív než jindy?"
"Ano, mnohem dřív."
"Proč?"
"Měl jsem dojem, že něco slyším, a taky jo," vyprávěl Peter, "přicházel plukovník Hambledon. Slyšel jsem ho, jak jde po schodech, viďte, pane plukovníku?"
"Ehm."
"A otevřel jsi dveře, aby ses podíval, kdo toje?"
"Ano, právě jsem chtěl," odpověděl Peter. "Ale pak jsem to neudělal. Já..." Sevřel rty, jako by nesměl říci proč.
"Neudělal jsem nic špatně, že ne?"
"Samozřejmě že ne. Zaslechl jsi něco předtím?"
"To si nepamatuju."

"Třeba jak máma nebo táta s někým mluví... Nebo tak něco?"
"Ne, určitě ne," ujistil ho Peter. "Mámu jsem naposled viděl, když ke mně přišla. Ona se na mě vždycky jde podívat, než jde spát, a někdy jsem ještě vzhůru. Včera jsem byl."
Žena potlačila vzlyk, ale Hambledon zakročil: "Dorothy, prosím tě." Peter se na ně podíval.
Roger se odmlčel. Náhle se mu stáhlo v krku, nebyl schopen promluvit. Nahoře někdo přešel přes místnost, až se lehce zachvěl skleněný lustr. Venku zastavilo další auto.
"Kdy jsi viděl tátu?"
"Včera ráno, když mě vezl do školy," odpověděl Peter. "Vždycky mě bral do školy, cestou na nádraží. Není to daleko."
"Tak dobře, kamaráde, dnes tě tam doveze pan plukovník Hambledon. Kde bydlí babička?"
"Babička Lee, to je mámina maminka, bydlí strašně daleko. Někde ve Skotsku. Byl jsem tam v létě na prázdninách, když máma s tátou odjeli do Francie. Tátova maminka bydlí v Londýně."
"Chodí sem často?"
"Ano, skoro každý týden."
"A máš ji rád?"
"Moc!" Petrovi se poprvé rozzářila očka. "Vždycky mi přiveze něco hezkého, a taky hraje na piano. Jako máma. Je... je maminka opravdu mrtvá?"
"Ano, Petře."
"Já toho chlapa nenávidím," řekl opět Peter a náhle měl plné oči slz. "Nenávidím ho, nenávidím! Jestli ho najdu, tak ho taky zabiju. Nenávidím ho!"
Snaž se být střízlivý; buď jako Wilson.
"Aby ne. Nemáš hlad, kamaráde?"
To zabralo.
"Myslím že jo," odpověděl Peter zamyšleně.
"Takže tě paní Hambledonová vezme k sobě domů a dá ti něco k snídani. Určitě to bude moc dobrá snídaně. Bude-li tě něco zajímat, zeptej se jí, a ona ti to poví, bude-li moci."
"Děkuju. Zdržíte se tady dlouho?"
"Celý den budu tady někde kolem a detektivové se tu zdrží ještě déle."
"To je dobře," řekl Peter.
"Jak jste říkal, že se jmenuje váš syn?"

Roger stál u okna s plukovníkem Hambledonem po boku a sledoval,jak Peter udatně přechází silnici a drží se paní Hambledonové za ruku. Pak zmizeli za autem, ale Roger je nepřestal sledovat, dokud se zase neobjevili nedaleko dveří plukovníkova domu. Kolem projížděl chlapec s ranními novinami a vykřikoval, v dálce se ozýval mlékař.
Plukovník si odkašlal.
"Nemůžu vám něco nabídnout? Třeba šálek čaje?"
"Ne, díky. Už jste mluvil s našimi lidmi?"
"Ano. Říkali, že se ozvou, budou-li mě ještě potřebovat. Zůstal jsem tu kvůli chlapci. Ehm. Já bych mu to tak neřekl, ne tak přímo, ale myslím, že jste udělal správně. Peter je milý kluk. Všichni ho mají rádi. Ehm." Plukovníkovi dělalo potíž vypravit ze sebe slovo. "Rádi uděláme, co je v našich silách. Moc rádi. Jeho babička, paní Grahamová, ta bude... to si dovedete představit. Ale ona to zvládne. Trochu ji znám. Tahle část Hampsteadu je jako vesnice, však víte. Ehm. Někdo jí to bude muset říct."
"My se o to postaráme."
"To je dobře. A vy toho chlapa chytíte, že jo?"
"Ano, chytíme ho," prohlásil Roger rozhořčeně. "Po tomhle ho dostaneme."

Malý zloděj seděl v rohu místnosti na Bow Street, sepjaté ruce tiskl na břicho, hlavu měl skloněnou na hrudi. Rogerovi blesklo hlavou, že ten chlap může být kretén. Byla to ošklivá myšlenka. Co si člověk o té jeho póze může myslet? Nebo jsou snad všichni chlápci, kteří pracují pro Loba, mentálně vadní? Tahle teorie nebyla reálná. Na to byli až příliš rychlí, příliš mazaní a ve vězení mluvili příliš otevřeně. Celé jejich chování bylo naučené, obratně nacvičené; nepozorovaně se dostat dovnitř a zase ven. Kdyby mohl tohohle chlapa přimět, aby promluvil, byl by to Lobův konec.
Zastavil se před mužíkem a vyštěkl: "Vstaňte." Ten uposlechl. "Už těch hloupostí máme dost. Budete mluvit. Jak se jmenujete?"
Muž neodpověděl.
Roger pokračoval: "Mlčením si jen všechno zhoršíte. Byl jste zadržen na Golder's Green po půl čtvrté ráno. Uvědomujete si to? Známe čas, kdy jste byl zadržen, víme, kdy jste kde byl a kam jste šel."
Bezvýrazné oči se na něj neupřely. Na malé hlavě a tenkých rtech se nic nepohnulo.
"A víme, že jste je zabil," dodal Roger.
Hlava se vzpřímila. V mdlých očích se objevil zvláštní výraz - byl to strach, nebo spíš údiv? Muž svěsil ruce a stál velmi strnule. V malé holé místnosti s nimi byl jen seržant, který stál tiše u dveří a vypadal zcela nezúčastněně.
"Dvě vraždy," zdůraznil Roger. "Čeká vás špagát, ať už mluvit budete, nebo ne. Měl byste spíš rychle uvažovat, jestli se vám nepodaří namočit do toho někoho jiného. To asi nejde, co? Vy se tak bojíte šéfa, že radši ani neceknete. Radši se necháte pověsit, než byste ho prozradil. A spousta lidí vás ráda uvidí na šibenici. Například já. Já se rád podívám, až vás povedou k oprátce. Už jste někdy viděl popravu oběšením?"
Chlapík si olízl rty.

"Včera tu věc provedl jeden z Lobových mužů. Vy k nim patříte. Byl jste nedaleko. Bylo použito nože,jako je ten váš. Věděl jste, že mezi čepelí a střenkou vašeho nože byla krev?"
Muž opět vystrčil špičkujazyka a opět jej schoval.
"Takže to vypadá, že to byl váš nůž. Vy jste byl rozhodně nablízku. Jednoho muže a jednu ženu někdo zavraždil nožem - někdo je pořezal a pobodal. Lidé budou mít zájem, aby se vrah našel. A nedají pokoj, dokud nebude viset. Vy po všech stránkách vyhovujete. Uvědomte si to v té své zabedněné palici. Vinným vás shledá kterákoli porota. Lobo vás nevaroval, co se stane, když použijete nože? Taky vás viděl muž bydlící naproti přes silnici. Je to jasný případ. Měl byste naději na doživotí, kdybyste nám pověděl o Lobovi a ostatních. Toje vaše jediná šance. Proč jste zabíjel? Nařídil vám Lobo, abyste radši zabil, než se nechal chytit?"
Žádná odpověď.
"Poslouchejte mě," pokračoval Roger. "Během deseti minut budete na lavici obžalovaných. Máme dvě obvinění, která můžeme vznést. To první, že jste byl chycen, když jste opouštěl dům s ukradenými věcmi v kapse. Druhé, že jste se dnes v noci dopustil dvojnásobné vraždy. Můžete si sám vybrat, které z nich to bude. A pokuď teď nepromluvíte, bude to to druhé. Jestli spustíte, čeká vás to první. Zabil jste ty dva?"
Ticho.
Roger uvažoval, jaké je tahle profese peklo, chtělo se mu spát. Zapálil si cigaretu, zdálo se, že to drobná očka upoutalo. Roger vtáhl a vyfoukl kouř nad jemnými vlasy barvy slámy; mužíkova hlava mu totiž sahala sotva po bradu.
"Tu vraždu dnes v noci má na svědomí jeden z Lobových maníků. Je to jasné? My víme, že to udělal jeden z nich, a vás chytili při činu, při jiné věci. Mne zajímá, jak se to stalo. My tak často nechytíme někoho z jeho mančaftu - v minulosti jsme vždycky dostali hlášku. Už vám to dochází?"
Mužík se na Rogera vyděšeně podíval, opět si olízl rty a promluvil.
"Já jsem nikoho nezabil. Já ne!"

4. ZLODĚJ PROMLUVIL

"Ještě chvíli počkejte," řekl Roger. "Seržante, ať vezmou další případ, já potřebuju deset minut." Snažil se, aby své vzrušení nedal najevo. "Takže jste konečně přišel k rozumu, co? Jenže tvrdit, že jste ty dva nezabil, nestačí, my chceme trochu víc. Jak se jmenujete?"
"Já..."
"Vaše jméno!" Roger popadl chlapíka za rameno a stiskl, rozčilení v něm vzrůstalo. Tohle byl první případ, kdy jeden z Lobových maníků cekl; prostě senzace. "Tak do toho, a neztrácejme čas."
"Já jsem... Morgan." Řekl to trochu zpěvavě. Znělo to velšsky s nádechem londýnského nářečí. "Dai Morgan. Dnes v noci jsem nikoho nezabil, přísahám. On... on mě někdo prásknul?"
Roger ho pustil a pokrčil rameny. Cortland ani ostatní by to neschválili, řekli by, že se moc odvazuje; a že se kvůli získání informace nemá lhát. Ale pokud si tenhle chlapík myslí, že ho udal jeho šéf, nikdo nemůže odhadnout, kolik by toho řekl.
"Jak myslíte, že bychom vás chytili, kdyby vás nepráskli? Jste pátý, kterého jsme dostali, a včera to byl pátý tip Loba nebo někoho, kdo pro něj pracuje. Kolik je vám?"
"Jednatřicet. Já..."
"Na tuhle práci už začínáte být starý. Ostatní byli mnohem mladší než vy, skoro ještě kluci. Ti všichni odcházejí jako první. Mají zničené klouby, slabou ruku - a to jim brání, aby svou práci dělali tak, jak to Lobo chce. A tak si řekl, že bude nejlepší je prásknout. Jste ženatý?"
Morgan přikývl. Když se podíval na Rogera, měl v očích strach.
"A děti?"
"Tři."
"To je moc prima pro ženu a pro rodinu, když se dozví, že táta dostane provaz. A je to..."
"Já jsem včera nevytáhl nůž!"
"Použil jste ho dřív."
"Já...já jsem s ním nikdy nikomu neublížil," koktal Morgan. "Jen jsem chtěl lidi vyděsit, nic víc. Já nejsem zabiják. Povídám vám, že nejsem vrah, to se pletete! Tím nožem jsem opravdu nikdy nikomu nic neudělal. Jenže..."
Polkl a zarazil se.

"Jenže co?"
"My na každou práci dostáváme jinou kudlu," pokračoval Morgan po chvíli, "o to jde. Nikdy nemáme na různej džob stejnou kudlu, jen stejnej typ nože. Já..."
"Lobo vás tedy pěkně vybavil," ušklíbl se Roger. "Dal vám zkrvavený nůž. Krev nebyla vidět, nůž byl umytý. Jenže mezi střenkou a čepelí se to umýt nedá. Něco tam vždycky zůstane. Na tom vašem jsme toho našli spoustu - to je Lobova práce, co? Nezklamal jste ho v poslední době? Třeba jste udělal něco, co neschvaloval? Tak povídejte."
"Já...já nevím. Fakt nevím."
Žádná udání neexistovala, ale krev na noži se našla. Roger vytvořil přesvědčivou story, vybudovanou na chlapíkově strachu. Z Loba udělal Morganova nepřítele na život a na smrt a vyvolal v něm hrůzu z oběšení. Provaz byla jediná věc, které se všichni darebáci báli. Roger náhle necítil únavu. Od té chvíle, co promluvil s Petrem, únavu necítil.
"Kde ty nože berete?" zeptal se.
"Oni nám je dávají."
"Kde? Kdo? Chci pravdu, jedině ta vás může zachránit."
"Vždyť já přece mluvím." Morgan se ošil, ruce sevřel před sebou, jako by se instinktivně snažil zakrýt vlčí znamení. "Vždycky nám řeknou, který ulice máme udělat, a dostaneme kudly, pár hodin předtím, než jdeme na džob. Nikdo nás nevaruje jen dostaneme balíček, a tam všechno je."
"Kolik vás je?"
"Nevím. Fakt nevím! Já dělám se dvěma. Jinak je jich víc, musí jich bejt víc, ale já znám jen ty dva. Bydlíme v..." Zaváhal a polkl na sucho. Jako by si v duchu vybavil Lobovu tvář a bál se víc muže, kterému slouží, než smrti. Roger ho nepobízel, jen čekal. Po chodbě přešel policista a někdo vykřikl: "Další případ!"
Morgan zamumlal: "Bydlíme v penzionu u Ma Dingleové."
"Všichni tři?"
"Jo, přesně tak."
"Jak dlouho v tom už lítáte?"
"Pár let."
"Předtím jste pracoval s Lobem?"
Morgan zavrtěl hlavou. "Ne tak docela."
"Jak vás naverboval?"
"Byl jsem v jedný partě," odpověděl Morgan. "Nikdy jsem se k ničemu nedostal, nedostal jsem šanci, to byl ten průšvih. Byl jsem nasuchu. A pak... pak jsem dostal nabídku. Čistit ty zatracený ulice! Uklízet svinčík po ostatních! Tohle byl jedinej způsob, jak přežít. A tak jsem začal jako kapsář, chmaták.. Uměl jsem to, dokázal jsem rychle uhánět, když byly trable. A pak..."
Zarazil se a zavřel oči, jako by mu vytanula nějaká stará, ošklivá představa. Nehýbal se, levou ruku sevřenou v pěst a zvednutou k hrudi. Potom pomalu otvíral současně pěst i oči. Díval se do rozevřených prstů na vlčí hlavu. Otřásl se, jako by ho náhle zamrazilo. Ale když už jednou začal, nedal se zastavit. Chvěl se od hlavy až k patě a zuby mu jektaly. Roger ho vzal za ruku a dovedl ho k židli, ale on se třásl dál, i v sedě.
"Nemám pro něco dojít?" nabídl se policista.
"Přineste něco. Whisky nebo brandy."
Když se policista vrátil se sklenkou whisky, Morgan se už vůbec nedokázal ovládnout. Roger mu sklenku podržel u úst. Když se chlapík napil, zuby mu cvakaly o sklenku. Zakuckal se. Trocha whisky mu stekla po bradě a krku. Něco však spolkl, chvíli počkal a pak se opět napil.
Záchvat postupně pominul.
Roger mu nabídl cigaretu. Chlapík si ji vděčně vzal a zhluboka vtáhl,jako by na tom závisel jeho život.
"Jak to bylo dál?" pobídl ho tiše Roger.
"Vy... vy nemáte o ničem páru," huhlal Morgan. Teď zpíval jako pravý Londýňan. "Vy nevíte, pane, to, co já. To se jednou jeden z party prokecnul, a jeho žena pak..." Nedořekl a opět se -zachvěl. "Vy nemáte o Lobovi páru. To je fakt, nevíte nic."
"Učíme se," namítl Roger. "Dokud jste tady, nemůže vám nic udělat. Taky dáme pozor na vaši ženu a na děti - o ně se bát nemusíte. Nezapomínejte, já se vám snažím zachránit krk. Ale nebude to snadné. A nepodaří se mi to, pokud mi nepovíte všechno, co víte. Jste jeden z tříčlenného gangu, který bydlí v penzionu u Dingleové. Dostanete balíček s instrukcemi a nůž. Teď pokračujme. Co děláte s lupem, když svou noční práci skončíte?"
"On to sbírá."
"Lobo sám?"
"Nevím. Je to skoro vždycky stejnej chlap," odpověděl Morgan. "A to je všechno, dokud nedostaneme další práci."
"Jak jste se připletl k Lobovi?"
"Začal jsem dělat u jedný party, která pracovala na dostizích," vysvětloval Morgan. "V Loueyově partě. Ale tam to nebylo tak horký. A byli to vejtahové. Používali mě jako kapsáře. Vy víte, jak je to na dostizích snadný. Jenže pak se Loueyova parta rozpadla. Já byl zase bez práce a nevěděl, čeho se chytit. Tak to začalo. Tenkrát jsem Loba ještě neznal. Přede dvěma lety, jo, je to skoro dva roky. Patron mi řekl, že má pro mě práci. I s bejvákem. Bylo to na venkově, ale jestli se mě zeptáte, kde to bylo, tak to nevím. Odvezli mě tam v uzavřeným autě. Právě tam jsem se setkal s těma dvěma. Cvičili se tam. Ocitli jsme se zase ve škole. Učili jsme se, jak prolízt světlíkem, jak se dostat do baráku - zkrátka ta pravá škola pro zloděje, horší než polepšovna. To je všechno, co vám můžu říct, pane, kromě..."
"No?"
Morgan zahuhlal: "Můžu eště dostat panáka?"

Roger mu podal sklenku. Dopil a zhluboka si povzdechl.
"Jo. Kromě toho nám řekli, že nesmíme nikdy ani ceknout. A jestli někde otevřem hubu, odnesou to naše ženy a děti. O tom se nedebatovalo. Dostávali jsme patnáct babek tejdně a makali za tejden jen jednu noc. Snadno vydělaný prachy. Kudly jsme neměli rádi, já taky ne." Kradmo se podíval na Roge ra, jako kdyby chtěl zjistit, jestli to zabralo.
"Řekli nám, že nože máme na to, abysme se dostali pryč, ne abysme zabíjeli. Já nikdy nikoho nezabil, pane!"
"Kdo vás tam venku cvičil?"
"Byli tam dva nebo tři," odpověděl Morgan. "Staří mazáci. Ti tedy svou práci znali. Bydleli tam navenku, ale nikdo z nás neměl páru, jak se jmenujou. Jednomu jsme říkali Mike, druhýmu Loppy a třetí byl Tich. Tich byl chlapjako hora. Jako Cortland. Mike, Loppy a Tich," zopakoval jména a opět se zachvěl. "To je všechno, co vám můžu říct, pane. Nic jinýho nevím - a nikdy jsem nikoho nezabil!"
Přestal mluvit, ale prudce oddechoval.
Někdo opět energicky zaklepal na dveře. "Už moc dlouho nemůžete čekat, pane, teď je na řadě předposlední případ."
"Fajn," houkl Roger. "Obžalujeme ho kvůli vloupání." Pak se otočil k Morganovi. "Když budete rozumný, nemusíte se Loba bát. U soudu nic neříkejte. Ať nikdo jiný neví, že jste začal mluvit. Kdyby Lobo dostal podezření, vaše žena by se mohla dostat do nepříjemností, na to nezapomínejte. Uděláme pro vás, co se dá - ale vy budete mluvit, až to budeme potřebovat."
"Jo, fajn," souhlasil Morgan. "Jsem rád, že to mám za sebou. Jsem fakt rád, že to mám za sebou. A doufám, že Loba chytnete."

Policie požádala o osmidenní vyšetřovací vazbu. Soudní jednání trvalo tři minuty a Morgan ani necekl.

"Kdepak," řekl Roger, když byl s Cortlandem na Scotland Yardu. "Já bych do toho Ma Dingleovou nezatahoval, ani nikoho z těch chlapíků, co tam bydlí. Jen bych je sledoval. Ať na to okrsek vyčlení toho nejlepšího. Anebo ještě líp, vezměte šikovného chlapíka z jiného okrsku, někoho, kdo v East Endu nikdy nepracoval, koho oni nepoznají. Až někdo z těch dvou příště půjde na další džob, sbalte ho. Jakmile ty dva budeme mít, můžeme se vydat do toho penzionu. Když se tam vypravíme teď, Lobo si domyslí, že Morgan promluvil. Kromě toho by věděl, že jsme sebrali spoustu těch tretek. Jestliže trochu počkáme, můžeme pracovat v širším rozsahu. Dostat se k habánovi Tichovi, Loppymu, Mikeovi, do toho baráku na venkově - zkrátka na celý ten podnik. Taky můžeme sledovat penzion a uvidíme, kdo tam přijde s dalším úkolem."
"Myslím, že máš pravdu," souhlasil Cortland.
"Majitelka penzionu s tím nemusí mít nic společného. Nejspíš ví, proč její podnájemníci chodí v noci ven, ale kvůli tomu ji nemůžeme obžalovat. Potřebujeme dalšího muže, aby se podíval po Morganově rodině a po tom, co během posledních dvou let vyváděl. Ale to nijak nespěchá. Čím klidněji si budeme počínat, tím líp. Tuhle šanci nesmíme zpackat."
"Jsme na nejlepší cestě." Cortland byl až příliš sebevědomý. "Nemyslel jsem si, že toho chudáka přinutíš, aby mluvil. Pěkná práce, Hezoune! Ty už jsi dělal tolikrát poplach, že jsme dospěli k názoru, že to je tvůj džob. Myslím, že by měl být. Nechtěl bys to převzít úplně a všechno ostatní nechat plavat?"
Roger zamrkal. "Ty jdeš do penze?"
Cortland se rozesmál. "Ty víš, jak to myslím. Od teďka je to práce na plný úvazek. Ráno jsem mluvil se šéfem. Souhlasí, abychom vyčlenili jednoho muže, který by dělal jen na tom. Bereš to?"
"Jasně že beru."
Bylo jasné ráno. Po obloze plulo pár obláčků a lehký větřík ševelil ve stromech na nábřeží, když jel Roger domů. Hlavou se mu honily různé myšlenky. Myslel na Petra, na mrtvého muže a ženu, na Morgana, na jeho obavy o ‚ženu a děti`. A taky na Janet a na chlapce. Na jedné straně byl rád, že může věnovat tomuto případu veškerý čas, na druhé straně ho to však mrzelo. Především proto, že o tom Janet bude muset vědět. Kdyby jí to neřekl, stejně by ho začala podezírat a zjistila by si to. Nebylo lehké být ženou policisty v době, kdy násilná kriminalita stoupala. Janet se v poslední době stávala čím dál nervóznější. A taky ji vyděsil článek v novinách o Lobovi a o tom, jak jeho gang používá kudly.
Roger se cítil po celonoční akci unavený. Příliš unavený, aby mohl řídit.
Po domlouvání Morganovi a poté, co se mu podařilo prorazit krunýř jeho odporu, se cítil na koni. Ten pocit se v něm ještě držel, když mluvil s optimistickým Cortlandem. Ale teď se jeho nálada změnila. Nebude snadné přijít Lobovi na stopu. Dlouho se to povleče a nedá se odhadnout, kolik lumpáren Lobo a jeho parta ještě natropí. O kolik víc Petrů... Byl to nával sentimentality.
Na Bell Street dorazil těsně před jednou. Scoopy a Richard, oba ve školních uniformách, vyběhli ven. Scoopy držel dětskou pistolku, Richard měl palec v puse a pod paží nesl knížku. Ta mu upadla a rozevřela se. Byla to pohádka o Červené Karkulce - a na Rogera zíral vlk.
Zastavil se.
"Svezeš nás trochu?" žadonil Scoopy s nadějí v očích. "Jen trošičku."
"Teď ne, kamaráde. Nezlob se, jsem utahaný jako pes."
"Prosím," nedal se odbýt Scoopy, kdežto Richard vytáhl palec z pusy, a zatímco si ho prohlížel, zlostně nahlas konstatoval: "Táta je unavený." Janet vyběhla z kuchyně, protože před domem zastavil elegantní talbot.
Oba chlapci se bleskově vrhli k bráně a křičeli: "Strýček Mark, strýček Mark!"
Janet zavolala: "Marku, nemohl by ses jim věnovat tak deset minut?"
"Nic jiného mi nezbývá," ozval se řidič talbotu. Kluci si vlezli na sedadlo vedle něho a vzrušeně štěbetali. Mark zamával a vůz se rozjel.

"Nemohlo to dopadnout líp," usoudila Janet. "Rogere, vypadáš ušle. Jedl jsi vůbec něco?" Měla nemózní hlas.
"Jo. V kantýně. Já..."
"Odpoledne se tam nevrátíš, že ne?"
Roger se zašklebil. "Ne. Čeká mě asi menší noční šichta."
"Nemůžu říct, že by se mi to líbilo," poznamenala Janet. "Ale o tom si můžeme pohovořit později. Chci, abys byl v posteli, než se vrátí kluci." Ano, měla nervózní hlas. Říkal si, že toho na ni začíná být trochu moc.

Mark Lessing, nejbližší a nejstarší přítel Westových, to vydržel s kluky venku dvacet minut a vrátil se přesně ve chvíli, kdy bylo třeba zavézt je do školy na odpolední vyučování. Cestou zpátky se zastavil u novinového stánku pro první vydání listu Evening Cry. Články na titulní stránce se věnovaly vraždě v Hampsteadu a Lobovi. Byla tu i zmínka o Rogerovi s tím, že je pověřen vyšetřováním. Mark si říkal pro sebe: "V tomhle povolání bych neměl šanci." Složil noviny, ale než se vrátil do Bell Street, ještě chvíli seděl a uvažoval.
O kriminální záležitosti se začal zajímat dávno předtím, než se seznámil s Rogerem; setkali se, když byl Roger mladý nadějný seržant. Mark měl k dispozici čtyři útlé svazky kriminálních případů a dva silnější o kriminální technologii. V policejním vyšetřování byl víc než diletant. Kromě toho řídil několik společností a sbíral starý porcelán, o němž vždy prohlašoval, že to je jeho první láska. Čtyřicetiletý starý mládenec - o půldruhého roku starší než Roger - příležitostně spolupracoval s Rogerem. Tentokrát však, pokud četl správně, bylo jeho hlavním úkolem uklidnit Janet. Ta opravdu potřebovala útěchu.
Našel ji v kuchyni.
"Ahoj, Jan. Kdeje ten velikán?"
"V posteli - a zůstane tam, dokud se neprobudí. Mně je fuk, kdo mu bude volat. Nemáš večerník, Marku?"
"Mám."
"Co se to v noci vlastně stalo? Propásla jsem zprávy v rozhlase. Bylo to moc ošklivý?"
"Jo. Odporný." Mark jí podal noviny a ona si na první stránce ihned všimla snímku Petra spolu s jeho rodiči; a taky v jednom titulku zahlédla Lobovo jméno. Napjatě četla, zatímco Mark, který přesně odhadl situaci, šel postavit na čaj. Janet odložila noviny.
"A on to teď má všechno na krku. Marku, ten Lobo mi nahání hrůzu."
"Dřív to měli jiní," mínil Mark, "a Roger se k tomu vždycky dostal až na konci. Je výhodné, když máš za sebou fungující organizaci. Víš přece, že nebojuje sám." Mark mluvil vážně, jenže Janet neměla náladu na povrchní utěšování. "On se do toho vrhne z plných sil, zvláště když viděl toho chlapce - ale tak to dělal i dosud. Janet, má sestra říkala, že tě už dlouho neviděla. Co kdybys k ní na týden nebo dva zajela?"
"Nemůžu přece vzít kluky ze školy," namítla Janet. Usmála se na Marka. Byl to atraktivní muž s hezkými rysy, poněkud bledý, a cizímu se mohl zdát na první pohled rezervovaný a povýšený. Byl vlastně spíš zajímavý než hezký, a šedivějící vlasy na spáncích mu dodávaly důstojnosti.
"To taky nemusíš! Já mám teď trochu volno. Můžu tady bydlet."
"Roger teď bude pracovat v noci - myslí si, že se v noci dá kolem Loba udělat víc."
"Spíš v noci i ve dne. Můžu se sem nastěhovat, než bude po všem. Co tomu říkáš?"
"A můžeš?"
"Samozřejmě." Věděl, že je nervózní nejen kvůli Rogerovi, ale také kvůli sobě a chlapcům. A z toho, co věděl o Lobovi, soudil, že k tomu má důvod.

5. NOČNÍ ŠICHTA

Roger otevřel dveře své kanceláře a našel tam Billa Sloana, jak sedí ujednoho z pěti žlutých stolů, nohy na židli, před sebou haldu papírů a na dalším stole rozložené fotografie.
"Děláš přesčas?" zeptal se Roger suše.
"Tohle jsem si nemohl odpustit. Jestli chceš, abych s tebou dělal na Lobovi, musíš jen požádat Cortlanda. On s tím souhlasí, abych s tebou dělal."
"Fajn. Co to je za výstavu fotografií?"
Sloan vstal a pak si prohlíželi snímky společně. Na všech byli muži, většina z nich vypadala na lumpy, někteří však docela normálně, klidně by vedle vás mohli sedět ve vlaku. Bylo jich devatenáct.
"To jsou všichni z kartotéky, kteří měří šest stop čtyři palce," vysvětlil Sloan. "Morgan ti přece řekl, že ten Tich v tom baráku na venkově je velký jako Cortland, a ten má šest stop čtyři. Říkal jsem si, že bys mohl začít u nich, a jestli Morgan někoho z nich identifikuje jako Tiche, máme se čeho chytit. A pokud ne, můžeme probrat partu o výšce šest stop tři palce. Těch bude mnohem víc," dodal. "Souhlasíš?"
"Prima. Co jinak?"
"Taggarta jsme nasadili na ten penzion. Vzpomínáš si na něj? To je ten mladík ze třináctky, který se vyznamenal ve

Wandersonově případu. Požádal o přeložení ke Scotland Yardu, a já myslím, že jsme lepšího dostat nemohli. Sehnal si pokoj v baráku naproti penzionu. Je to taky chlap jako hora a vypadá na přístavního dělníka. Souhlasíš?"
Roger přikývl. Důvěřuj Sloanovi!
"Řekl jsem mu, že by dnes v noci mohl něco zjistit, ale dost o tom pochybuju," pokračoval Sloan. "Po té včerejší show Lobovi maníci moc brzy asi nevylezou. Nejspíš je týden nebo dva nechá doma, než ten poprask utichne. Noviny si na tom smlsly," dodal zachmuřeně. "Nám nikdo nefandí. Běžně se píše, že Lobo řádí už osmnáct měsíců, ale policie má k jeho chycení stejně daleko jako na začátku."
"Můžeme se do toho dát. Ale než to bude za námi, pěkně si mákneme." Roger si zapálil cigaretu, "Ale neřekl bych, že máš s dnešní nocí pravdu. Lobo bude vědět, že jsou jeho maníci nervózní. Jenže co je nejlepší udělat, když jsi měl bouračku nebo potíže s nouzovým přistáním? Zkusit to znovu. Lobo dnes v noci nejspíš pošle ven většinu mančaftu."
"I to je možné," zahuhlal Sloan, ale přesvědčen o tom nebyl.
"A my chceme nejdřív toho, který rozdává vlkům balíčky. Myslel jsem na ten penzion Ma Dingleové. Hospoda U růže a koruny je skoro naproti, ne?"
"To je."
"A když tak myslím na Loba," pokračoval Roger, "on není právě oblíbený ani mezi gangy, ani mezi drobnými zloději. Spousta z nich si ani neškrtne, protožeje vytlačil z trhu. Myslím, že můžeme klidně zajít k Růži a koruně, aniž by nás někdo prozradil."
"To pochybuju," prohlásil skepticky Sloan.
"Co se tyhle dny vůbec děje?"
"Nic moc. Byl docela klid. Před deseti dny byla ta záležitost s padělateli peněz - doupě jsme našli na Marsten Street, vzpomínáš si? Ale ptáčci frnkli. Mohli bychom se tam mrknout a zapadnout do té hospody při cestě. Vyhovuje ti to?"
"Jo, uděláme to tak."
Roger řídil. Cestou do východního Londýna toho moc nenamluvili. V oddělení ohlásili, že navštíví padělatelské doupě v čísle 57 na Marsten Street a pak to projdou pěšky. Když šli tichým centrem s vysokými šedivými budovami v naprosté tmě, ačkoli ještě nebylo devět, Roger se ozval:
"Už ses podíval na Morganovu rodinu?"
"Ještě ne. Nechal jsem to na oddělení."
"Tak to je v pořádku."
V East Endu - nedaleko Aldgate Station a na Mile End Road - bylo živo, oslnivé osvětlení a pěkný kravál. O kus dál obchody zmizely a širokou silnici lemovaly domy. Minuli obrovský betonový blok, kino Troy, a odbočili doprava; na Marsten Street. Měli klíče k malému domku, jednomu z řady uprostřed úzké ulice. Vešli dovnitř a prohlédli omšelé místnosti i nářadí, matrice, pec a zařízení, které tu policie nechala, když provedla šťáru. Po deseti minutách z domku odešli a vyrazili k Růži a koruně, hospůdce na rohu křižovatky. Všechny hlavní ulice vedoucí z křižovatky vypadaly stejně a byly osvětlené plynovými lampami. V tuctech malých domků vyhrával rozhlas, z hospůdky doléhal ven hovor a smích.
Bylo odtud vidět na podnik Ma Dingleové, penzion nejnižší kategorie. Hned vedle stál kandelábr, vrhající světlo na jeho šedohnědé domovní dveře, které se otvíraly rovnou na chodník.
"Moc hezké místo," pochvaloval si Roger. "Půjdeme dovnitř a dáme si pivo." Otevřeli dveře do nacpaného baru a zahalila je mlha tabákového kouře, pach z piva a hluk, který byl trojnásobný, než jak se zdálo venku. Pár chlapíků se po příchozích ohlédlo - a hovor rázem ustal. Jeden do druhého šťouchl loktem, hlavy se otočily, na okamžik nastalo ticho - a pak se začalo opět mluvit. Ale náhle to nevypadalo přirozeně. Roger se ušklíbl, když zamířil k baru, kde drobný chlapík jen v košili držel v jedné ruce čtyři sklenice a druhou obsluhoval pípu. Ten vzhlédl.
"Dneska máš napilno, Frede," poznamenal Roger.
"To jo. Až moc. Přišlo pár zákazníků, bez kterých bysme se obešli." Fred mluvil poněkud afektovaně, měl pokleslý knír a vodnaté oči. "Co si dáte?"
"Dvakrát černé pivo."
"No dobře, nemůžu vás neobsloužit," pravil Fred. "Zákon je zákon. Já zákon vždycky ctím, ať se mi líbí, nebo ne." Strčil čtyři plné sklenice statnému přístavnímu dělníkovi, stojícímu vedle Rogera, a pak natočil černé pivo. "Já nic neprovedl, pane Weste."
"Jestli se budeš takhle hájit, budu si myslet že jo," pravil Roger. "Jenže já jsem opravdu přišel kvůli něčemu, co jsi neudělal."
Za ním se ozval muž: "Jestlipak to nejsou ty zatracený šibalové!"
"Neřekl jsi nám všechno, co víš o osazenstvu ze sedmapadesátky," začal Roger. "Kolikpak falešných bankovek jsi jim rozměnil, Frede?"
"Já nikdy nikomu nic neměnil, tohleje slušnej podnik, a vy to víte. Škoda že nechodíte tam, kde je pro vás práce."
"A kde by to mělo být?" chytil ho za slovo Roger. "Vy jste neslyšeli o Hampsteadu?"
"Jo, tamto. To je škaredá věc." Roger pokrčil rameny. "Ty i tví kumpáni máte kliku, Frede, že nás je v Yardu a na oddělení tak málo, kdyby nebylo, nemusel by se každý z nás rozpůlit na dva. Můžeš mi dát čestné slovo, žes tu ze sedmapadesátky nikdy nikoho neměl?"
"Anije neznám."
"Ty jsi mi lhář." Roger se napil. "Ale točíš dobré pivo, Frede." Obrátil se od baru a přehlédl dav; taky se to od něho čekalo. Poznal tři staré kriminálníky, muže, kteří byli zřejmě v akci, a dříve či později je kvůli něčemu stejně sbalí. Většinu ostatních tvořili přístavní dělníci, nakladači nebo předáci ze sousedních doků. Několik indických námořníků se shluklo v rohu, kde vytrvale pili. Byli to malí oškliví chlapící s temnou pletí. Žen tu nebylo mnoho. Podnik U růže a koruny byl

spíš klub než hospoda, a ženy si sem netroufaly. Dvě usedlé matrony středního věku v koutě upíjely černé pivo, jedna z nich kouřila dlouhý doutník.
Venku projelo auto.
Roger se obrátil na Sloana: "Jakmile zaslechneme, že tu zastavilo auto, dopijeme a jdeme. Dáme si ještě?"
"Teď je řada na mně." Sloan zamířil k výčepu. Šilhavý muž s úzkým obličejem, stojící u dveří, pokynul pravicí. Roger dělal, že si toho nevšímá. Chlapík mávl znovu, ale Roger, ktery si uvědomoval, že ho tajně pozoruje mnoho přítomných, se tvářil jakoby nic. Šilhavý chlapík vyšel ven.
Sloan se vrátil.
"Šilhavý Lowe chce se mnou mluvit," řekl mu Roger.
"Víš, že mu nemůžeš důvěřovat."
Roger se zazubil. "To je jasné, jenže on něco může mít. Až tohle vypijeme, půjdeme, ať auto přijede, nebo ne."
"Dobře." S pivem nijak nespěchali a před odchodem si ještě dali každý cigaretu. Pak nad hlavami sedících mávli Fredovi. Ještě se za nimi ani nezavřely dveře, a konverzace mezi hosty výrazně ožila.
Šilhoun stál u okna ve stínu, sotva ho bylo vidět.
"Co je?" zeptal se Roger.
"Že se mi odměníš, Hezoune?" Šilhoun měl chraptivý hrdelní hlas. "Že mě nepráskneš?"
"Ne. Ale záleží na tom, co máš, Šilhoune."
"Je to bomba, Hezoune. Kdyby nebyla, řekl bych někomu z kluků na oddělení, jenže pro ty sraby je to moc velká bomba. Fakt. Jde o Loba."
Roger se snažil ovládat: "Pořád nám jde o Loba. Jenže ten nenechá nakouknout do svých kšeftů prckům, jako jsi ty, Šilhoune."
"Na to není potřeba bejt ostrej hoch." Mužík se snažil naparovat. "Poslechni, Hezoune, něco pro tebe mám. Já byl ráno na Bow Street. Tys mě neviděl?"
"Ne. A co ti chtěli přišít?"
"No tak, Hezoune, neurážej, jo? Mně nikdo nic nepřišil už celý měsíce, fakt. Já proti zákonu nic nedělám. Já tam šel, protože se šuškalo, že budou soudit jednoho chmatáka od Loba. A byl tam. Vzpomínáš si na toho chlapa, co neotevřel hubu?"
Roger řekl tiše: "Šilhoune, jestli máš něco o Lobovi, má to velkou cenu. Tys toho muže poznal?"
"Právě to ti chci říct." Chraptivý hlas mluvil tak tlumeně, že se Roger musel sklonit, aby slyšel. Na krku ucítil teplý dech páchnoucí piyem. "Jo, poznal. Bydlí kousek odsud. On totiž..."
"Rogere!" vykřikl náhle Sloan.
Jeho hlas rozdrtil ticho noci a přehlušil Šilhounova slova. Šilhoun uskočil. Roger se otočil k Sloanovi stojícímu u auta, a zahlédl chlapíka uhánějícího od něho přes silnici. V chabém světle reflektorů jeho vozu se cosi zablesklo: nůž.
"Za ním!" vykřikl Sloan.
Muž byl v polovině silnice a mířil ke křižovatce. Šilhoun se obrátil a mazal na opačnou stranu. Muž s nožem zatáčel doprava, pronásledován Sloanem a Rogerem; mohli slyšet měkký zvuk jeho kroků. Měl obrovská chodidla, jako všichni Lobovi maníci. Na rohu byl Roger o yard napřed před Sloanem.
Zpomalil.
"My ho dostaneme. Honem!" těžce oddechoval Sloan.
"Utíkej za ním," řekl Roger. Sám se otočil a běžel zpátky. Slyšel Šilhounovy kroky, kroky vyděšeného policejního špicla. Hluk v hospodě ustal. Osazenstvo zaslechlo křik. Dveře se otevřely a z nich se vylilo světlo.
"Zavřete ty zatracený dveře!" vykřikl někdo. Dveře práskly.
Asi sto yardů dál na ulici se objevil pod lampou Šilhoun, plaše se ohlížeje přes rameno,jako by se bál, že za ním někdo běží. Sloanovy kroky se ozývaly v dálce.
Roger doběhl k autu, přemýšleje, zda si počíná správně. Šilhoun se blížil k temnému konci Marsten Street, mezi dvěma kandelábry - a tu Roger spatřil další postavu, přebíhající přes ulici rovnou za Šilhounem. Muž s velkými chodidly.
Roger vykřikl: "Šilhoune! Šilhoune!"
Otevřel přední dveře vozu, vklouzl dovnitř a přibouchl, jenže zády k Šilhounovi nemohl sledovat, co se děje. Zacouval tedy na roh a otočil. Ve světle reflektorů bylo vidět prchajícího Šilhouna i muže běžícího za ním.
Muž za Šilhounem zvedl pravici. Ve svědě pouličních lamp se zableskl nůž. Pak klesl. Dokonce i při běžícím motoru Roger zaslechl Šilhounův výkřik.
Viděl,jak padá tváří k zemi.
Muž s nožem ho přeskočil a utíkal kupředu. Byl od Rogera vzdálen na necelých sedmdesát yardů. Mezi ním a hlavní silnicí zahýbala jedna ulice doprava, a k té už dorazil. Běžel v předklonu, a nůž, který dosud svíral, se komíhal, jak při běhu mával rukama. Už se neleskl.
Šilhounovo tělo se rýsovalo ve tmě a vzdalovalo se. Muž zahnul za roh.
Roger udělal velký oblouk, reflektory ozářily domky, až se jim zaleskla okna. K autu se blížila dvojice, muž a dívka. Dívka zděšeně uskočila a zvedla ruce. Chlapík kolem nich proběhl, ale ani jeden z těch dvou se ho nepokusil zarazit. Vrah však nemohl uniknout, proti autu neměl šanci.
Dělilo je od sebe pouhých deset yardů.
Roger šlápl na brzdu a současně otevřel dveře. Ty se rozlétly. Vyskočil, pár kroků za svou kořistí. Reflektory dosud všechno osvětlovaly. Muž se pootočil, ruka s nožem se zvedla k dalšímu zásahu.
Roger se skrčil, popadl chlapíka za kotníky a podrazil ho. Ten upadl, až nůž cinkl o dláždění. Roger chlapa stále držel, natáhl se a hmátl po jeho pravici.

Už ho má...
Tu Roger za sebou zaslechl dumený zvuk. Ohlédl se a spatřil dalšího muže se zdviženou pravicí. Nevěděl, zda drží nůž či klacek. Ještě stačil vykřiknout - a pak ucítil ránu do zátylku. Vraha pustil. Neztratil vědomí, ale byl omráčen a zděšen. Slyšel, jak odjíždí auto:jeho vlastní.

6. VÝSMĚCH

Vedle Rogera klečela dívka a ohmatávala mu hlavu. Když stiskla v týle, zabolelo to. Nějaký muž mu palcem kontroloval tep na pravici. Přicházeli i další lidé a ozvala se policejní pišťala.
"Doufám, že je v pořádku," řekla dívka.
"Určitě. Nechápu, kdo..."
Znovu se ozvalo policejní zapískání a podle dunění se daly rozeznat kroky policisty. Než došel, shromáždil se kolem Rogera hlouček lidí. Okolní domky měly dveře dokořán a ze dveří i oken vykukovali lidé, zvědaví, co bude dál. Jen tak přihlíželi.
Roger zvedl hlavu.
"Hele, už přichází k sobě."
"Jsem v pořádku. Díky."
Muž a dívka mu pomohli, aby se posadil, ale to už přicházel konstábl a svítil baterkou.
"Co se děje?"
Roger řekl: "Ohlaste ztrátu: černý morris dvanáct, číslo SY 812, a hoďte sebou."
"Jaké že je to číslo?"
"No ano, rozumíte dobře, auto Scotland Yardu - SY 812. Jsou v něm dva muži - nejspíš od Loba."
Dívka hlesla: "Lobo!"
Shluk lidí se zvětšoval. Roger se opřel zády o zeď domku pod rozsvíceným oknem. Přijíždělo auto, jehož reflektory tak oslňovaly, že Roger přimhouřil oči.
Muž na okraji shluku vykřikl: "Rozsviť světla! To je West."
"Kdože?"
"Hezoun West - z Yardu!" Muž se rozesmál, i ostatní se chichotali, dívka rozhořčeně namítla, že tady není nic k smíchu, a podívala se na něj.
"To je právě to, co mě rozesmálo, kočičko. Pěknou mu ubalili, Hezounovi." Chichotání se změnilo v chraplavý smích, smích zlomyslné radosti. Roger si pravou rukou sáhl do týla a ucítil teplou krev. Hlava ho bolela, ale kromě nevolnosti byl v pořádku. S dívčinou pomocí se postavil. Zapotácel se. Policista sice odběhl telefonovat, ale přicházeli dva další. Pak přišel Sloan.
"Našel jsi Šilhouna?" zajímal se Roger.
"Jo. Schytal to." Sloanův hlas zněl drsně. "Seržante, odežeňte ty smějící se hyeny." Znechuceně se podíval na chechtající se muže na okraji shluku. "Jak ti je, Rogere?"
"Zvládnu to. Kdo je u Šilhouna?"
"Dva muži." Sloan nekladl nesmyslné otázky, zatímco dva uniformovaní muži rozháněli dav nebo se aspoň snažili, aby se lidé pohnuli. Mladík začínal přemlouvat svou dívku, aby šli pryč. Sloan si zapsal jejich jména a stručnou výpověď. Přijela dvě policejní auta a hned nato vyrazila hledat Rogerův vůz. Dlouhán, který se předtím jako první začal chechtat, kolem sebe shromáždil opodál na silnici hlouček a vykládal, jaký je to fór, když Hezouna Westa praštili a ukradli mu auto. Někdo řekl: "Vražda," a tak ten jeho vtip poněkud zkysl.
O půl jedenácté byl Šilhoun na okrskové prosektuře. Navenek bylo v East Endu všechno normální.

Policejní chirurg, přikrčený zarputilý chlapík, strhl Rogerovi náplast ze zátylku a prohlásil, že to není nic, z čeho by měl mít obavy, kromě bolesti hlavy. Pak si sbalil fidlátka a z místnosti šéfa oddělení odešel. Na stole ležel nůž, který upustil první chlap. Jako jediný záchytný bod. Šéf k tomu neměl co říci, ale poslal pro čaj. Přinesli ho ve velkých kafáčích, temně hnědý a hodně oslazený.
Přišel Sloan.
"Moc se toho dělat nedá," pravil mrzutě. "Svého chlápka jsem ztratil - promiň, Rogere, vzal roha. Co se to vlastně stalo s tebou?"
"Myslel jsem, že jsou dva, s tím třetím jsem nepočítal."
"Jak jsi přišel na to, že jsou dva?"
Roger pokrčil rameny. "Nezdálo se mi, že by tam byl jen jeden a dělal takový kravál, že bychom si ho nemohli nevšimnout. Říkal jsem si, že tam musí být ještě jeden, který hlídá Šilhouna."
Sloan jen zabručel: "Hm."
Roger pokračoval: "Měli někoho na Bow Street, kdo věděl, že tam Šilhoun byl. Taky věděli, že by se Šilhoun mohl zmínit o Morganovi a že to je špicl. Sledovali ho tedy, a když pak na nás čekal u hospody, vydali se za ním. Nejspíš si

mysleli, že jsme šli k Růži a koruně na schůzku s ním."
Šéf zasáhl do hovoru: "Začínají být příliš mazaní. A my nemáme záchytnou stopu."
"Ale máme...," začal Sloan.
"Ale budeme mít," vpadl mu do řeči Roger, proto se Sloan zarazil. Dokonce ani šéf oddělení neměl vědět, co se dozvěděli o penzionu Ma Dingleové. "Radši se vrátíme do Yardu, Bille."
"Nechceš se podívat na Šilhouna?"
"Ne. Kam to dostal?"
"Do krku. Ty nože jsou jako břitvy."
"To jo. A my budeme od nynějška každý nosit bouchačku. A co ti čmuchalové od novin, jsou tu?"
"Je jich tu plno."
"Dobře, tak do toho."
Hala policejní stanice byla plná novinářů, z nichž většina se chovala k Rogerovi familiárně a přátelsky. Halasně ho zdravili. Klátivý chlapík s kloboukem v týlu poznamenal: "Pěkně tě bacili, Hezoune."
"Nestojí to za to, abys ze mě musel dělat hrdinu."
Muž se rozesmál. "Oukej, tak nebudeme. Jdeš si koupit nový auto?"
Způsobilo to všeobecný chechtot. Ztráta vozu vyvolala oživení.
"Přesně tak, klidně to mel pořád dokola. Co se stalo, můžeš zjistit u služby. Já ted spěchám. Víte, doufám, že to byli Lobovi gauneři?"
"Fakt?" ozval se půltucet hlasů. "Na to vemte jed."
"No to je pěkné nadělení. Můžeme něco dělat..."
Venku čekal na Rogera vůz, seržant odvezljeho a Sloana na Yard. Roger byl rád, že na širokých chodbách, kde se rozléhala ozvěna, nikoho nepotkal. Snímky byly dosud rozloženy na stole. Znovu si je prohlížel a mnul si bradu. Načmáral zprávu, hodil ji přepisovatelce do košíku na psacím stole na příští ráno a řekl: "Měli bychom se jít podívat na Morgana. Ještě ho snad nepřevezli do Brixtonu?"
"Ne, je naproti na Row."
S devatenácti snímky pod paží Roger zamířil do Cannon Row. Seržant konající noční službu právě pil čaj. Zdálo se, že všichni pijí čaj. Zavolal na konstábla, který procházel chodbou kolem cel a zvonil klíči. Morgan byl v poslední cele, ležel na zádech s rukama sepjatýma na hrudi a zřejmě spal. Když zarachotily klíče a cvakl zámek, zavrtěl se. Mezitím oba muži od Scotland Yardu vstoupili a on na ně zamžoural.
"Vy... vy mě potřebujete, pane?"
"Ano, Morgane. Jakjste na tom s očima?"
"S očima? Ty mám v pořádku. Jako kvůli čemu?"
"Chci, abyste se podíval na tohle," řekl Roger. Když se Morgan posadil, podal mu hrst fotografií. Morgan si je ne bez protestování a dlouhých řečí se zájmem prohlížel. Jednu za druhou odkládal stranou a vrtěl hlavou. Roger ho soustředěně pozoroval. Morganovi se nedalo věřit, mohl snímek odložit, i kdyby muže poznal, ale při podrobném pozorování by se mohl prozradit. Šestnáct snímků bez mrknutí oka obrátil. Pak se na sedmnáctém zastavil. Vzhlédl a nadechl se. Ti dva zase hleděli na něj, jako kdyby znovu odmítal mluvit. Roger mlčel, Sloan přešlápl.
Morgan konečně řekl: "Tohle je Tich. Teď teda znáte Tiche."

"Tak se to začíná rýsovat," poznamenal Sloan s napětím v hlase.
"Jen jestli mu můžeme věřit."
"Ten se příliš bojí provazu, než aby nás teď vodil za nos. Nevšiml sis, jak sebou škubnul, když ho poprvé uviděl?"
"Jo, všiml. Asi máš pravdu," souhlasil Roger.
Muž, kterého Morgan vybral, byl zachmuřený obr a na snímku z anfasu, kde vynikaly jeho karfiolovité uši, vypadal tlustý a škaredý. Měl drobná ústa s tenkými rty a připláclý nos. Šli do kartotéky pro jeho materiály. Jmenoval se Carney. Seděl třikrát, naposled před pěti lety za vloupání, a jednou za loupež s použitím násilí. O tom, co dělal během posledních pěti let, chyběl záznam. Buď sekal dobrotu, nebo vodil policii za nos.
Jeho poslední známá adresa byla v penzionu Ma Dingleové. "Radši se tam vypravíme."
"Ne, ještě ne."
"To nemůže uškodit. Lobo si bude myslet, že Šilhoun zpíval, než ho zamordovali. To nemusí zasáhnout Morgana ani jeho rodinu. Není nutné mít nějaké skrupule."
"Já jsem v téhle záležitosti neměl skrupule, to ty, Bille," namítl Roger. "Ale když už do toho máme zatáhnout Dingleovou, bude nám užitečnější později. Chceme přece chytit toho kurýra, ten je důležitý. Zjisti u Taggarta, jestli ti dva zakrslíci u ní ještě bydlí, to především."
"Ten do rána žádnou zprávu nedá."
"To stačí. Spíš ještě najdi někoho, kdo by mu pomohl, Bille. Nemůže táhnout šichtu čtyřiadvacet hodin denně, a ten penzion je třeba sledovat nepřetržitě. Já... "
Na stole mu zazvonil telefon.
Přitáhl si aparát k sobě. "Haló?" Čekal. "Ano... Ach, tys ho našel? Je to v pořádku...? Dobře, to už je něco... Fajn, zajedeš tam místo mě?"
Zavěsil.
"Takže našli tvoje auto," poznamenal Sloan zcela zbytečně.
"A možná nám ukázali nový směr," dodal zvolna Roger. "Auto uvázlo u Hounslow Heath - u těch baráků. Vzpomínáš si, že Morgan měl zpáteční jízdenku do Hounslow? Ráno si ho kvůli tomu podáme. Můžeš mi zavolat hounslowskou

policii?"
Sloan šel telefonovat, zatímco Roger si znovu pročítal Carneyho materiály. Ten muž byl přístavní dělník a mezi kriminálníky se dostal v krizi počátkem třicátých let. Ta krize měla na svědomí mnohé, zasloužila se o kriminalitu stejně jako války, třebaže to dosud nikoho nenapadlo vyslovit.
Byla tam poznámka: "Ten muž má dobrou inteligenci, bystře uvažuje, ačkoli se celkově chová neotesaně." To byla užitečná poznámka.
"Hounslow," ozval se Sloan.
"Díky... Ano, tady je West... Díky, máme jednu naléhavou věc, kterou pro nás můžete udělat. Posílám vám snímek a materiály muže, který se jmenuje Carney, velký chlap, šest stop čtyři palce. Nejspíš bydlí někde ve vašem okrsku... Ano, je to naléhavé, souvisí to s Lobem." Usmál se. "Děláme, co můžeme!"
"Hned pošlu kurýra," nabídl se Sloan. "Co děláš, Rogere, jinak dnes v noci?"
"Chci zjistit, kde působí Lobo," odpověděl Roger.
"Takže ty si pořád myslíš, že bude dnes venku."
"Můžeš mě nakopnout, jestli nebude, Bille."

Mezi půl třetí a půl pátou ráno se v okruhu Velkého Londýna událo jednatřicet loupeží; pětadvacet z nich neslo stopy práce Lobova gangu. Nikoho nezranili. Ukradli poměrně málo. Bylo to zřejmě gesto odporu.
Nikdo nebyl zadržen.

Morgan vypovídal, že byl ten týden za nějakou prací v Hounslowu, zajel tam vlakem a vrátil se autobusem. Bylo to zklamání. V Hounslowu neměli o Carneym žádný záznam, ale místní policie slíbila, že se jeho fotografií bude ještě zabývat během dne. To bylo o půl osmé ráno. Když Roger zavěsil, přišel Sloan se stohem novin.
Roger zaúpěl. "To musím přečíst?"
"Vynášejí tě tam," zašklebil se Sloan.
"Já vím. Lobo ukradl chlapíkovi od Scotland Yardu auto. Není tohle pro veřejnost sousto? Nebude ráno Chatsworth potěšen? Nemluvě o Cortlandovi." Roger otevřel list Daily Photo a škubl sebou. Byly tam snímky jeho vozu; i jeho samotného, ba dokonce i náplasti v jeho týlu. Titulky ho rozesmály. Nahlédl do dalších novin. Zdaleka nejhorší byl The Record, jehož editor měl osobní důvod ke zlosti, neboť mu před několika měsíci Lobovi maníci vyrabovali dům. Napsal krátkou jedovatou editorskou poznámku:

Všichni víme, že Scotland Yard je přepracován. Neustále se nám říká, že je policejní kontrola dopravy nejdůležitější součástí jejich povinností. Zajímá nás, zda si inspektor West, jehož auto použil vrah, který spáchal brutální trestný čin před očima policie, myslí, že dopravní kontrola je uspokojivá. Nejnovější drzý útok zločinecké bandy ukazuje neefektivnost policejních opatření proti vlně kriminality. Navrhujeme, aby policie věnovala méně času obtěžování spořádaných občanů kvůli ne důležitým dopravním přestupkům, a více času pak pronásledování těchto bezohledných vrahů.

Sloan to přehlédl a pokrčil rameny. "Napsal to pěkně. Lobo zatím nikoho nenavštívil podruhé, nebo snad jo?"
"A nezačne u jistého vydavatele?" Roger se pro sebe zasmál a zívl. "Bille, on má víc než zpoloviny pravdu. S Lobem se nám nedařilo. Ale teď to vrcholí, brzy uvidíme. Myslím, že zatím půjdu domů."
Janet se podívala na první stránku Daily Photo a vykřikla: "Podívej se!"
Mark, který si opékal topinku, se otočil a uviděl snímek Rogerovy hlavy zezadu.
"Já věděla, že to takhle dopadne. A nebudu mít chvilku klidu, dokud tenhle případ neskončí."
"Heleď, jestli chceš takhle pokračovat, Roger raději nebude chodit domů."
"Ale to je nesmysl!"
"Není to nesmysl. Ty víš,jak na tom je, když dělá takovýhle případ. Při jídle i ve spánku myslí jen na něj a chce si s tebou o tom pohovořit. Pokud začneš být hysterická pokaždé, když se jeho jméno dostane do novin..."
"Kdoje hysterický?"
"Právě k tomu nemáš daleko."
"Jsi ještě horší než Roger! Já nenávidím ten případ, jeho povolání, Scotland Yard a všechno, co s tím souvisí. Řeknu ti, že to nevydržím, jestli to ještě dlouho potrvá. Nikdy si nejsem jistá, jestli se vrátí. Podívej se! Tohle se stalo hned po vraždě, jeho skutečně napadl vrah!"
"Musíš se sebrat, Jan. Já tě prostě nechápu, vždycky nejsi..."
"Takovéhle je to vždycky. Pár dní klidu a pak se zase vynoří taková zatracená věc. Nevyspí se ani zpoloviny tolik, co potřebuje. Celé týdny už neměl volný den, pro něj je neděle jako pondělí, úplně fuk. Kluci ho sotva vidí. Půjde to s ním z kopce, a my Marku! Topinka!"
Z plynového opékače šlehaly plameny. Mark chytil držák opékače, trhl sebou, topinku vytáhl a pustil na zem. Hořící černá topinka spadla na kokosovou rohož. Oba se pro ni sehnuli a srazili se hlavou. Janet prudce oddechovala, vstala a hodila topinku do dřezu. Kuchyňku jako z cukru zaplavil pach spáleniny.
Janet se otočila a vyběhla z kuchyně. V polovině chodby vedoucí od schodů se ozval Scoopy: "Mami, mami,já..."
Zarazil se. Za chvíli se objevil ve dveřích do kuchyně a tvářil se zasmušile i tajemně.
"Máma pláče," oznámil. "Tys jí řekl něco ošklivého?"
"Spálila se topinka, kamaráde. Byla to má vina."
"Ona topinky spálí každou chvíli," namítl klidně Scoopy. "Nechápu, proč brečí." Pak se podíval na Daily Photo. "Hele,

to je tátovo auto!" Popadl noviny a celý vzrušený se s nimi zatočil. "Richarde! Richi! Tátovo auto je v novinách, pojď se podívat!"
Janet nahoře křičela na Richarda: "Běž pryč, neotravuj. Běž pryč!"
Mark se zamračil a přihladil si vlasy. Pak si všiml, že jsou domovní dveře dokořán. Vešel Roger. Scoopy právě doběhl ke schodům a uháněl nahoru. Rogera, který za sebou tiše zavřel dveře a mířil do kuchyně, si nevšiml. Roger ani nekomentoval pach spáleniny v kuchyni, byl bledý a oči měl podlité krví.
"Byl jsem na verandě. Jak dlouho Janet takhle vyvádí?"
"Kdy jsi přišel?"
"Právě byla řeč o hysterii."
"Tak to jsi vyslechl většinu," odpověděl Mark. "Já to nechápu, Rogere, normálně se takhle nechová."
"To ne. Jen tuhle ráno, když jsem měl hlavu jako pokopaný kůň."
"Všechno začalo obrázkem tvé hlavy." ukázal Mark na noviny. "Pro Janet to nemůže být velká legrace, a zdá se, že tys poslední dobou neměl zrovna moc času."
"To tedy ne. Kdybychom měli v kriminálním oddělení o dvě stě pracovníků víc, mohli bychom žít jako lidi. Janet však nedokážu pochopit. Letos ani nechtěla jet beze mě na dovolenou, nic s ní nepohnulo. Teď je to má vina, že neodjela." Snažil se usmát. "Zajdu se na ni nahoru podívat."
"Na tvém místě bych ji nechal chvilku na pokoji," mínil Mark. "Já... hele, telefon. Mám to vzít?"
"Vem si další dávku topinek," odpověděl Roger. Zamířil ven a ani se neusmál. Na odpočívadle seděli Scoopy a Richard, stránky Daily Photo rozložené před sebou. Scoopy slabikoval slova vtipů a Richard se chichotal čemusi, co s karikaturami určitě nesouviselo. Telefon zvonil a zvonil, dokud Roger nezašel do obývacího pokoje a nezvedl ho. Než odjel ze Scotland Yardu, přišla první zpráva o Lobových aktivitách. Tohle mohlo být pokračování.
"Haló?"
Ozval se ženský hlas: "Ráda bych mluvila s paní Westovou."
"Můžu jí předat vzkaz? Právě nemá čas."
"Kdo je u telefonu?"
"Roger West."
Nastala pauza; Roger myslel na Janetin výbuch, slyšel Richardovo chechtání i Scoopyho afektované "No ne!" Richard tedy dal k lepšímu nějaký vtip a teď sklízel úrodu, přičemž na Scoopyho volal: "Neblbni!"
"Inspektor West?" zeptala se žena. Měla zpěvavý hlas; podmanivý hlas, který si člověk zapamatuje. Napadlo ho, že bude asi mladá.
"Ano."
"To je vzrušující, mluvit s vámi," pravila žena, zatímco Roger se zamračil. Začínala koketovat, a to on neměl rád. "Jsem opravdu potěšená, inspektore. Netušila jsem, že budete doma. Vy o mně pravděpodobně víte, už jsem totiž s vaší ženou několikrát telefonovala. Její hlas zněl tak sympaticky. Ale samozřejmě, určitě je sympatická. Talentovaný detektiv jako vy by si určitě nevzal obyčejnou ženskou, viďte?"
Nebylo to prosté koketování. Roger se musel soustředit, chlapci se bavili příliš hlasitě.
"Kdojste?" otázal se. "A co můžu ženě vyřídit?"
"Jmenuju se Lobo. Paní Westová vám určitě řekla o našich rozhovorech. Slečna Lobo. Už jsem jí dvakrát nebo třikrát volala, říkala jsem jí, že vás musí přemluvit, abyste si trochu odpočinul. Nikdo to nedokáže při vašem zatížení táhnout, aby se nezhroutil, neměl nějakou nehodu nebo tak něco. Já vím, že by nechtěla, aby se vám něco stalo. Opravdu mě mrzí, že vám o tom nic neřekla. Možná taky proto, že jste málokdy doma, a když se na hodinku s rodinou sejdete, máte spoustu jiných věcí. Jen tak mimochodem, jak se mají vaši kluci?"
"Dobře, díky," odpověděl Roger stručně, chtěl, aby pokračovala. Svíral sluchátko, až mu zbělely kotníky.
"To jsem ráda. Chlapci jsou neposední, ale je s nimi legrace. Slyšel jste o tom ubohém dítěti, kterému včera v noci zavraždili rodiče? Být sirotek musí být strašná věc, že? Doufám, že mi rozumíte."
Janet naříkala: "Nechte toho. Neperte se!"
Ve dveřích se objevil Mark. Roger ukázal na telefon, pak na okno a dělal na něj grimasy. Mark zíral, snažil se uhádnout a pak najednou pochopil, že Roger potřebuje zjistit, co to je za hovor, a že na něm chce, aby od sousedů zavolal do Scotland Yardu. Vyběhl ven. Scoopy a Richard scházeli ze schodů tiší a poněkud vylekaní.
"Takže bych byla ráda, kdybyste paní Westové vyřídil, aby vás co nejvíc držela doma - zvláště v noci," pravila žena se zpěvavým hlasem. "Teď už musím jít - nebo zjistíte, odkud volám. To byste asi rád věděl, co?"

7. NOVINKY O CARNEYM

Mark ani nedošel k bráně. Roger zaklepal na okno a posunkem naznačil, že už zavěsil. Mark přiběhl zpátky. Scoopy a Richard si cosi důvěrně šuškali v hale. "Ona už skončila," řekl Roger, když Mark vešel dovnitř.
"Jaká ona?"
"Řekl bych, že má na svědomí polovinu Janetiných problémů," odpověděl Roger. "Kluci dnes nejdou do školy?"
"Je přece sobota," ozvalo se sborem.
"No jo, to je fakt, já zapomněl. Buďte tady chvíli dole a bavte strýčka Marka."
Roger šel nahoru a našel Janet ležící přes postel s tváří zabořenou ve skřížených rukou. Tiše zavřel dveře. Už neplakala.

Přistoupil k ní a položil jí dlaň na rameno. "Jak často ta ženská od Loba volá, Janet?"
Ztuhla a zvedla hlavu.
"Ty to víš?"
"Právě zase volala. Proč jsi mi neřekla, že máš starosti?"
"Nechtěla jsem, sám toho máš dost." Janet se posadila a natáhla se pro kapesník. Roger jí jeden podal. "V posledních dvou dnech se ozvala třikrát. Vždycky z nějaké budky, nemělo smysl žádat, aby zjistili, odkud volá. Já o tom vím, jinak bych k vám brnkla. Co... co říkala?"
"Nejspíš totéž, co napovídala tobě. Jen se mě snaží znervóznět."
Janet popotáhla. "Já vím, samozřejmě. Snažila jsem se říkat si totéž, jenže - Rogere, já už ten nátlak nemůžu vydržet. Mrzí mě, že jsem taková, že řvu na kluky, mám pořád špatnou náladu, ale nemůžu si pomoct. Když přijdeš domů, jsi unavený nebo si neseš práci. Nikdy spolu nejsme, pořád jen práce, práce, práce. A nemá smysl něco předstírat, já mám z Loba hrůzu. Když ta ženská poprvé řekla, že je slečna Lobo, málem jsem upustila sluchátko. Nesnáším obrázkové knížky kluků, v nichž jsou vlci. Začíná to být posedlost, a..."
Opět se dala do pláče.
"Už to nebude dlouho trvat," ujišťoval ji něžně. "Jan, proč na chvíli neodjedeš a nevezmeš s sebou kluky? Mně nic jiného nezbývá, musím makat, dokud Loba nechytíme."
"Chci zůstat tady. Kdyby se něco stalo, aspoň budu tam, kde mám být."
"Já to nechápu, Jan. Bývaly horší případy, než je Lobo. Ty ses hroutila ještě dřív, než začal být opravdu krutý - dávno před vraždami. Do té doby to byl prostě jen jiný džob, a tys byla celá vedle. Je v tom něco jiného?"
"Ne. Ne, je v tom jen to, že mám celou dobu nervy nadranc. Já se dám do pořádku. Mark slíbil, že se sem nastěhuje do té doby, než Loba chytíš. Budu se cítit bezpečněji, když bude v noci mužský v domě. Na tebe se spolehnout nemůžu."
Ta slova se vůbec nepodobala Janet. Náhle byl otrávený a hučelo mu v hlavě.
Janet vstala a šla se podívat do zrcadla. "Ach, Rogere, já vypadám strašně, běž dolů a omluv mě u Marka. Řekni, že přijdu za pár minut."
Fajn."Jeho rozmrzelost se rozplývala. Vzal ji za ramena a přitáhl si ji k sobě, ale ona se bránila. Nijak zvlášť, ne energičtěji než mnohokrát v minulosti, na začátku nebo dokonce ku konci nějakého nedorozumění. Tohle však bylo víc než nedorozumění. On chtěl, aby se mu poddala, zatímco ona strnule stála, nereagovala dokonce, ani když ji políbil. Přinutil se něžně ji zatahat za vlasy, což bylo staré intimní gesto, a seběhl dolů. Chlapci si se zaujetím hráli s vláčkem, který Scoopy od Vánoc takřka nedával z ruky.
"Jak je jí?" zajímal se Mark.
"Za chviličku přijde. To udělala ta zatracená ženská, která po telefonu tak nesmyslně vyhrožuje. Je to o důvod víc, proč Loba chytit. Ach, Marku."
"Copak?"
"Jsem tak rád, že tady jsi. Díky. Jestli myslíš, že bych měl ještě něco udělat, řekni mi to. Poslední dobou jsem byl pořád pryč. Příliš často. Mám dojem, že Janet svým způsobem na Yard žárlí."
"To je pochopitelné, nemyslíš?"
"Nejspíš jo," souhlasil Roger.
Vzpomínka na těch pár minut v ložnici mu dělala starost. Když ležel v posteli a snažil se usnout, rušil ho denní hluk, byl nezvyklý. Hučení vysavače, švitoření chlapců hrajících si na zahradě, který umlkal, jen když je Janet nebo Mark okřikli. Nebyl to klid jaksepatří. Usínal dlouho a stále myslel na to, jak byla Janet strnulá, když se ji snažil políbit. To bylo cosi hlubšího než normální nervozita. Janet už prožila příliš mnoho nebezpečných období, a tak ji to poznamenalo.
Že by tím byla unavená? Ale jinak to nejde. Práce musí být na prvním místě. Je absurdní si myslet, že by Janet na Yard žárlila. Pravda, během uplynulých tří týdnů spolu strávili jen dva večery, často přicházel domů pozdě a vždycky hned ráno zase chvátal pryč. Až Loba vyřídí, třeba se všechno zlepší.
Když se ve čtyři probudil, byla Janet s chlapci venku. Do šesti se nevrátí. Jeho rozmrzelost opět vzplanula. Doufal, že ho z ní dostane Mark.
Vyšel z domova kolem páté, jen tak tak, aby dorazil do Yardu, než bude po pracovní době. Udělej, co je třeba, teprve pak se starej o Janet.
Nejdřív šel do své kanceláře. Vrchní inspektor Eddie Day, jeden ze čtyř mužů, s nimiž se dělil o kancelář, seděl u svého psacího stolu a dumal nad padělanými pětilibrovými bankovkami. Eddie byl odborník na padělání a rád pracoval s lupou, jakou používají hodináři. Byl to habán s břichem jako sud a velkým tučným obličejem, kónickou hlavou a malými chodidly. Měl dlouhé vyčnívající zuby, jemné skořicové vlasy, a nic nemohlo zastřít fakt, že se narodil za zvuků londýnských zvonů. Své rodilé koknejštiny se stejně jako kterýkoli jiný Východolondýňan nezbavil, ať dělal, co dělal.
"Ahoj, Eddie."
Day vyňal z oka lupu.
"Takže tys přišel," pravil. "Já se už divil, co s tebou je, Hezoune. Myslel jsem, že někde pobíháš, po tom, co se v noci semlelo."
"Kdo je v bojové pohotovosti?"
"Kdo, Chatty! Před půlhodinou sem vrazil a já mu ani nemohl povědět, kde jsi. Udělal jsem, co jsem mohl, Hezoune, řekl jsem, žes v noci schytal pěknou mordu, že ti možná není dobře. On pěkně šílí, a..." Eddie popotáhl, "a když o tom tak člověk přemýšlí, má k tomu důvod. Představ si, že ti Lobo ujede v tvým vlastním autě."
"Jo, to si představ." Bylo by snadné se na Eddieho naštvat. Roger odešel.
Cortland byl ve své kanceláři sám. Vzhlédl a zavrčel. "To je dost." Roger se posadil proti němu. "Byl tu šéf, celý rozčílený. Z té žádosti o povolení nosit zbraň nemá žádnou radost."

"Fajn, ale já ji chci nosit." Roger nabídl cigarety. "Prostě ho rozčílily noviny, a z ministerstva vnitra mu pravděpodobně řekli, že se musí něco udělat. Co se děje? "
"Jediné dvě věci, které stojí za řeč, jsou z Hounslow. Tamní policie si myslí, že Carneyho zná. Ne že by ho měli v záznamech nebo že by ho při něčem přistihli, ale u dvou nebo tří jejich mužů ta fotografie zabrala. Řekl jsem jim, že se tam dnes večer zastavíš. Radši jim zavolej, třeba byste se chtěli sejít jinde."
"Já tam zajedu. Taggart se ozval?"
"Ti dva tví prckové jsou dosud u penzionu. V poledne poseděli pár hodin U růže a koruny. Ne, včera večer venku nebyli."
"Kde je teď Chatty?"
"Dneska tu už nebude - jen se zastavil na půlhodinku a dštil síru. Souhlasil s tím, aby ses ty věnoval Lobovi, ale chce výsledky."
"Vzpomínáš si, že by je někdy nechtěl? A my je snad nechceme?"
Cortland se na něj zvědavě zahleděl.
"Lobo ti leží v žaludku, co?"
"Z několika důvodů. A tohleje formální žádost o speciální dozor v Bell Street. Vyděsili mou ženu, vyhrožovali jí telefonem."
"Vážně? Můžeš jí říct, Rogere, že se nemusí bát. To je mi líto. Já totiž..." Cortland nedopověděl, protože se ozval telefon. To měl ve zvyku, ať mluvil s kýmkoli; jakmile začal zvonit telefon, nikdy nedopověděl větu, dokud ten hovor nevyřídil. "Cortland... Jo, je tady v kanceláři..."
Roger vzal sluchátko.
Ozval se mužský hlas: "Tady je Bray z Hounslow, myslím, že jsme přišli na stopu tomu Carneymu. Bydlí ve venkovskému baráku, kousek od Felthamu, přesně na hranici našeho okrsku. On si neříká Carney, ale Tich Smith. Mám připravit razii?"
"Ještě ne, prosím vás," naléhal Roger. "Hned tam budu."

Roger si všiml vozu poprvé na silnici mezi Brentfordem a Isleworthem. Dost dobře si ho nemohl nevšimnout. Zavrněl kolem něho zářivý bleděmodrý chrysler se sklápěcí střechou a s ženou za volantem. I kdyby to auto bylo nenápadné, řidičku by určitě nepřehlédl. Takovou ženskou člověk zahlédne maximálně tak jednou dvakrát do roka. A když ji uvidí, nikdy na ni nezapomene, nanejvýš tak napůl. Krásná, sebevědomá, v autě suverén, to všechno tak umně skloubeno, aby ji člověk nepřehlédl. Přesně tak její klobouk, komická věcička, vypadající, že je celá z peří. Cigareta na pozadí jejích rudých úst se bělala a oko upřené na něj bylo přimhouřené, jako by se bránilo kouři.
To auto zahlédl ještě jednou, když parkovalo poblíž Pearsovy továrny na mýdlo na Isleworthu. Ona stála před trafikou a četla noviny. Bylo to dostatečné vysvětlení, proč tu zastavila. Snažil se na ni nedívat, ale letmému pohledu neodolal; a ona hleděla na něj. Neusmívala se, prostě ho uměla provokovat, jak se tak na něj dívala přes okraj novin.
Přidal plyn a myslel na Janet.
Nějaký čas pak ten modrý chrysler neviděl.
Bray, inspektor v Hounslow, byl velký, úpravně vypadající muž s mohutnou spodní čelistí a tichým hlasem venkovana. Měl připravenou vyčerpávající zprávu, napsanou na stroji ve třech exemplářích. Dům, v němž bydlel ten takzvaný Tich Smith, se jmenoval Morden Lodge. Stál mezi silnicí Great West Road a hounslowskou plání, nějakých sto yardů od vedlejší silnice. Obklopovaly ho akry zarostlé půdy plné plevele, zanedbaných stromů a zakrslých křovin. Byl tu však také pečlivě udržovaný sad. Morden Lodge byl postaven jako venkovské sídlo jistého boháče, potom se z něho stal hotel, poté dům zahradníka a nakonec ovocnářská farma. Těsně před válkou jej koupil jakýsi Paterson, vdovec, který tam žil se svou neprovdanou dcerou. Carney se tam dostal jako poskok, chlapík pro všechno. Paterson zaměstnával ještě další dva muže, a také jejich ženy tam pracovaly, takže nebyl důvod, aby ty pozemky byly tak zanedbané.
Paterson byl klenotník velkého kalibru a tři až čtyři dny v týdnu trávil v Londýně. Takový klenotník mohl být klidně napojen na Lobovy krádeže, mohl prodávat ukradené šperky.
V domě se používaly tři vozy, ale Rogera nenapadlo zeptat se, zda jeden z nich není modrý chrysler.
Od té doby, co šel Bray po Carneym, zařídil sledování domu, poslal dva muže, aby kopali u silnice, ne však příliš blízko, aby nevzbudili podezření.
"Myslím, že můžeme brzy udělat razii," mínil Bray.
"Ano, ale ještě můžeme chvíli počkat." Všichni měli strašně naspěch. "Já bych radši sledoval každého, kdo odtamtud odchází, zjistil víc o Patersonovi a jeho dceři, a takové věci. Zatím nemáme proč spěchat."
Bray se tvářil zklamaně a nesouhlasně.
"Víte, jak dlouho tu Carney je?" zeptal se Roger.
"Nejmíň rok dva. Co brání tomu, abychom ho sbalili rovnou?"
"Mohli bychom sice proti němu vznést podezření, ale když to uděláme, upozorníme všechny ostatní, kteří jsou do toho zapletení. Musíme se ujistit, že neutečou, to především. Kdybychom zpozorovali nějaké známky toho, že mají v úmyslu vzít roha, sebereme je. To samozřejmě znamená mít je pod dohledem, můžete to svými muži zajistit? Podívám se, jaké mají spojení."
"Udělám všechno, co je nezbytné."
"Díky. Teď bych si rád vypůjčil jednoho muže, který by mi ukázal okolí," požádal Roger. "Chci se podívat,jaké jsou k domu přístupové cesty, odkud se dají nejlíp sledovat - prostě ty běžné věci."
"Někoho vám dám." Bray stiskl zvonek. "Tady je plán domu a pozemků, obstaral jsem to dnes odpoledne. Všechny přístupy jsou tam jasně označeny."

"Jste prima," usmál se Roger srdečně. "Díky."
Bray začal roztávat...
Roger řídil a vedle něho seděl vyzáblý hounslowský policista v civilu. Sídlo Morden Lodge bylo obklopeno stromy, ze silnice se dalo zahlédnout jen mezerami ve vysokém hlohovém živém plotě. Ve večerním světle vypadalo až nestvůrně; viktoriánská elegance ve své nejhorší podobě, se dvěma vížkami z červených cihel, dvěma štíty a velkými ošklivými okny. Najedné straně domu byla stáj, v níž ted chovali čtyři koně, jak informoval hounslowský policista. Garáž stála na druhé straně a ze zátočin silnice nebyla vidět. Vedlejší silnice obklopovaly sedm zanedbaných akrů, přičemž z pozemků vedly k silnicím tři brány. Všechny vyhovovaly automobilové dopravě.
Když všechno objeli, přiblížili se k hlavnímu vjezdu, kde byla otevřená dvě bílá křídla, která už volala po nátěru. O něco dál rudě a příjemně zářil koksový koš s rozžhaveným uhlím. V tomhle se Bray mýlil. Pokud Paterson nemá čisté svědomí, tihle pseudodělníci vzbudí jeho podezření.
Roger zahlédl auto, které odbočovalo ze vzdálené hlavní silnice, brzy však zmizelo z dohledu. Neslyšel, že by se blížilo, a tak rozsvítil světla. Reflektory druhého vozu okamžitě zazářily. On své ztlumil a zajel ke kraji silnice. Druhý vůz se objevil. Soumrak zastínil jeho jasnou modř a částečně skryl i ženu za volantem.
U úst jí zazářil rudý hrot cigarety.
"Tohle je ta dcera," poznamenal hounslowský policista, když je vůz minul. "To je tedy eso. Já to náhodou vím, protože..."
Nedomluvil, protože jeho slova přehlušilo třesknutí za nimi. Brzdy zakvílely, jak na ně Roger šlápl, a doznívalzvuk výstřelu.

8. KRÁSKA V NOUZI

Roger rozrazil dveře a vyskočil, u strany silnice včas zahlédl škarpu, přeskočil ji a chytil se křoví, aby nepadl na záda. Hluk ustal, a to ticho působilo zlověstně. Roger se plazil podél křoví, dokud nebyl za autem, pak opět přeskočil zpátky na silnici. Promarnili vzácné sekundy. Hounslowský policista teprve vystupoval z vozu. Člověče, rychle! Roger běžel k zatáčce silnice, za níž se skrýval modrý chrysler. Hlavou mu projela ostrá bolest, která stejně rychle pominula, ale zanechala tupý pocit. Zahnul za zatáčku.
Chrysler stál napříč silnice, hladkou modrou kapotu s předními koly v příkopu. Řidička byla opřená v opěradle, s očima zavřenýma a hlavou skloněnou dopředu. Hounslowský detektiv Rogera dohánělm a přes pozemky sídla Morden Lodge běžel ještě někdo. Ve světle reflektorů Roger zahlédl vysokého hubeného mladíka s rusými vlasy. Pak mu přišel do cesty hustý živý plot, a tak se mu ztratil.
Z auta se kouřilo. Že by oheň?
Roger doběhl vozu a nahlédl dovnitř. Ženě na klíně ležela cigareta, od níž už chytala tvídová látka sukně.
"Viděl jste toho chlapíka?" ptal se hounslowský policista a lapal po dechu.

"Jo, nějakého zrzka. Podívejte se,jestli..."
Než domluvil, objevili se dva cyklisté. Byli oblečení jako dělníci, ale Roger věděl, že to jsou Brayovi muži.
Otevřel dveře chrysleru.
"Všichni za tím střelcem," přikázal Roger. Jeho průvodce vykřikl: "Tímhle směrem," a sám se dal také do běhu. Oba cyklisté ho následovali, jen se ještě zvědavě ohlédli po chrysleru, dívce a kouři.
"Tady!" vykřikl Roger. Nejbližší muž téměř spadl z kola. "Vemte si tohle." Roger mu podal svou automatickou pistoli. Muž ji beze slova popadl a vyrazil. Toho, kdo střílel, možná chytí, rychlejší kola ho možná předhoní. To si Roger říkal, ale kvůli pulzující bolesti v hlavě by byl nejraději nasedl do auta a zmizel. Ale udělal by to?
Řidičce vzal cigaretu z klína. Byla zpola vykouřená, na jednom konci červená od rtěnky. Odhodil ji na silnici. Z temné díry v šedém tvídu se ještě kouřilo. Přejel po černající díře ukazovákem, ale žena se nepohnula. Na šedé látce byly zelené a modré kostky. Žena, nebo dívka? Vypadala mladě, a onen letmý pohled, který na ni vrhl, když ho míjela, ho neklamal; byla opravdu krásná.
Je zraněná?
Ve střeše auta zahlédl díru od kulky. Okénko u řidiče bylo otevřené, druhé zavřené. Kulka tedy prolétla otevřeným oknem. Vypálil ji někdo, kdo stál pod úrovní silnice, jinak by totiž nezasáhla střechu. Ženy se určitě nedotkla, na tváři ani na hlavě neměla žádnou stopu po zranění a taky žádnou krev. Nejspíš narazila hlavou na přední sklo vozu a omráčila se. Roger obešel auto; vzadu se sotva protáhl. Přední kola byla zabořená v hlubokém příkopu.
Vystřelit mohl jen ten, kdo se skrčil ve škarpě. Roger si všiml, že vedle levého kola vozu leží velký kámen. Když řidička ztratila vládu nad volantem, chrysler do toho kamene narazil. Nárazník se zdeformoval. Vypadalo to, že k jinému poškození nedošlo, ale stejně to auto budou muset nechat odtáhnout.
Žena seděla s bradou opřenou na hrudi a Roger měl dojem, že se jí zachvěla víčka. Měla tmavé vlasy, tmavé obočí, tmavé řasy, které se jí dotýkaly tváří. Dýchala. Roger sledoval,jak se jí zdvíhá hruď a pohybují rty. Měla perfektní mejkap, vypadala dokonale. Ano, mohla se uhodit o přední sklo a omráčit a pak se zaklonit dozadu. Na čele však žádnou podlitinu neměla. Ten náraz jí možná něco udělal s krkem, od toho to bezvědomí.
Přibývající soumrak vyhlazoval rysy její tváře, a tak jí ještě přidával na kráse.
Roger teď neslyšel nic, kromě tichého šelestu ptáků a polních zvířat. Veškeré zvuky; svědčící o pronásledování střelce, ztichly. Roger téměř zapomněl, že někoho honí. Neobjevil se nikdo, kdo by slyšel střelbu. To bylo zvláštní, protože dům nestál daleko. Třeba jsou na střílení zvyklí, třeba se střílí na králíky nebo na holuby. Na venkově je střelba běžnější než ve městě. A tohle byl venkov, ač v blízkosti jednoho z nejlidnatějších londýnských předměstí.
Roger si zapálil cigaretu.
Dívce se opět zachvěla víčka, tentokrát zvedla hlavu a otevřela oči. Nepodívala se na něj, nýbrž hleděla upřeně před sebe. Vypadala jako omráčená, dívala se nepřítomně, a tu se jí náhle v očích objevil strach; nebo to v tom soumraku Roger aspoň za strach pokládal. Hleděla na opačnou stranu a pak se na něj podívala - a náhle zvedla ruce, jako by se chtěla bránit před dalším napadením.
"Všechno je v pořádku," řekl Roger.
Nepromluvila, jen se vzpřímila a uhladila si sukni; je to zvláštní, ale tohle ženy vždycky dělají,je to téměř jakýsi reflex. Pak si sáhla na vlasy a na svůj komický klobouk s veselými, pestrými pery. Proč si vlastně ten nápadný klobouk vzala k tvídovému kostýmu?
"Na mě... někdo na mě střílel," promluvila konečně.
"Ano, toho lumpa teď honí několik mužů, ten se už určitě nevrátí. Uklidněte se."
Neuklidnila se, rozhlížela se kolem sebe, jako by ji udivovalo, že je v příkopě. Uviděla ohnutý nárazník a zamračila se, pak tápala po kabelce. Roger jí nabídl své pouzdro a cvakl zapalovačem. Dívka měla bledé hubené ruce s dlouhými prsty, nehty nalakované narůžovo.
"Díky."
"Nechtěla byste se napít?" zeptal se Roger a sáhl do zadní kapsy pro láhev whisky.
"Ne, ne, už je mi dobře. Byla jsem strašně vyděšená." Poněkud afektovaně se zasmála. Ale byl to půvabný smích jako všechno ostatní na ní. "Nejradši bych si nafackovala, že jsem to auto nabourala! Ten chlap vyskočil z příkopu, vůbec jsem si ho nevšimla, než na mě vystřelil."
"Na to auto bych se vykašlal."
"To určitě, kdyby bylo vaše a vy jste ho měl jen deset dní!" Rozesmála se mnohem přirozeněji, ale žalostně. "Nejspíš můžu být ráda, že to není horší."
"Leckdo jiný by pokládal za mnohem vážnější okolnost, že na něj někdo střílel, než aby mu vadila promáčknutá kapota," poznamenal Roger suše. "Víte, kdo to byl?"
"Proboha, ne!"
"Naprostý cizinec vyskočí z příkopu a vypálí na vás. Předpokládám, že měl cvičenou ruku."
Zamračila se. "Já vám nerozumím."
"Je to naprosto jednoduché," namítl Roger. "Myslím si totiž, že jste ho poznala. Kdo vás nenávidí natolik, aby vás chtěl zabít, slečno Patersonová?"
Zatáhla zhluboka z cigarety, pár vteřin zadržela kouř a pak ho pomalu vypouštěla mezi rty. Oči měla přimhouřené, a protože se čím dál víc šeřilo, Roger četl v jejím výrazu jen s námahou. Pak natáhla ruku a dotkla se kličky dveří.
"Myslím, že bych spíš měla vystoupit."
"Půjde to líp na druhé straně, tady je moc blízko příkop." Pozoroval ji, jak přelezla na vedlejší sedadlo a otevřela dveře na opačné straně. Když Roger došel k boku auta, stála venku s rukou na dveřích a hleděla na serpentiny silnice. Ticho narušoval jen vzdálený hukot aut, nablízku se nic neozývalo. Hounslowští policisté toho chlapa buď chytili, nebo jim

upláchl, a jeden z nich Rogera jistě přijde brzy informovat.
"Kdo to byl?" naléhal.
"Nevím. Kdo vůbec jste?"
"Jmenuju se West. Jel jsem tady kolem a zaslechl střelbu, a tak jsem si řekl, že bude lepší se sem jít podívat. Proč mi neřeknete pravdu? Vy přece víte, kdo to byl."
"Nemám ráda, když mi někdo říká, že lžu," poznamenala slečna Patersonová. Ale když teď stála venku, viděl jí do tváře zřetelněji; usmívala se, jako by jí to připadalo zajímavé a zábavné.
Roger pokrčil rameny. "No dobře, klidně to tvrďte, když si myslíte, že to je rozumné. Nepustila jste nedávno k vodě nějaké vášnivé mladíky?"
Rozesmála se. "Ne víc než obvykle."
"Nebo jste někomu zavdala příčinu k mimořádné žárlivosti? Anebo tu jezdíte po okolí s takovými cennostmi v kabelce, že někomu stojí za to, aby tu číhal a střílel po vás?"
"Tohle je docela obyčejná kabelka, ve které mám běžné věci. Chcete se podívat?" Podala mu ji, on ji obezřele otevřel, aniž se na ženu podíval, a prohlédl obsah. Pudr, rtěnka, klíče, peněženka - to všechno naprosto normální. Kabelku vrátil.
"Neměli bychom jít raději k vám domů zatelefonovat? Moji muži hledají vašeho opuštěného milence."
"Kdože?" ignorovala jeho návrh.
"Moji muži."
"A kdo jste vy?"
"Jsem inspektor z kriminálního oddělení Nového Scotland Yardu. Mým speciálním úkolem je jezdit po okolí, hledat krásné mladé ženy, na které by mohl někdo střílet, zachraňovat je a vysílat své pochopy, aby jejich útočníky pochytali. Aspoň vidíte, jak je Scotland Yard užitečný."
"Začínám si ho vážit," poznamenala slečna Patersonová. "Měli bychom jít do domu."
Brána byla asi o sto yardů dál, a když k ní přijížděli, pomalu se k nim blížil muž na kole; jeden z Brayových podřízených. Zastavil se, přehodil nohu přes rám, dotekem čepice pozdravil slečnu Patersonovou a řekl:
"Utekl, pane, bohužel."
"No jo, měl náskok. Zařídili jste kolem toho něco?"
"Zavolali jsme na stanici. Ostatní jsou na hlavní silnici a čekají na auto hlídky. Toho lumpa jsme docela dobře viděli," dodal muž, a Roger si všiml, že dívka sevřela rty. "Běžel přes hlavní silnici, před jedním autem, a tak jsme si ho mohli ve světle reflektorů prohlédnout. Mladík se zrzavými vlasy, jak jste povídal."
"Dobře. Varovali jste stanici, že je ozbrojený?"
"Ano, pane."
"V pořádku," řekl Roger. "Já jdu se slečnou Patersonovou do domu. Bude-li mě někdo potřebovat, brnkněte mi tam. U toho auta by mohl někdo počkat a dát pozor, aby do něj někdo nenarazil. Já objednám havarijní službu. A můj vůz mi přivezte k domu, ano?"
"Ovšem, pane."
Na západě se vynořily obrovské mraky, a tak se ještě víc zešeřilo - byla příliš velká tma, aby Roger viděl víc než to, že náspy po obou stranách silnice jsou zarostlé a nehezké, že sama vozovka je nerovná, samá díra a že se po ní válí spousta kamenů. O jeden dívka klopýtla a málem upadla. Roger ji chytil za paži.
"Děkuju vám," řekla a chytila se ho.
"Zrzaví muži jsou vášniví, jak známo," prohodil Roger. "Kolikpak zrzků jste už odmrštila?"
"Nezačíná být ten vtip otřelý?"
"A je to vtip?"
"Tak jednou provždy," řekla, "toho muže jsem nikdy předtím neviděla. Poprvé jsem ho spatřila, když vyskočil z příkopu a vypálil. Těch jeho zrzavých vlasů jsem si samozřejmě všimla, ale nijak jsem o tom nepřemýšlela, dokud jste se o nich nezmínil. Možná jste policista, ale nemusíte se domnívat, že vám lžu."
Měla teplý hlas. Ano, teplý, to je ten správný výraz, napadlo ho. Byl pevný, ne zpěvavý, jaký má ta ženská, co si říká slečna Lobo. Dosud se držela jeho paže.
Roger na to nereagoval.
"Proč jste si tak jistý, že ho znám?"
"Mladé ženy jsou tak galantní. Radši budete noblesně mlčet, než byste toho horkokrevného mladíka prozradila."
"Takžejsem vás nepřesvědčila?"
"Ne, bohužel."
Pustila se ho a mlčky kráčeli k domu. V postranním okně se rozsvítilo, čelní okna však byla temná. Ohyzdné věže teď schovávala tma, takže to vypadalo jako dům, nikoli jako monstrum. Osvětlené okno bylo v prvním poschodí. Proud žlutavého světla ozařoval střechu stáje a větve několika dubů hned vedle, které své větve prostíraly nad její střechou, jako by ji ochraňovaly. Zahalilo je ticho, podmalované vzdáleným hučením aut na hlavní silnici. Zde byl povrch vozovky rovnější, pokrytý asfaltem. K domovním dveřím došli téměř tiše.
"Jsou tu dva schody," upozornila chladně slečna Patersonová.
"Díky."
Když vystupovali nahoru, jeden druhého se dotkli rukou; ta její byla studená; byl to příjemný dotek. Dívka otevřela kabelku a vytáhla klíče. On jí posvítil baterkou. Dveře už nutně potřebovaly nátěr. V kuželu světla se na hnědém laku strašidelně leskly svědé puchýře. Mosaz kolem zámku však byla vyleštěná. Dívka otevřela dveře a světlo dopadlo do temného prostoru; kromě té baterky tu jinak byla tma.

"Já rozsvítím," řekla a prošla kolem něho. Posvítil jí na hlavu, ramena a na ten komický klobouk s barevnými pery. Pak zamířil kuželem světla na stěnu, k níž se blížila. Dívka stiskla vypínač a nad hlavou se jim rozzářil skleněný lustr.
Ze zanedbaného pozemku Roger vstoupil do luxusního domova; stačil mu jediný pohled. Hala byla velká, s vysokým stropem. Na stěnách visely velké olejomalby ve zlacených rámech. Stály tu tři kusy starožitného nábytku. Široké schodiště lemované obrazy pokrýval drahý temně rudý koberec.
"To je legrace," pravila mladá žena poněkud rozpačitě a také tak vypadala. Pak se otočila k místnosti vpravo a stiskla další vypínač. Roger vyčkal, až vejde, a vykročil za ní. Vstoupil do příjemného, elegantního pokoje s kožešinami na temných vyleštěných parketách. Z kožešinové předložky ležící před mohutným krbem na něj cenila velké bílé zuby zvířecí hlava.
Byla to hlava vlka.

9. MORDEN LODGE

Slečna Patersonová opakovala: "To je ale legrace," přešla po vlčí kůži a zatáhla za staromódní šňůru od zvonku, který visel vedle krbu. Roger se rozhlédl, aby se nemusel dívat na vlčí hlavu, která vypadala jako zvětšenina té, kterou měl Morgan vytetovanou na dlani. Na druhé straně stál u krbu stolek s tmavočerveným telefonem.
Přešel k němu a zahuhlal: "Můžu si zavolat?"
"No ano, samozřejmě." Zdálo se, že si ho moc nevšímá a spíš si prohlíží místnost, jako by tam bylo něco, co ji skutečně překvapilo. Byla teď ještě rozpačitější než venku. Musel se na ni dívat, a tak sledoval její krásnou postavu i eleganci, s níž pohybovala hlavou. Chovala se nanejvýš sebejistě a on uvažoval, zda se v jejím věku přece jen neplete. Nebyla to už žádná žába.
V bloku si našel číslo hounslowské policejní stanice a vytočil je. Slečna Patersonová čekala u krbu a špičkou boty si hrála s předložkou; vlčí tlama na ni cenila zuby. Dotkla se hlavy; jakoby bezděky. Že by se snažila záměrně na ni upoutat jeho pozornost? Pak upřela zrak na dveře, ale nikdo nepřicházel. Zazvonila znovu. Měl dojem, že slyší cinkání zvenčí, a pak se ozvala policejní stanice. Požádal telefonistu, aby se postaral o odtažení vozu, potom požádal muže na druhé straně drátu, aby počkal, a obrátil se na ženu.
"Do kterého autoservisu chcete dát ten vůz?"
"K Robeymu, prosím vás."
"Nechte to odtáhnout do servisu k Robeymu," pokračoval Roger. "A vyřiďte panu Brayovi, že bych se s ním později rád viděl." Zavěsil, zastrčil ruce do kapes a podíval se na slečnu Patersonovou.
Čeká snad, že se na její zvonění někdo ozve? Nebo předstírá údiv a ohromení? Pokud to jen hraje, je opravdu dobrá.
Všechno kolem ní nasvědčovalo, že je v jakémsi napětí, že nemůže rozluštit nějakou záhadu. Přestala koketovat s vlčí

hlavou, vykročila k otevřeným dveřím, pak zaváhala, opět se vrátila a zatahala za zvonec potřetí. Beze slova na něj dokázala přenést napětí, které ji ovládalo.
Že by něco neklapalo?
Na zazvonění nikdo nereagoval.
"To nechápu," řekla. "Nepočkal byste tu chvilku, prosím vás?"
"V tak velkých domech bývám nervózní," odpověděl Roger. "Nemůžu jít s vámi?"
"Když chcete." Vyšla do haly, dole u schodů se zastavila, podívala se nahoru, pak se rozhlédla po chodbě, v polovině přepažené těžkými dveřmi.
"Nesvítilo se někde?" zeptala se.
"Svítilo. V prvním poschodí na levé straně. Nad stájí."
"Takže je otec doma." Vykročila chodbou. V blízkosti dveří byla tma. Rychle je otevřela a vešla do tmy. Kráčela pomalu, a tu se za nimi dveře zavřely. Roger opět vytáhl baterku. Žena stiskla vypínač a chodbu zalilo světlo. Zřejmě tu byly kuchyňské prostory. Stěny byly krémové, dveře se jen leskly. Zanedbaně vypadaly jen podlahy, jinak všechno svědčilo o spořádané domácnosti. Z té chodby vedlo několik dveří - a žena zamířila k prvním po pravé straně. Opět rozsvítila. Byla to kuchyně, vykachlíkovaná, světlá a úzkostlivě čistá. Obrovský sporák se jen třpytil, plotny se leskly, velký příborník byl plný blýskavého nádobí, stůl pokrýval plastik. Všechno tu vypadalo jako ze škatulky, přesně jako v kuchyni na Bell Street.
"Proboha, kam šli?" Říkala si to pro sebe, zdálo se, že na Rogerovu přítomnost zapomněla. Zamířila k dalším dveřím, vedoucím do komory. Třetí, pravděpodobně do zahrady, byly zavřeny na závoru a ještě na řetěz. Roger málokdy viděl dveře líp zabezpečené proti vloupání. Pohled mu utkvěl na oknech. Byla opatřena zvláštními západkami proti vloupání a dráty poplašeného zařízení.
"Kuchař vám vzal roha?" zeptaljsem se.
"Kuchař? Ne, my...," nedořekla a kousla se do rtu. Náhle vypadala mladší. V pronikavém světle jediné elektrické lampy, která jí svítila na hlavou, měla krásnou pleť bez přehnaného mejkapu. Sňala si klobouk a načechrala vlasy. Tak vypadala ještě přitažlivější, přirozenější. Klobouk skrýval bohatou tmavou kštici, lesklou a přirozeně vlnitou, jakou má Janet. To byla také jediná věc, kterou mu Janet připomínala.
"Zajdu nahoru," řekla.
Rychle se otočila a proběhla kolem něho, jako by chtěla jít první. Teď opravdu spěchala. Její kroky ostře zazněly na linoleu chodby, pak je ztlumil koberec v hale a na schodišti. To jen ještě víc zdůrazňovalo ticho domu.
Posledních pár schodů vyběhla.
"Pate!" volala, ale nikdo se neozýval. "Pate!" opakovala a pokusila se otevřít dveře na levé straně. Jediným zdrojem světla tu byl lustr. Stačil na to, aby dobře viděli - ale současně jim nedovolil zjistit, zda zpod zavřených dveří vychází nějaké světlo.
Dveře se otevřely a ona vkročila dovnitř, ale pak ucouvla tak prudce, že do něho narazila. Její sípavý dech byl děsivější než výkřik.

Roger vrazil dovnitř.
Byl připraven na všechno včetně toho, že najde Patersonovo tělo; na cokoli. Neleželo tam žádné tělo, ale pokoj byl vyloupen. Zmatek tu ostře kontrastoval s pořádkem ve zbývající části domu. Po podlaze se válely papíry a knihy, vyházené z knihovny, o kousek dál ležely dva převrácené stolky a křeslo, kožešinová předložka byla srolována a hozena u krbu. Váza s chryzantémami - krásnými květy barvy mědi - byla převrhnutá a květiny ležely v louži vody, rozlité na ořechovém stole. Na stěnách viselo asi tucet obrázků, leptů. Většina z nich nakřivo, jako by je věšel opilý člověk. Zásuvky velkého vyřezávaného psacího stolu z ořechového dřeva byly vytažené a jejich obsah byl naházený na desce. Otevřeným oknem vanul vítr, šustil papíry a povíval dívčinými vlasy, když se na ni Roger ohlédl. Na její tváři spatřil výraz hrůzy.
Přešel k oknu a vyklonil se ven. Světlo zevnitř se odráželo ve větvích dubů a na červených taškách střechy stáje. Z toho okna se mohl snadno dostat na střechu kterýkoli hbitý muž.
Když se opět otočil, slečna Patersonová stála ve dveřích, dlaně tiskla k ňadrům a zmatenýma očima těkala po tom chaosu. Pak náhle vykřikla: "Ne!" Rozběhla se do rohu, klekla si a jako dementní začala oklepávat dřevěné obložení stěny nad podlahou. Ukazovákem přejížděla po leštěném dřevě nahoru a dolů a těžce oddechovala. Pak to cvaklo a část obložení se otevřela; za ním se objevila dutina. Nyní našla, co chtěla, a dosud na kolenou couvla,jako by se bála pokračovat.
Roger přistoupil blíž a ona se ohlédla.
"Vy... vy byste o tomhle neměl vědět," ozvala se. Ta slova vypadala nesmyslně. "Právě jsem chtěla najít..."
"Jestli vyloupili i tajnou skrýš? A vyloupili?" Roger k ní přiklekl. Dívka otevřela panel úplně. Byla tam skutečně skrýš, ocelový trezor, osvětlený malou lampičkou. Uvnitř ležely doklady, převázané čemenou páskou. Vytáhla je a odhodila stranou, jako by na nich nezáleželo. Pak hmátla znovu - a náhle se zarazila. Zavřela oči, a on věděl že úlevou.
"Všechno na místě?" zeptal se suše.
"Myslím že jo. Ale vy byste u toho neměl být."
"Vy obvykle nevoláte policii, když vás někdo vyloupí?" Vzal ji za zápěstí, odtáhl jí ruku a pak sáhl dovnitř. Dotkl se čehosi měkkého; nejspiš to podle hmatu byla jelenice. Vytáhl malý jelenicový váček, pevně zavázaný silnou šňůrou a zapečetěný. Potěžkal ho, nic tam nechrastilo. Prohmatal váček prsty a usoudil, že ať je v něm cokoli, je to zabaleno ve vatě. Byl to váček s klenoty. Prodejci velmi často nosí zboží v takových váčcích, ale málokdo se namáhá je zapečetit.
"Měla byste se raději podívat, zda je uvnitř všechno."

"Ale ne. Pečeť je přece neporušená, není nutné, abych to otevírala. Otec si to ověří - Pate! Kde je?" Vyskočila, vypadalo to, že se jí opět zmocnil strach, natolik však si zachovala chladnou hlavu, že mu váček vytrhla z rukou. Rozhlédla se po místnosti, jako by čekala, že se v některém koutě zjeví otec. ‚Pat` byla zřejmě její něžná zkrácenina jména Paterson.
Pak vyběhla z pokoje.
Roger vytáhl z kapsy kapesník, zvedl sluchátko telefonu, neporušeně stojícího na rohu psacího stolu, a znovu vytočil číslo policejní stanice v Hounslow. Tentokrát mluvil s Brayem, který okamžitě slíbil: "Za moment jsem tam."
"Vemte si s sebou taky nádobíčko."
Bray se s odpovědí už neobtěžoval.
Roger zavřel skryš i okno a pak našel na vnitřní straně dveří klíč od pracovny. S kapesníkem na ruce jej vytáhl, vyšel, zamkl zvenčí a klíč si strčil do kapsy. Vykročil po široké osvětlené chodbě a zaslechl dívku. Právě vycházela z jednoho pokoje, ale žádné šperky už nenesla.
"On tu není. Nikdo tu není!"
"Ještě jsme se všude nepodívali," připomněl Roger. "Pojďte se mnou."
Pokorně šla za ním, když prohlížel dům a rozsvěcoval každé světlo, které uviděl. V žádné ložnici nikoho nenašli. Dům měl dvě poschodí, docela nahoře byly zřejmě místnosti pro personál. Ve skříních viselo šatstvo, ve všech pokojích se válely osobní věci. Před spěšným odchodem tu nikdo neuklízel. Žádná další místnost vyloupena nebyla.
"Z Hounslow už tu budou za chvíli," poznamenal Roger, když mířil ke schodišti. "Radši pojďte dolů na drink."
"Mně to nejde do hlavy."
"Třeba vám ten drink pomůže."
"Chcete tím říct, že zase lžu?" vyjela vztekle. Ale i v tom vzteku byla nádherná. Pokrčil rameny, ironicky se usmál a sešel dolů. V předním pokoji byl bar. Roger jí nalil džin, přidal pomerančovou šťávu a sobě připravil whisky se sodou. Popíjela a dosud vypadala zmateně. Stála před krbem a opět si špičkou pravé boty začala hrát s vlčí hlavou.
"Víte o něčem, kvůli čemu by váš otec odešel?"
"Ne. Dnes nejel do Londýna; měla za ním přijet jeho sekretářka. Šlo o nějaký naléhavý obchod. Moc o tom nevím, jeho obchody mě nezajímají." Mluvila rychle,jako by cítila, že to musí vysvětlit, ale pokládá to za nechutné.
"Kdo jiný by tu měl být?"
"Všechen personál. Všech pět! To je absurdní! Když jsem hned po obědě odjížděla, byli tu. Tolik mě překvapilo, když jsem viděla v domě tmu a na zazvonění se nikdo neozval. Obvykle se tu všude svítí. V pracovně musel nechat svítit ten... ten zloděj." Olízla si rty. "Předpokládám, že to on na mě střílel. Bál se..."
Odmlčela se.
"Každý zloděj by se snažil co nejrychleji odtud zmizet," namítl suše Roger. "Koukal by vzít nohy na ramena, když jste jela kolem. Ledaže byste ho už předtím viděla a poznala ho..."
"Já jsem ho nepoznala!" vyjela.
"Už se k tomu nebudeme vracet. Už se sem někdo někdy vloupal, slečno Patersonová?"
"Ne. Aspoň se nepamatuju."
"Dům je proti tomu ostatně pěkně zabezpečený, jen co je pravda."
"Samozřejmě. Vždycky tu bývaly šperky, proto si Pat myslí, že opatrnost je na místě - vždycky říká, že opatrnosti nikdy nezbývá." Kousla se do rtu. "Vy si myslíte, že se mu něco stalo?"
"Rozhodně si nemyslím, že ho unesl ten lupič, jestli máte na mysli tohle."
"Vlastně ani nevím, co mám na mysli." Přešla k oknu a vyhlédla ven. Na silnici svítily reflektory přijíždějícího auta. Mnohem dál se dalo podle světel rozeznat, kde odtahová služba pracuje na chrysleru. Ten blížící se byl pravděpodobně Bray, přijížděl však z opačné strany, aby se vyhnul zatarasené silnici. Svítící reflektory se komíhaly nahoru a dolů. Dorazily k domu a ozářily přerostlou trávu, neprořezané keře růží a odkvetlé květiny na zarostlých záhonech. Venkovní nepořádek a pořádek uvnitř nešly Rogerovi do hlavy stejně jako mnoho jiných věcí.
I když se zdálo leccos podivné, především mu byla podezřelá ta náhoda. Roger ze zkušenosti věděl, že náhodě se nelze vysmívat, že se bez jakékoli souvislosti a logického vysvětlení mohou stát i ty nejfantastičtější věci. Bylo však poněkud těžké uvěřit, že na dívku někdo jen tak náhodou zaútočil právě ve chvíli, když on jel kolem; to nebylo logické. Ona se zatím chovala dost přesvědčivě. Ale pokud chtěl, mohl něco z toho, co řekla a udělala, pokládat za podezřelé, celkem si však počínala, jako by ji to, co našla, vyděsilo.
U domu zastavilo auto.
"To je možná Pat." Dychtivě se vyklonila z okna.
"To budou zřejmě další policisté. Možná to budete pokládat za obtěžování," poznamenal Roger. "Nemusíte chodit dolů, nechal jsem domovní dveře otevřené."
Dole bouchly dveře vozu.
Ke schodišti směřovaly mužské kroky. Bray by nebyl sám, takže to není Bray. Roger popošel ke dveřím. Slečna Patersonová dopila drink a šla za ním, ale pak si to rozmyslela a zamířila ke krbu. Zřejmě si ráda hrála s vlčí hlavou.
Že by to byla další náhoda?
Těžké kroky se ozvaly v hale. Roger zahlédl velkého muže s těžkopádnou chůzí. Mohl to být Bray, za nímž ostatní teprve přijedou.
"Kdo je tu?" vykřikl muž.
"Pate!" Slečna Patersonová se rozběhla ke dveřím, ale ty se otevřely, ještě než k nim došla, a na prahu stanul muž. Zahlédl Rogera, pátravě se na něj podíval a pak se obrátil k dívce.
"Co se děje, Margaret? Proč je všude rozsvíceno?" Byl vysoký a když ji chtěl políbit na čelo, musel se mírně sklonit.

Byl to silný muž, stejně hezký jako ona. Podobnost mezi oběma nenechávala nikoho na pochybách, že to je otec a dcera. "Kdo je tvůj přítel?" zeptal se potom.
Když se však na Rogera podíval podruhé, nebyl to právě přátelský pohled.

10. PAT

"Přítel!" vykřikla Margaret. "Je to policajt. Pate, nás..."
Paterson ji sevřel paži tak prudce, že zmlkla. Celou tu dobu se díval na Rogera. Nijak neskrýval nepřátelství, ale nebyla v jeho pohledu také nervozita a strach?
"Co tady děláte?"
"Jistě víte, že policie bývá tam, kde došlo k loupeži. Třebaže dosud nevíme, co se tady stalo," dodal Roger. "Jde tu zřejmě o vloupání, předpokládám, že se to událo před soumrakem. Ale možná to ani tak nebylo. Třeba to je vnitřní záležitost." Usmál se na Patersona, chtěl ho vyprovokovat, aby se přestal ovládat. Fešák Paterson se mu nelíbil a Roger věděl, že ta spontánní averze je vzájemná.
"Tys ho zavolala, Margaret?"
"Ne,já..."
"Tak co tu tedy děláte?"
"Pate, potkala jsem ho u brány, tam...," zarazila se, jako by toho bylo třeba vysvětlit tolik, že na to necítila dost sil.
"Na vaši dceru vystřelil nějaký chlapík a ona havarovala. Právě jsem jel kolem, a tak jsem ji zachránil. Byla nervózní, proto jsem ji doprovodil domů. Dům jsme našli prázdný a váš pokoj vyloupený."
"Vyloupený?" Patersonova sebejistota byla ta tam, podíval se na dveře. Pak odhodil šedý klobouk do křesla. Na sobě měl šedý raglán, který zdůrazňoval jeho mohutnou postavu, hedvábnou šálu a nové rukavice ze žluté vepřovice, jednu měl nataženou, druhou držel v ruce.
V zatáčce silnice se opět objevila světla.
"Váček je v bezpečí," ozvala se Margaret. "Dala jsem ti ho do šatníku. Ale Pate, není tu Carney a taky odešel všechen personál. Dům je prázdný a... ach, toje hrůza!" Teď vypadala velice mladě, z mazané mladé ženy se náhle stala bezelstná školačka. A zmínila se o Carneym. Roger nepromluvil, ale tohle s ním zamávalo.
"Radši se půjdu podívat, co se stalo," prohlásil Paterson, obrátil se a zahlédl světla dalšího vozu, který přijížděl k domu. "Krucinál, kdo to je? O návštěvníky nestojíme. Margaret, běž a řekni..."

"Obávám se, že to jsou další policisté," ozval se Roger.
"Další? Jakým právem..." Paterson se zarazil a pokrčil rameny. "S tím teď asi nic nenadělám. Margaret, myslíš, že tu nikdo z personálu není? A co večeře?"
"Nic není hotovo, nikdo nic nepřipravil."
"V kolik jste odjel z domu?" zajímal se Roger. Bray právě vystupoval z vozu a mluvil s ostatními policisty. "Slečna Patersonová mi řekla, že jste dnes do obchodu nejel."
"Jako policista byste měl líp zacházet s fakty. Nejel jsem nikam dopoledne. Odjel jsem až odpoledne."
"Bylo všechno v pořádku, když jste odjížděl?"
"Ano. Můžu vidět váš průkaz?"
Když se Roger Patersonovi legitimoval, právě vešel Bray. Paterson se na průkazku mlčky podíval. Bray vypadal dychtivě a vítězoslavně. Paterson mu odměřeně pokývl, a zatímco Roger policistovi z Hounslow vysvětloval, co se stalo, domácí pán jen mlčky přihlížel.
Ostatní čekali v hale: s fotoaparátem, vybavením na snímání otisků, zkrátka se vším, co by mohlo být při takovém vyšetřování třeba. Na takové záležitosti bude Bray machr.
"Měli bychom se porozhlédnout," prohlásil Bray co nejneformálněji.
"Já vás doprovodím. Margaret..." Podmračený Paterson se podíval na dceru. "Zavolej k Piperovi, řekni jim, že asi za hodinu přijdeme na večeři. Pak si vezmi aspirin a trochu si zdřímni. Není třeba se znepokojovat."
"Jájsem v pořádku."
"Udělej, jak jsem ti řekl." Mluvil, jako by věděl, že jeho příkazy budou do písmene splněny; příkazy bylo přesně to správné slovo. Pak se otočil, znechuceně si změřil všechny tři policisty v hale a vydal se po schodech nahoru. Když Roger vybalil klíč z kapesníku a odemkl dveře, neřekl nic, dovnitř však vstoupil jako první. Stál uprostřed místnosti, mračil se a rozhlížel kolem.
"To bude jejich práce," pravil Bray. Roger otevřel okno, a tak začal vítr rozfoukávat papíry po místnosti, padaly ze stolů a tančily na podlaze. Paterson šel okno zavřít, ale Bray zasáhl: "Nechte to, prosím vás. Spíš někdo zavřete dveře."
Zvídavě, téměř s nadějí se podíval na Rogera, který mávl rukou, čímž mu mlčky dával na srozuměnou, aby pokračoval.
Roger byl zaujat Patersonem, studoval toho muže, všímal si každého detailu jeho tváře, jeho chování i pohybů. Měl velmi bohaté šedivé vlasy, vzadu a po stranách ostříhané velice nakrátko, na vršku hlavy se mu mírně vlnily. Byl bledý, ale nevypadal chorobně. Kobylku nosu měl mírně zarudlou, nosil tedy nablízko brýle. Jeho pravidelné rysy připomínaly dokonalost tváří filmových hvězd, rty měl červené a vlhké, v hranaté bradě rýhu a kamenný výraz ve tváři. Jeho jasným šedým očím nic neušlo; a taky si uvědomoval,že si ho Roger prohlíží. Třebaže se tvářil vyrovnaně, Roger v něm cítil velké napětí; nebylo pro něj snadné zachovávat klid.
Ozval se Bray: "Čím dřív budeme vědět, co bylo ukradeno, pokud se vůbec něco ztratilo, tím rychleji to dostanete zpátky."
"Chvilku mi potrvá, než všechno zkontroluju. Rozhodně to nemůžu dělat sám. Jedinými skutečně cennými věcmi v téhle místnosti byly šperky, které jsou dosud v domě, jak mi řekla dcera." Paterson přešel ke skříši v obložení stěny, nahlédl dovnitř, pokývl a vstal. "Tohle je vyšplouchlo. Neměli byste radši začít hledat můj personál? Ti v tom mají zřejmě prsty."
"Máte jejich fotografie?" zeptal se Bray.
"Nemám. Něco by se mohlo najít v jejich pokojích." Paterson si sňal šálu a hrál si s ní. Trochu to šustilo. "Můžu vám dát jejich jména a popis, jestli to pomůže. Byl jste už venku nebo v tělocvičně, inspektore?"
"Ne." Roger uvažoval: tělocvična, to mi něco říká. Morgan se o něčem takovém zmínil.
"Carney, můj sluha a správce, by tam mohl být, i když to není pravděpodobné." Šála stále šustila, a to byl jediný důkaz, že Paterson má nervy na prasknutí. "Měl bych říct, že veškerý můj personál byl celkem spolehlivý, ale nejspíš jsem se mýlil. Nikoli však proto, že bych nebyl varován."
Proč tohle vlastně říká?
"Varován před čím?" zeptal se Bray.
Celý jeho tým už pracoval, snímali otisky prstů ze dveří a okna, prohlíželi okno, aby zjistili, jak bylo otevřeno, a zkoumali pokoj, aby zajistili všechny stopy.
"Zaměstnával jsem trestané lidi," odpověděl chladně Paterson.
Bray pokrčil rameny. "Všichni si odseděli nějaký trest?"
"Všichni."
Brayův výraz říkal: "Jste blázen," neřekl však nic, jen se otočil k oknu a začal si je prohlížet. Paterson přistoupil k psacímu stolu a sáhl po telefonním aparátu, Bray ho však upozornil: "Nedotýkejte se ho, prosím!"
"Chci zavolat své sekretářce."
"Jiný telefon tady není?"
Paterson řekl: "Tak dobře." Vyšel z místnosti, Roger hned v závěsu za ním, Paterson se však tvářil, že jeho přítomnost ignoruje. V salonu odpočívala Margaret v pohodlném křesle, když vstoupili, ale oči měla otevřené. "Počkejte tady," nařídil Paterson a zamířil k telefonu. Vytočil číslo a díval se přitom z okna, musel však chvíli čekat. Byla na něm vidět nervozita a netrpělivost, mračil se, ale náhle se mu tvář vyjasnila. "Helen?" ozval se a na chvíli se odmlčel. "To nevadí. Chtěl bych, abyste ke mně okamžitě přijela. Došlo tu k loupeži a policie chce seznam chybějících věcí... Ano, prosím vás, co nejrychleji... Ale to se navečeřte, půlhodinka tu nehraje roli."
Zavěsil, otočil se a s pohledem na Margaret řekl: "A co to střílení, Margaret?"
"Nějaký zrzavý chlap," podotkl Roger.
Paterson sebou trhl. Bylo to podruhé, co dal najevo překvapení a znepokojení, Rogerovi to připomnělo, jak se ohlížel

ke dveřím. Tentokrát se podíval na Rogera, vypadal, jako by chtěl něco říci, ale rozmyslel si to a přistoupil k dceři.
"Inspektor ti pomohl?"
"Ano, on..."
"Musím vám poděkovat, pane Weste." V těch slovech nebyla ani špetka upřímnosti, jen konvenční zdvořilost. "To bylo ale opravdu štěstí, že jste právě jel kolem. Náhodou? Nebo jste mě jel navštívit?"
Margaret se posadila.
"Proč byste si měl myslet, že jsem jel k vám?" namítl Roger.
"Napadlo mě, že jste se doslechl o té loupeži u mě v kanceláři," odpověděl Paterson klidně. "Tohle je už druhý pokus mě vyloupit."
"Vy zaměstnáváte bývalé kriminálníky i v kanceláři?"
"Ne," odpověděl Paterson. "K žádné velké škodě nedošlo,jen ukradli nějaké peníze na hotovosti, to je všechno. Je ale zvláštní, že se obě věci udály tak rychle za sebou. Hmm." Šála šustila. "Margaret, ty nevypadáš moc dobře. Snad bychom si měli něco sníst tady, aby sis šla brzy lehnout. Bylo by to pro tebe lepší a..."
"Ne, mně je dobře." Vyskočila, jako by to chtěla dokázat. Díval ses už na šperky?"
"Ještě ne."
"Měl bys zkontrolovat, jestli jsou v pořádku," mínila Margaret. "Já pro ně dojdu." Vyběhla z místnosti, zatímco Paterson šustil šálou a prozrazoval tak své napjaté nervy. Ostře se podíval na Rogera, jako by k tomu napětí přispívalo jeho mlčení. Margaretiny kroky doznívaly. Po schodech seběhl policista k čekajícímu vozu, chvilku se tam zdržel a opět spěchal zpátky. Margaret dlouho nepřicházela. Paterson odhodil šálu. Lehce se snesla na podlahu, cípem se však zachytla o sedadlo křesla, kde ležel Patersonův klobouk. Nepodíval se na Rogera, který cítil, že se mu jeho taktika vyplácí. Paterson cosi skrýval, bál se mu podívat do očí.
Roger vytáhl pouzdro na cigarety.
"Nezakouříte si?"
Paterson na něj mrkl a rychle se ohlédl. "Ne, cigarety já kouřím zřídka. Já... Weste..." Opřel se a nyní se na Rogera podíval zpříma, vyzývavě a nepřátelsky. Měl jiné oči než jeho dcera, šedé zeleně a hnědě tečkované. Bělmo měl nyní kalné, mohlo prozrazovat únavu; byla to záhadně rychlá proměna. Pohyboval se však energicky. "Vy jste toho muže, který vystřelil na dceru, viděl?"
"Zahlédl jsem ho."
"Je pravda, že měl zrzavé vlasy?"
"Myslím, že o tom nelze pochybovat."
Paterson se podíval stranou a zahuhlal: "Ten blázen!"
"Jak prosím?"
"Nic jsem neříkal. Jednu cigaretu bych si vzal." Paterson natáhl ruku - byla dlouhá a útlá, stejná jako Margaretina, s poněkud dlouhými nehty tvaru lískových oříšků. "Díky. Dáte si drink?"
"Ne, děkuju. Proč mi neřeknete pravdu, pane Patersone? V tomhle domě se příliš mnoho lže. Nejdřív vaše dcera, teď zase vy. Nestačí snad, když víte, že se vám někdo snažil zabít dceru? To ho chcete chránit? Kdoje ten rusovlasý chlapík, kterého podezíráte?"
"Vy jste mě asi špatně slyšel," řekl Paterson a poodstoupil. Cigareta mu zřejmě pomohla, ruce se mu uklidnily. "Pokud jde o to Margaretino lhaní, velice pochybuju, že by něco takového udělala. Je rozčilená, to by snad byl každý, kdyby na něj někdo vystřelil, ne? To je nejpřirozenější věc na světě. Kde se ale zdržela?" Prudce se otočil a běžel ke dveřím. Roger k němu pokročil.
Pak uviděl v okně tvář - tvář mladého muže dívajícího se dovnitř. Roger ho zahlédl jen koutkem oka, nedíval se přímo do okna. Muž se odvážil o kousek blíž a světlo mu ozářilo jasně rudé vlasy.

Roger vyběhl z pokoje, aniž se ohlédl do okna, a zahnul doprava ke schodišti. Paterson už byl téměř na odpočívadle, jeho kroky duněly. V hale nikdo nebyl. Roger vklouzl do vedlejší místnosti, jejíž dveře byly otevřené. Byla to jídelna obložená dřevem, s těžkým tmavým dubovým nábytkem. Jakubovským nábytkem nebo jeho napodobeninou. Svítilo zde jediné světlo, nad krbem a portrétem muže. On se však na ten portrét nepodíval, nýbrž přeběhl přes pokoj a postavil se těsně vedle okna. Bylo zavřené, ale klika nebyla otočená. Vsunul prsty mezi spodek okna a rám, a nadzvedl je. Trochu to vrzlo. Couvl. Venku nikdo nebyl. Ještě trochu povysunul okno, aby se mohl pohodlně vyklonit, a opatrně vyhlédl směrem k salonu. Tam však u okna nikdo nestál, jen se kolem domovních dveří mihla štíhlá chlapecká postava a doběhla na roh domu. Než mladík zmizel, rozhlédl se kolem. Roger vyskočil ven. Nahoře se ozval Paterson:
"Margaret!" Nikdo neodpověděl. Šla Margaret vůbec nahoru pro ten váček se šperky do skříně? Jen od ní věděl, že ty klenoty jsou tam. V téhle domácnosti byly silné protichůdné tendence, matoucí a zavádějící. Rogerovou povinností tedy bylo, aby decentně zjistil slabiny. Existovala jich spousta: náhlá proměna Patersonova chování; dívčina citlivá reakce na rusovlasého muže; Patersonův výrok "ten blázen!"; a dokonce i Margaretin překotný úprk ze salonu.
Došel k rohu domu.
"Margaret!" zaslechl Patersonovo volání. Pak slyšel mluvit někoho jiného: byl to Bray nebo někdo z jeho týmu. Světlo v pracovně dosud ozařovalo střechu stáje. Stáj byla v obezděném dvoře a vejít se do ní dalo ze vzdálenější strany. Chlévy stály ještě dál, rýsovaly se ve tmě směrem k hlavnímu vjezdu. Slyšel koně a cítil nepříjemný, těžký pach. Roger rozeznal obrys dveří na boční straně stáje; byly otevřené. Přikradl se k nim a na okamžik se zastavil pod příkrými schody. Nahoře zářilo matné světlo, tak matné, že uvažoval, zda to není svíčka, zápalka nebo baterka; nejpravděpodobněji jedna z prvních dvou možností. Světélko ozařovalo pootevřené dveře a siluetu muže stojícího před nimi. Roger vykročil po schodech, ale náhle se zarazil, když muž zašeptal:

"Margaret, jsi tam? Margaret?"
Odpověď byla šeptem. Roger zaslechl jen šelest. Muž rozrazil dveře a vešel dovnitř. Dveře se opět přivřely, ale ne docela. Roger stoupal dál, našlapoval co možná u strany, aby pod jeho kroky schody nevrzaly. Když se doplížil až nahoru, slyšel další šepot. Světlo vystřídal stín. Roger stál blízko dveří a naslouchal šeptanému rozhovoru. Dal jim pár minut a pak se hnul kupředu. Dveře ho uhodily do tváře. Zaslechl výkřik, pak cvaknutí klíče v zámku. V místnosti za dveřmi se ozývaly těžké kroky. Vrazil ramenem do dveří, ale nepovolily, nebylo snadné je vyrazit. Otočil se, svítil si baterkou seběhl ze schodů. Vyrazil do dvora mezi stáj a dům. Z okna pracovny dopadalo ven slabé světlo. Okno pokoje nad stájí bylo pravděpodobně vzadu.
Roger doběhl na roh domu ještě včas, a tak zahlédl chlapíka, který se pod oknem snažil najít ztracenou rovnováhu. Pak se dal na útěk, a tak Roger křikl: "Brayi! Tady dole. Vyskočte oknem!"
Posvítil si na hustý živý plot. Musel se zastavit a pomocí baterky hledat nějakou díru. Kroky na cestě těžce duněly. Když konečně našel otvor, právě doznívaly. Napadlo ho, že už mohou být mnohem dál.
Bray se ozval z okna pracovny: "Co je?" Roger se podíval vzhůru a zahlédl jednoho z hounslowských policistů, jak slézá po stěně domu a svítí si mnohem větší baterkou.
Zavolal na něj: "To vy jste venku honil toho zrzka, že jo?"
"Jistě."
"On se vrátil," řekl Roger. "Zavolejte k vám na stanici a řekněte jim, že je tady někde poblíž." Snažil se mluvit klidně, ale měl na sebe obrovský vztek. Muž se k němu připojil.
"Neměli bychom se radši podívat, jestli ho nenajdeme, pane?"
"Jistě. Tudy." Třebaže na to byla škoda času, museli to zkusit. Další muži vyběhli ze zadního vchodu, a za nimi běžel Bray. Světelné kužely baterek prohledávaly dobře udržovanou zeleninovou zahradu zjednoho konce na druhý, a pak k dřevěné brance v další části bukového živého plotu. Za brankou našli louku a na vzdáleném konci louky další silnici.
Bray stál vedle Rogera.
"Asi to nemá valnou cenu, co?"
"Obávám se že ne," přisvědčil Roger. "Myslel jsem, že si počínám chytře. Bohužel. Doufám, že jste v pracovně někoho nechal?"
"Ach, samozřejmě. A taky tam byl Paterson. Říká, že dceru nemůže najít." V Brayově hlase se ozvalo jakési postesknutí. "To nemám rád, když se semele tolik věcí najednou. Říkáte, že jste toho zrzavého chlapa viděl?"
"Ano. A vím, kde je Margaret Patersonová," odpověděl Roger. "Šel byste zpátky do domu a zdržel tam pod nějakou záminkou Patersona? A půjčte mi jednoho muže, aby hlídal u dveří do stáje, zatímco já si s dámou promluvím?"
"Samozřejmě."
Zdálky k nim doléhalo Patersonovo volání: "Margaret!" Když došli na cestu mezi domem a stájí, Paterson byl v zahradě, stále ještě v převlečníku. Obrátil se ke skupince policistů.
"Neviděli jste mou dceru?" zeptal se přiškrceným hlasem.
"Já ne, pane Patersone," ozval se Bray. "Něco bych od vás potřeboval nahoře. Nemohl byste..."
"Sakra, chlape! Ztratila se mi dcera."
"Však ona se vrátí," ujistil ho Bray. "O to bych starost neměl, pane. Pokud..."
Ozval se Roger: "Měl byste se podívat do šatny, pane Patersone, zkontrolovat, jestli ten váček se šperky je tam, kam ho dala. Může to být důležité. My se po slečně Patersonové podíváme."
"Vy myslíte...," začal Paterson, ale nedořekl. Obrátil se a vešel do domu. Bray se dvěma muži ho následoval, zatímco se Roger s posledním z Brayova týmu vypravil do stáje.
Svítil si baterkou, slyšel, jak koně přešlapují, a viděl prázdnou stáj s výdřevou u stěn. Našel sekyru s dlouhým topůrkem a chopil se jí.
"Neměl bych taky něco mít?" zeptal se ten druhý s obavou.
"Jak myslíte. Já budu možná muset vyrazit dveře."
"Pak nemám obavy, pane."
"Chci, abyste stál dole u schodů," poznamenal Roger, když prošli dveřmi, které vedly do horního prostoru. "Stůjte tady, dokud nezavolám. Ale já nečekám nějaké problémy. Možná už stejně utekla." V jeho drsném hlase se obrážel obrovský vztek.
"Mimochodem,jak se jmenujete?"
"Garnett, pane."
"Díky."
Roger uchopil sekeru pevněji a vykročil po schodech nahoru. Dveře byly dosud zavřené a dole pod nimi prosvítalo chabé světlo. Možná tam ještě je. Vystoupil nahoru a chystal se zakle pat - a tu ticho stáje narušil výkřik. Když se opakoval, zdvihl se keru.
"Jste v pořádku, pane?" ozval se Garnett.
"Jo." Roger praštil do dveří. Dva údery rozbily prkno u zámku, a tak se zevnitř objevilo světlo. Nikdo už nenaříkal. Měl dojem, že ve tmě slyší těžké oddechování.

11. TĚLOCVIČNA

"Radši pojďte nahoru!" volal Roger.
"Už jdu, pane." Široký kužel světla od velké baterky ozářil roztříštěné prkno, ale sotva pronikal tmou vzadu. Pod Garnettovými kroky zavrzaly schody. Venku někdo mluvil - byl ten křik slyšet? Roger do výplně praštil znovu a dveře povolily.
"Opatrně, pane!"
"Samozřejmě. Posviťte tou baterkou na okamžik dolů." Vstup i malé odpočívadlo utonulo ve tmě a Roger vklouzl dovnitř. Rozeznal čtverec okna a ucítil studený průvan. Okno tedy bylo otevřené. "Jste tady, slečno Patersonová?" Šel dál, zatímco Garnett otálel, protože nevěděl, co bude dál. "Buďte připraven," přikázal mu Roger. Vzal si vlastní baterku, sehnul se a zkoumal podlahu. Světlo klouzalo po hnědých prknech a odhalilo činku, ležící stranou. Válela se tam jedna činka, jen tak.
Nic se nedělo.
Roger špitl: "Porozhlédněte se po vypínačích, měly by být u dveří. Dejte si pozor na baterku."
"Ano, pane."
Roger uvažoval: Šel jsem na to s pistolí a odložil ji. Měl bych se vrátit do školy.
"Už jsem je našel, pane."
"Fajn, rozsviťte."
"Jenže..."
"Rozsviťte!"
Od stropu se rozlilo v namodralých pruzích ostré světlo a ozářilo velký prostor, v němž byla bradla, kůň, všechno, co lze očekávat a také najít v tělocvičně. Posvítilo také na dvojče osamělé činky. Leželo ve dveřích na druhé straně místnosti. Hladký povrch by rudý - jako od krve. A nedaleko ležela zhroucená Margaret Patersonová, se sukní vyhrnutou nad kolena. Nebylo jí vidět do obličeje, ba ani na hlavu.
Zraněná nebyla.
Pravou ruku měla na zemi, v loužičce krve, která okapala z činky. Nebo to aspoň tak vypadalo. Místnost vzadu tonula ve tmě. Na zemi vedle Margaretiny druhé ruky ležela malá plochá zhasnutá baterka. Roger se ujistil, že dívka dýchá, pak vstal a zamračeně na ni shlížel. Garnett přistoupil blíž.
"Je..."
"Je v pořádku," dořekl Roger. "Zajdu do vedlejší místnosti."
Počínal si opatrně, blížil se ze strany; mohl by tam být vrah. Došel ke dveřím, ujistil se, že ho neprozrazuje stín, rozrazil dveře a vpadl dovnitř.
Byl tam jen jeden muž; ležel na podlaze s rozbitou hlavou.
Roger si posvítil. Po schodech někdo přicházel a on tušil, že Paterson zaslechl křik a přispěchal pátrat. Pak se otočil a prohlédl si mrtvého. Byl to malý chlapík, levici měl nataženou, dlaň obrácenou vzhůru s ohnutými prsty.
Roger prsty silou natáhl a na špinavé dlani objevil vytetovanou vlčí hlavu.
Obrátil se, prošel kolem Garnetta a podíval se Margaret. Už podruhé toho dne ji viděl v bezvědomí anebo alespoň předstírající mdlobu. Přesto všechno byla neobyčejně krásná.

Pak vrazil do místnosti Paterson s Brayem v patách. "Margaret!" vykřikl Paterson a vrhl se k ní.

Na pohovce v salonu, se zarůžovělými tvářemi a zářivýma modrýma očima, vypadala jako živý obrázek. Dokázala říci jen to, že šla do tělocvičny, nalezla tam to tělo, vykřikla - a pak už si nepamatovala nic, dokud se neprobrala a neviděla, jak se nad ní sklání otec. Paterson stál vedle coby stráž a odrážel Rogera a ještě dotěrnějšího Braye.
Roger se pokoušel představit si tu ženu tak, jak ji spatřil poprvé, povznesenou a nedostupnou za volantem chrysleru; a potom, jak si ho prohlíží přes noviny; a pak v bezvědomí ve voze, a na podlaze, s rukou v louži krve.
Bylo to asi půl hodiny, co přišla k sobě a přinesli ji sem. Brayovi muži se rozdělili na dvě skupiny, jedna pracovala v tělocvičně, druhá v pracovně. Kromě péče o dceru udělal Paterson ochotně ještě jednu věc - zavolal lékaře. S nechutí identifikoval mrtvého muže jako Lakea - Pajdavého Lakea, jak mu říkali, protože měl mírně deformované chodidlo a kulhal. Se stejnou nechutí jmenoval Carneyho Smithe a Mika O'Haru. Roger zavolal do Yardu, sdělil tato jména Sloanovi a požádal ho, aby se na všechny tři podíval do kartotéky.
O'Hara a Pajdavý Lake byli ženatí.
Bray opakoval již popáté: "Slečno Patersonová, vy jste o to mrtvé tělo nemohla zakopnout. Leželo v té malé místnosti, zatímco vy jste byla ve velké."
"Ale je to tak. Vešla jsem tam, upadla přes ně, baterkou jsem si mu posvítila na hlavu, a pak už nevím, co se dělo. Pamatuju si jen, že jsem křičela. To je všechno."
Venku předjelo auto. Ta noc se zdála být plná přijíždějících aut a taky lidí rozsvěcujících v temných místnostech. "Já půjdu," poznamenal Roger. Potřeboval pár minut, aby si srovnal myšlenky a aby mu tolik nehučelo v hlavě. Dotkl se náplasti v týlu; dnes měl kůži citlivější než včera. Otočil se a zahleděl dolů na vlčí kožešinu.
V hale si zapálil cigaretu a čekal, až nový návštěvník dojde na verandu. Netrvalo to dlouho. Zaslechl zvonek v kuchyni a otevřel dveře.
Muž, který zamžoural ve světle velkého lustru, byl malý a podsaditý. Měl buřinku naraženou do čela, až mu odstávaly malé uši. Byl zachumlán ve vlněné šále a teplém převlečníku, v němž vypadal skoro stejně široký jako vysoký. Tvář měl růžovou; dětskou tvář. Byl komický, ale energický, jak se tak přihnal do haly a pohupoval černým kufříkem.
"Kdo jste?" zeptal se nosovým hláskem.
"Slečna Patersonová je v salonu," odpověděl Roger. "Jste doktor Sorenson?"
"Ano." Doktor Sorenson měl velké světlešedé oči, vlastně to nejhezčí na něm. Byly to soustředěné, klidné oči. "Kdo jste vy? Kde je Carney? Co se tu děje?" Zdálo se, že ani nestojí o odpovědi, protože si to namířil rovnou do salonu, což byl další důkaz, že se v domě vyzná. "Co se to tu stalo? Jí asi nic není, nebo je?"
"Pan Paterson pokládal za potřebné vás zavolat."
Sorenson popotáhl a otevřel dveře do salonu. Roger zůstal v hale. Bylo mu jasné, že Paterson bude žádat a doktor naléhat, aby si Margaret před dalším výslechem mohla odpočinout. Roger šel nahoru. Garnett a další policisté byli v pracovně, kde to vypadalo mnohem uspořádaněji než před hodinou.
"Tak co?" zajímal se Roger.
"Nestojí to za řeč. Okno bylo otevřeno zevnitř. Našli jsme stopy, kde lupič lezl dolů, ale nic nesvědčí o tom, že by taky vylezl nahoru." Roger o tom nepochyboval. "Pravděpodobně měl na prstech náplast, je to práce profíka. A taky spěchal. Nechal tu spoustu věcí, které pro něj mohly mít cenu, pane - není pochyb o tom, že hledal něco speciálního."
"Dobře. Nic jiného?"
"Ne, pane."
"Díky." Roger vyšel a spěchal do místnosti, kam šla Margaret s jelenicovým váčkem. Dosud se tam svítilo, třebaže ve většině místností už byla tma. Byla to pánská ložnice, zařízená ponuře v ultramoderním srylu - chladný kubistický pokoj. Nábytek byl dubový a veškeré kování z chromu. Šatní skříň byla otevřená. Roger nahlédl dovnitř. Malá elektrická lampička, fungující při otevírání dveří, posvítila na jelenicový váček. Zvedl jej a potěžkal. Pokud obsahoval šperky, představovaly celé jmění. Rozesmál se: byl to po drahné době první smích. Ve skříni leží celý majetek, a Paterson se ani nenamáhal, aby si ho vzal! Roger prohlédl pečet podrobněji; měla monogram, vypadající jako J.P. Vosk byl červený, šňůrka modrá. Roger vstrčil váček do kapsy a vyšel ven. Nyní se mohl po domě porozhlédnout sám. Vzal to pokoj po pokoji. Většina místností byla zařízena moderně, přísně funkčně. V pokojích pro služebnictvo nenašel žádné fotografie, a tak probral jejich šatstvo. Neshledal nic zajímavého. Hledal kasařské náčiní a vlčí značky, zaujala ho však jen malá odřená páječka ve spodní zásuvce prádelníku v pokoji Carneyho Smithe. Páječka? Ne, to bylo cejchovadlo. Konec byl začernalý jako od ohně. Roger je přitiskl na staré noviny Sporting Times, které ležely složené na židli.
Objevil se jemný obrys vlčí hlavy.

Další náčiní tu nebylo; nic, co by kohokoli v domácnosti spojovalo s Lobem.
Margaretin pokoj byl hned vedle otcova. S vysokým stropem, prostorný a moderní, nikoli však strohý. Záclony i nábytek, všechno bylo jasné a veselé, všechno tu sloužilo pohodlí. Rogerovi se zabořila noha do perského koberce. Rychle prohledal šatník a každý kousek nábytku, hledal případnou skrýš. Nenašel nic, co by souviselo s Lobem, objevil však album snímků, na něž vykulil oči.
Z lesklého povrchu fotografií na něj vyzařovala Margaretina vitalita. Byla tu na zahradě, na lodi, na pláži, ve svém voze, se psy a koňmi, v plavkách, ve večerní toaletě, na večírcích. Jen jedinkrát pózovala sama. Většinou se u ní střídali muži, všichni mladí, chlapečtí, všichni vypadající bezstarostně.
Roger našel také několik volně vložených snímků. Vybral si jeden její a jeden Patersonův, a pak se opět zadíval na mladíky; na fotografii však nebylo patrno, že měl některý rusé vlasy.

Margaretinu fotografii formátu pohlednice si podrobně prohlédl a potom ji i s Patersonovou zasunul do kapsy. Sešel dolů a vyšel ven. Z větru se teď stala téměř vichřice, která kvílela ve stromech. Když Roger zašel za roh směrem ke stáji, vyrazil mu dech prudký náraz větru, ale než se dostal k otevřeným dveřím na schodišti k tělocvičně, bylo opět ticho. Teď už tu byla spousta světla, ovšem příliš pozdě. Rychle vyběhl po schodech. Lakeovo tělo dosud leželo v malé místnosti, v koupelně se třemi sprchami a jednou lázní pro nohy. Bylo vidět, že se tu při zařizování nehledělo na náklady. Dva hounslowští policisté se při jeho příchodu ohlédli, ale pokračovali v práci - měřili vzdálenost mezi zmrzačenou nohou mrtvého muže a dveřmi. Jeden z nich klečel s metrem v ruce, druhý stál s tužkou a blokem, opřeným o zeď, připraven zapisovat.
"Tři stopy osm, a pět šestnáct," hlásil klečící. "To je celý prostor. Chcete od nás něco, pane?"
"Už končíte?"
"Ještě tak deset minut, pak ho můžete vzít pryč. Doktor ho chce znovu vidět, než odejde. Nakoukl sem, ale nevydržel tu. Myslíte, pane, že to byl ten zrzek? Nebo..."
"Je to možné." Bylo zbytečné tomu chlapíkovi říkat, že je to hloupá poznámka. "Našli jste tady v tělocvičně něco nečekaného?"
Policista se lehce ušklíbl a ukázal na mrtvolu.
"Kromě tohohle."
"Vůbec nic, pane. Hledáte snad něco speciálního?"
"Třeba jste našli nějaké náčiní na vloupání," odpověděl Roger, a chlapík se znovu ušklíbl.
"Nic takového - až na tu sekeru. Ale tu jste nemyslel, nebo jo?" Sekera byla opřená u dveří nad schody.
"Ne, tu jsem nemyslel. Chtěl bych obrázek všech otisků, které jste tu našli, bez ohledu na to,jak jsou staré, pošlete mi to kurýrem do Yardu. Můžete to zařídit s komisařem Brayem? A jestli najdete fotografii Carneyho Smithe nebo kohokoli jiného, přiložte to k těm otiskům."
"Dobře, pane."
Roger přikývl a vyšel do bouřlivé noci. Tuhle atmoséfru neměl rád. Nechával toho příliš mnoho na Brayovi, a co bylo ještě horší, docela mu to vyhovovalo. Na metodickou rutinní práci, kterou ti muži dělali, neměl trpělivost. Rutina přinášela víc výsledků než kterákoli jiná metoda, byla neocenitelná, jenže tenhle případ se rutinními metodami nevyřeší. Tohle děvče nelze nacpat do rutiny; nebo mít hotovou odpověď na tu fantastickou náhodu, že se to tady odehrálo, právě když on jel kolem brány a ona ho předjela. Kdyby na to našel uspokojivou odpověď, byl by šťastnější.
Mezi stájí a domem zaburácel další nápor vichru.
Roger byl neklidný, nespokojený sám se sebou a potýkal se s depresí. Takhle se necítil často. Třebaže Carney a další zaměstnanci uprchli, byl s tímto případem mnohem dál, než v co mohl doufat, když odcházel z Yardu. Paterson tajil nějaké provinění, Margaret taky. Lobovi maníci jsou bezpochyby cvičeni zde. Teď se s tím do Patersona nebude pouštět, ať se chlapík trochu smaží. Ano, měl mnoho důvodů být spokojený, ne-li si přímo gratulovat, přesto v něm však zůstával neklid a starost.
Jenže to s tímto případem ani s Lobem nesouviselo.
Podíval se pravdě do tváře. To Janet ho tak ošklivě sebrala, že na to stále musel myslet. Nemohl pochopit, proč je tak nesvá. To není jen strach z Loba, ta má v hlavě něco jiného,jenže mu to nechce říci. Janetino tajnůstkářství bylo cosi nového a nepříjemného. A než se ty věci doma vyjasní, bude se pravděpodobně dopouštět chyb, protože se nedokáže soustředit. Janet má spoustu důvodů si stěžovat na jeho náročné povolání.
Proč by jí nezavolal?
Kdysi jí volával, když pracoval v noci, kdykoli měl pár minut volno, ale poslední dobou na tenhle návyk zapomínal. Je to jeho vina, no ovšem, zavolá jí! Vrátil se do domu a zavřel za sebou dveře. Brrr! Venku byla větší zima, než čekal, ale tady bylo teplo. Spěchal po schodech nahoru kolem salonu, kde cosi vykládal Paterson. Rozhodnutí zavolat Janet mu zvedlo náladu, cítil radost, už nepochyboval, že ta stísněnost ho přepadla právě kvůli ní. Usmál se od ucha k uchu a tleskl tak vesele do dlaní, když vešel do pracovny, že se na něj Garnett a ostatní hounslowští policisté podívali s údivem.
"Něco jste našel?" zeptal se dychtivě Garnett.
"Co? Ale ne. V celku je to ale dobrá noční práce, můžeme být spokojeni. Co tady děláte?"
"Skončili jsme - právě čekáme, abychom mohli podat zprávu."
"Počkejte dole, jestli chcete. Pan Bray už bude brzy hotov."
Za zavřeným oknem skučel vítr. Detektivové sbírali náčiní i bloky a měli se k odchodu. Roger opět tleskl, rozesmál se, popadl telefon a vytočil číslo Bell Street. Fajn! Obsazeno nebylo a zvuk crrr-crrr ho uklidňoval. Janet to samozřejmě vezme a...
"Haló." Ozval se ženský hlas, ale nikoli Janetin.
"Haló,je tam paní Westová?"
"Bohužel ne. Kdo je - ach, to je pan West, že?" Rozpoznal venkovský akcent sousedky, která k nim někdy zašla pohlídat chlapce, když si večer někam vyšli. Už šest měsíců neměli službu. "Odjela do Západního Londýna, pane Weste, s panem Lessingem."
"Ach, ano, samozřejmě, říkala, že asi nebude doma." Byla to lež, ale zklamání, které zaznělo v onom "ach", paní Wrigleyová možná špatně pochopila. "To jste hodná, že kluky pohlídáte. Nezlobí vás?"
"Kdepak, už skoro spí, s nimi nikdy nejsou problémy."
Roger se přinutil rozesmát. "Měla byste se někdy zeptat Janet! Můžete jí vyřídit, že jsem volal?"
"Ráda, pane Weste. Dobrou noc."
"Dobrou noc." Pomalu zavěsil, zapálil si cigaretu a zamračil se do okna. Vůbec nebyl důvod, proč by si Janet a Mark

nemohli večer vyjít, a naopak všechny důvody pro to, aby doma nebyli. Janet se potřebovala trochu povyrazit. Jejich hlavní problém spočíval v tom, že byla skoro pořád sama. Bylo absurdní rozčilovat se kvůli Markovi, jenže zrovna teď, ach bože!
Dole se ozvaly hlasy, jako by mluvilo několik lidí najednou. Vycházela většina z těch, co byli v salonu. Popošel ke dveřím a s rukou na klice se zastavil. Paterson s dcerou kráčeli vpředu. Margaret se opírala o otcovo rameno. Následoval doktor Sorenson, za ním Bray. Jen Bray si všiml Rogera a přidal se k němu.
Zašli spolu do pracovny, kde bylo dosud prázdno.
"Tu nařídil doktor?" zeptal se Roger.
"Ano, ona si jde lehnout. Víte, Weste, v tomhle domě se mi to nějak nelíbí. Tady toho zavání daleko víc, než si uvědomujeme. Příběh té dívky je..."
"Šaškárna."
"Souhlasíte?" Brayovi se rozzářily oči. "Měl jsem pocit, že jste neschvaloval to, jak jsem ji vyslýchal."
"Ale jo! Jen jsem je pozoroval, abych si na ně udělal názor. Máte plnou pravdu, tady s tím souvisejí věci, o kterých nemáme ponětí." Nechoval se přirozeně, ale Bray byl příliš potěšený, než aby si toho všiml. "Tak rychle se semlelo tolik věcí najednou, že nemáme čas si to v hlavě srovnat. Potřebujeme trochu prostoru. Leccos dosud schází. Carney a zbytek personálu vzal roha. Však my na to přijdeme, co s tím má Paterson a jeho dceruška společného."
"Nemyslíte, že je šance dceru zadržet?" nadhodil Bray. "Víte přece, že měla příležitost zabít Lakea."
"Kdybych nevěděl, že ten zrzek s ní byl v tělocvičně, řekl bych, že bychom ji měli vzít na stanici. Ale přítomnost jejího přítele ji na tu dobu zbavuje podezření. Je to dobrý případ pro policisty, kteří toho mnoho nevědí, nemyslíte? My to můžeme na chvíli ignorovat."
"No dobře." Bray se usmál poněkud bolestně a nejistě se na Rogera podíval zpod hustého obočí. "Dobře. A co chcete dělat dál?"
"Vezměte si na mušku Patersona a jeho sekretářku, jakmile přijede. A kromě toho obvyklá rutina. Postaráte se, aby se z hlášení vybraly potřebné věci, zatímco já si vezmu na paškál Patersona?"
Bray vypadal, že se mu ulevilo. "Ano, to udělám."
"Prima. Nejdřív chci mluvit s Yardem. Potřebuju jednoho muže." Roger vytočil Whitehall 1212 a za chvíli měl na lince Sloana.
Krátce a stručně vysvětlil situaci a dodal: "Bille, přijeď sem a sleduj okno hned nad přední verandou; vede z pokoje Margaret Patersonové, mohla by upláchnout."
"Dobře."
"Na tohle jsem zvědav," poznamenal Bray, když Roger zavěsil.
"Je lepší mít jistotu." Roger vyšel z místnosti a Bray zavolal Garnetta. Roger se vydal po chodbě, kde stíny na stěně prozrazovaly lidi, procházející kolem Margaretiny ložnice. Když dospěl ke dveřím, právě vycházel Paterson se Sorensonem.
Paterson seještě ohlédl: "Nemusíš mít obavy, Margaret. Já se s těmi pitomci vypořádám."
Sorenson zahlédl Rogera. Jeho odulé rty se ironicky ušklíbly. Rogerovi se ten zakrslý doktor líbil, třebaže jeho příjezd nijak nevítal. Zásada číslo jedna však zní: nikdy se v úsudku nenechávat ovlivnit osobními sympatiemi; to byla první a nejobtížnější zásada pátrání. Minul Sorensona a nahlédl do dveří. Margaret ležela v posteli, tváře zarůžovělé, oči rozzářené, obrázek, na který člověk nezapomene.
Chtěl vejít dovnitř a podívat se na ni. Paterson vyštěkl: "Sem nesmíte!"
Roger se musel omluvit. "Doufám, že ráno budete mít lepší paměť, slečno Patersonová."
Paterson ho téměř vytlačil ven, energicky dveře zavřel, otočil klíčem a vstrčil ho do kapsy. Neskrývaný odpor ve všech ohledech.
Sorenson řekl: "Bude v pořádku, Pate. Teď musím jít, mám spoustu případů. Lidi se vždycky cítí hůř v noci. Shledáváte to u svých pacientů taky, inspektore?"
"Ti moji jsou v noci naopak čiperní."
"Já dolů nepůjdu," pravil Paterson chladně.
"Dobře. Já zavolám k Piperovi." Sorenson odkvačil, Paterson Rogera ignoroval a vešel do své ložnice. Chtěl zavřít dveře, ale
92

Roger, s rukama hluboko v kapsách, mu v tom zabránil. Paterson pokrčil rameny, zamířil rovnou k šatníku a podíval se dovnitř. Zamračil se, sehnul a zatápal po podlaze. Tlumeně klel, bral jeden pár bot po druhém a házel je za sebe; následovaly dvě krabice od bot, pár napínáků, tři páry trepek. Když to všechno vyházel na podlahu, natáhl se dovnitř, hlava i s rameny mu zmizela ve skříni. Nakonec vylezl a postavil se. Byl bedý a oči mu sršely. Těkal pohledem všude,jen na Rogera se nepodíval.
"Něco chybí?" zeptal se Roger.
Paterson odpověděl: "Ten váček - zatraceně, vy jste tu přece celou dobu byl! Ukradli vám to před nosem. Tohle si tedy odskáčete! Byli tady, já je viděl. Říkal jsem si, že nemusím mít starost, když je tady policie. Proč..."
"Bylo to tak cenné?" zeptal se Roger.
"To se nedá ani vypovědět, jakou to mělo hodnotu!" Paterson byl poprvé opravdu rozčilený a už to nedokázal zastírat. "To je kriminální nedbalost!"
"Nedbalost byla nechat to v šatníku a nezamknout pokoj," namítl Roger. "Vyčítejte to sobě, ne mně. Podivné chování,

nemyslíte? Nejdřív se vaše dcera a pak vy tváříte,jako by ten váček nestál ani za babku, a teď se na mě osopujete, protože se ztratil. Jakou cenu měly ty šperky?"
"To je má věc! Tohle je zločin! Ty šperky musím dostat." Paterson zrudl a oči se mu podlily krví. "To... to nebyly moje šperky. Někomu jsem je tady uschoval. Weste, musíte je najít!"
Roger sáhl do kapsy pláště.
"Čím dál lepší. Dost zvláštní by bylo, kdybyste nedbale zacházel s vlastním majetkem, ale s cizím? Jak jste to řekl? Zločin?" Vytáhl váček, vyhodil ho do vzduchu a opět chytil. "Pokládal jsem za rozumnější nenechat to tady válet, aby to mohl kdokoli sebrat. Ano, pečet je nedotčená."
Paterson polkl. "Dejte... dejte to sem!" Natáhl mku.
"Později. Vaše dcera se tvářila spokojeně, že je pečeť neporušená, že se v tom nikdo nehrabal. Já jako policista se na to dívám jinak. Šikulové umějí pracovat s pečetí, že zůstane jako nedotčená. Máte seznam obsahu toho váčku?"
"Dejte mi ho!"
Roger řekl tiše: "Ještě ho nedostanete. Jsem policista a musím vědět, zda je obsah toho váčku v pořádku. Trvám na tom, aby se to zjistilo." Vytáhl z kapsy nožík a otevřel ho, jakoby se chystal přeříznout šňůru. Paterson sepjal ruce, vypadal, že se mu chystá váček sebrat.
Tu si Roger uvědomil, že za ním někdo stojí. Paterson nic nezpozoroval a Roger to spíš tušil, než viděl. V jedné ruce držel nůž, ve druhé váček a tiše opakoval: "Máte seznam obsahu?"
"Já ho mám," ozvala se nějaká žena.
Paterson vykřikl: "Helen!" Roger se pomalu otočil a ta žena se na něj usmála. Byla bezvýrazná.
"Kdo je to, prosím?"
"Má sekretářka, Helen Wolfová," vysvětlil Paterson.

12. OCHOTNÁ SLEČNA WOLFOVÁ

Byla malá, kyprá, kulatá, středního věku. Měla na sobě tulení kožich, v němž vypadala jako černá kožešinová koule. Černý plstěný klobouk s umělými květinami jí seděl na načechraných zlatých vlasech. Oči i tváře jí jen kypěly zdravím a pohodou. Obličej měla kulatý s knoflíčkem nosu, malou bradičku, široká ústa, nedbale nahozená rtěnkou, a hezké zuby. Pod pravou paží nesla objemnou černou aktovku na zip. A k tomuhle oblečení měla žluté rukavice!
"Vy jste komisař West?" zeptala se.
Byl to hlas ženy, která telefonovala Janet. Lehký, zpěvavý, veselý; dětský hlásek, hlas člověka, který vychutnává každý okamžik života. Jmenovala se Wolfová, a wolf - to je vlk.
"Jsem inspektor West."
"To je víc než komisař?" zeptala se Helen Wolfová a prostoduše se usmála. "Snad na tom nezáleží. Pate, nemáte vy štěstí vždycky vám všechno spadne do klína! Mohl jste se tu vybavovat s obyčejným policajtem nebo někým z Hounslow, a zatím tu máte hvězdu Scotland Yardu. Ten dá všechno do pořádku během pěti minut, že pane Weste?" Natáhla ruku. "Můžu to zkontrolovat?"
"Uděláme to společně," odpověděl suše Roger.
"Jen jsem vám chtěla ušetřit nepříjemnosti, vás musí rutinní práce obtěžovat. Není rozkošný, Pate? Pate! Co je vám? Už jste večeřel?"
"Ne. Na večeři jsem ani nepomyslel. Já..."
"Ale já ano," prohlásila pevně Helen Wolfová. "Pane Weste, to se divím, že jste na to nepomyslel. Když se pan Paterson nenají, cítí se opravdu nedobře. Myslím, že dnešní strava nemá tu výživnost, třebaže on nedostatkem netrpí." Vesele se zasmála. "Nepočká ta kontrola, než připravím něco k jídlu, pane Weste?" Vytáhla z kabelky lahvičku s nápisem Bizmutové tablety, jednu vyklepla na dlaň a podala Patersonovi. "Vsadím se, že na tohle jste taky zapomněl."
Paterson tabletu spolkl.
"Dobře, já počkám," souhlasil Roger.
"Potkala jsem doktora Sorensona, říkal mi, že všechno služebnictvo uteklo. To je ale zlořád." Obrátila se do chodby, svlékajíc si rukavice. Nebylo to snadné, když držela tu aktovku, a tak se ta kožešinová koule začala natřásat. "Říkal mi taky, že Margaret není dobře, prý si šla lehnout. Můžu se k ní zaskočit podívat?"
Paterson jí dal klíč a ona odcupitala, jako by byla na kolečkách. Zmizela v Margaretině pokoji, odkud se teď ozýval její zpěvavý hlas. Nezavřela za sebou, ale když se vrátila, byla bez pláště i bez klobouku a prsty si načechrávala své zlaté chmýří. Na krku měla křiklavě žlutou šálu s černým vzorkem. Když přistoupila k Rogerovi blíž, zamrazilo ho; ten vzorek totiž tvořily vlčí hlavičky.
Konce šály jí splývaly po oblých ňadrech. Vypadala, jako by jí vůbec činilo obtíž udržet nějaký tvar, měla drobné ruce, jak si všiml, drobná chodidla a útlé kotníky. Silné nohy jí však sukně odhalovala až ke kolenům.
"Bude to za momentík," pravila. "Vezmete si to v pracovně, Pate, že?"
"Jistě, v pracovně to stačí." Paterson teď vypadal jistější, zcela jiný, než když se vrátil domů. Příjezd té ženy mu dodal sebejistotu.
V pracovně bylo uklizeno. Paterson mrzutě pokývl hlavou a šel se posadit ke stolu.
"Doufám, že tu nebudete muset být dlouho, Weste."
"Dokud nechytneme vraha. Zřejmě si neuvědomujete, že tu byl zavražděn muž."
"To je obtěžování," mínil Paterson a pokrčil rameny. "Tak dobře, na co se mě chcete zeptat?"

"Budu chtít seznam chybějících věcí a nějaké informace o přátelích a hostech vašich sloužících. A..."
"To všechno vám dá Helen." Paterson si zapálil malý černý doutník.
"A chci znátjméno toho zrzavého chlapíka."
"Kdybych věděl, jak se jmenuje, řekl bych vám to." Paterson opět pokrčil rameny, jako by už neměl co říci. "Mám velkou starost o dceru. Ten trouba dole si zřejmě myslí, že mohla Lakea zabít. Ona..."
"Měla k tomu příležitost, a očividně nám lhala, stejně jako vy."
"To je neomalenost!"
"Je to pravda. Proč toho zrzka kryjete? Co pro vás znamená? Nebo pro slečnu Patersonovou? Všechno nasvědčuje tomu, že se vaši dceru pokoušel zabít, a zabil Lakea. Pokud to neudělal on, téměř určitě to udělala slečna Patersonová. V tělocvičně byli jen ti dva."
"Nesmysl!" Paterson však ve skutečnosti nebyl vyveden z klidu.
Roger pokračoval: "To nemůžete popřít. A nechcete-li, aby vaše dcera byla obžalována z vraždy, radši mi řekněte jméno toho chlapa."
"Nehodlám se nechat zastrašovat."
"Podívejte se," řekl Roger "mám veškeré oprávnění, abych vzal slečnu Patersonovou na stanici k výslechu. Chcete-li dceru ušetřit spousty nepříjemností, řeknete mi, jak se ten muž jmenuje."
"Nemám nejmenší tušení, kdo to je," prohlásil Paterson pevně, "a jak už jsem vám řekl, nehodlám se nechat zastrašovat vámi ani kýmkoli jiným. Mám jistá práva, stejně jako má dcera. K nim patří i nárok na právní poradu. A to bude první, co ráno udělám, ledaže byste byl tak pošetilý a chtěl Margaret přes lékařské doporučení odvézt. V tom případě si vezmu právního zástupce okamžitě. Nechci dělat potíže, ale nelíbí se mi vaše chování, Weste."
"Mně se zase nelíbí vaše zvyky," opáčil Roger.
"Jaké zvyky?"
"Že zaměstnáváte bývalé kriminálníky, co..."
"Jestliže se rozhodnu pomoci lidem, kteří se prohřešili proti zákonu a s nimiž policie nikdy slušně nezacházela, je to má věc a mé riziko," řekl Paterson. "Já neodpovídám za to, co můj personál dělá. Dosud se chovali neobyčejně slušně. Pomůžu jim, jak jen budu schopen, penězi, radou i právní poradou. V téhle záležitosti nemůžete jít přes mrtvoly, Weste, čím dřív si to uvědomíte, tím líp."
"Máte zvrácený názor na policii. Chceme spravedlnost a chceme výsledky. V tomhle případě chceme vraha, a vy i vaše dcera o něm odmítáte poskytnout důkazy. To je kriminální přestupek."
Paterson se opřel v křesle a usmál se; proměna, která se s ním udála po sekretářčině příjezdu, skutečně udivovala. Změnil se také celý jeho výraz: oční bělmo se mu vyjasnilo a ruce se přestaly třást. Doutníček už zpola vykouřil. Vytáhl jej z úst, prohlédl si dlouhý sloupec popela, ale neoklepl ho, a doutník opět stiskl mezi rty.
"Musíte dokázat, že odmítáme poskytnout důkazy, a to se dokázat nedá. Nemařte čas tím, že se mě snažíte zastrašit, Weste."
"Já konám svou povinnost a jsem připraven ji splnit. Lobovi přátelé jsou nepřáteli společnosti."
Paterson ani nemrkl.
"Jací přátelé?"
"Přátelé muže, který se jmenuje Lobo." Avšak provokace, kterou si připravil, nevyšla. "Nevykládejte mi, že jste o něm nikdy neslyšel."
"Lobo," mumlal Paterson. "Nemyslím, že... ach!" Trhl sebou, až mu z doutníku opadl popel. "Vy myslíte toho lupiče? Toho chlapa, který je podezírán z celé řady loupeží a z té brutální vraždy v Hampsteadu? Můj milý pane, vy snad nemáte všech pět pohromadě. Co má tohle co dělat s Lobem?"
"Jeho muži jsou cvičeni tady," odpověděl Roger.
"Nebuďte směšný."
"Cvičil je Carney a další z vašeho personálu."
"Skutečně začínám chápat, proč má policie tak zřídkakdy nějaké výsledky," poznamenal Paterson. "Já..."
Právě se chystal vstát, když se otevřely dveře, slečna Wolfová však řekla: "Já to zvládnu." Vešla do pokoje s velkým podnosem; jak ty dveře dokázala otevřít, bylo záhadou. Podnos vypadal těžký. Roger jej od ní vzal a ověřil si to. "Moc vám děkuju! Vidíte, Pate, že policie dokáže být užitečná, když skutečně chce. Neměl byste k nim být tak tvrdý, oni to nemají lehké, vidte, pane Weste? Myslím, že mají výsledky docela často. Zrovna nedávno jsem platila pokutu, Pate, že parkuju na špatné straně ulice! Buďte spravedlivý." Rozzářila se na Rogera. "Myslím, že máte taky hlad, pane Weste, je toho dost, najíte se oba. Já zatím udělám kávu - nebo máte raději čaj?"
"Kávu, prosím vás."
Sňala pokličky ze dvou mís. V jedné byly vyrovnány velmi tence nakrájené sendviče, z nichž vykukovalo máslo a nějaká pomazánka, ve druhé tenké plátky šunky. Pod paží nesla vyšívaný ubrus, který prostřela na sklápěcí desce stolu, a rychle vše upravila. Pak postavila na každou stranu židli a couvla, aby své dílo mohla obdivovat.
"S tímhle hlady neumřete." Zpěvavý hlas byl stále jasný a ošidný. "Zatímco budete jíst, začnu kontrolovat ty věci tady. V žádném jiném pokoji se nic nestalo, že ne?"
"Neřekl bych," ozval se Paterson.
"Pan West se přesvědčí, jak doufám, že kontrolujeme všechno." Začala u stolu, ale po pár minutách se zvedla a šla dolů pro kávu. Během její nepřítomnosti Paterson nepromluvil.
Kávu připravila slečna Wolfová dokonale. Nalila do dvou šálků, přidala smetanu, a opět usedla ke stolu a prohlížela papíry. Zdálo se, že nedokáže sedět nečinně. Jen zářila; ano, byla to hezká bytost i přes svou kyprost, člověk si nedokázal přestavit někoho méně podezřelého. Cíp šály s vlčími hlavičkami jí však stále padal na papír, na nějž psala, a

ona jej rozmrzele odhazovala dozadu. A kdykoli to udělala, svůdně se na Rogera usmála.
Jakmile dojedli, vyskočila.
"Nechte to, já to potom uklidím. Musíme přece zkontrolovat ten váček se šperky, Pate."
Roger jej vytáhl z kapsy a znovu otevřel nůž. V Patersonově chování už nebylo po napětí ani stopy. Sledoval, jak Roger řeže šňůrku, rozevírá váček, jako by vůbec o nic nešlo. Proč toho tedy předtím tolik nadělal?
Ve váčku byla nahoře vata.
Roger ji poodhrnul a nahmátl první zabalený šperk. Když vatu odstraňoval, jeho vzrušení rostlo.
Objevil se démant velikosti téměř lískového oříšku, krásně broušený a leštěný, a teď mu ležel na dlani, třpytil se a zářil ve světle jako živý. Žena si cosi odškrtla ve strojopise na lístku před sebou. Roger vzal nožík a silou rypl do démantu, nic se však nestalo.
"Ach, ten je pravý," poznamenala slečna Wolfová. "Ten pan Paterson vlastní legálně, tady nenajdete nic, co by tu nemělo být. Pate, on si zřejmě myslí, že obchodujete s pašovanými kameny - nebo dokonce s kradeným zbožím!" Ve smíchu zatrylkovala.
Roger položil démant na arch savého papíru, kde jeho krása pohasla, a rozbalil smaragd, mnohem větší, sytě zelený a jiskřící jako oheň. Démant byl zřejmě nejcennější kousek; celková hodnota všeho, co vyňal, se musela blížit sumě padesáti tisíc liber. Ležely tu nejméně dva tucty drahých kamenů.
"Nic nechybí," zajásala slečna Wolfová. "Pate, myslím, že nic nechybí. Peněz se nedotkli, je tu všechno! Zloděj musel hledat šperky a neobtěžoval se s maličkostmi. Zřejmě totéž hledal v kanceláři. Proto mě napadlo, že vy i Margaret se zítra musíte přestěhovat do kanceláře, bez personálu tu zůstat nemůžete. Existují meze, pane Weste, že? Jo, ještě jste chtěl plná jména a bývalé adresy personálu, a všechno ostatní, že? Tady máte složky - každý, kdo pro nás pracuje, tu má zvláštní složku, obsahující skutečně osobní záznamy. Tady je Carneyho složka. Vždycky jsme mu říkali Carney. Vidíte, že k nám byl naprosto upřímný. Byl čtyřikrát trestán a nadělal spoustu lumpáren. Netvrdil, že je svatoušek, ale říkal, že už má té kriminální činnosti dost. Vězení neposkytují moc pohodlí a jsou strašně přecpaná. Jsem zvědavá, jestli chudáka Lakea zabil. Nikdy se spolu moc nepřátelili."
"Myslím, že Carney byl už daleko odtud, když Lakea zavraždili," podotkl Roger.
"Vy to zřejmě víte. Carney je ohromně prohnaný. Já jsem ho nikdy neměla ráda, jenže on byl tak schopný, ukázněný a inteligentní, třebaže na to nevypadá. Tady jsou Lakeovy materiály ten byl ve vězení pětkrát. Nikdy jsem to nemohla pochopit, protože měl dobré zaměstnání, byl to kvalifikovaný mechanik, v domě uměl udělat všechno. Ať se rozbilo okno nebo jsme si zabouchli a potřebovali se dostat dovnitř, on byl vždycky po ruce. Vždycky se vychloubal, že v zemi neexistuje zámek, který by neotevřel, kdyby chtěl! Staral se o poplašný systém, aby byl v pořádku, jenže byl zbytečný, nikdy se nepoužil. Možná si myslíte, pane Weste, že jsme byli nerozumní, když jsme zaměstnávali bývalé kriminálníky, ale znáte to, říká se, že zloděje nejlíp ohlídá zloděj."
"Někde jsem to už slyšel."
Slečna Wolfová zavrněla. "Vy ale máte jemný smysl pro humor! Kdyby se Margaret cítila líp, pobavila by se s vámi. Neviděl jste Margaret, když je ve formě. Víte, ona je prostě obdivuhodná. Jediná potíž je s ní, že si ráda užívá a nechce se usadit. Jste ženatý, pane Weste?"
"Ano. Vy jste to nevěděla?"
Nevinné modré oči na něj zamžouraly.
"Mám dojem, že jsem o tom něco četla v novinách. Nepsalo se o tom včera? No ovšem! Máte dva malé chlapce a okouzlující manželku. Nikdo by taky nečekal, že si vezmete nějakou obyčejnou ženskou, že?" Bylo to téměř totéž, co řekla do telefonu. A hlas byl přesně týž. Byl si téměř jistý, že to ona vyhrožovala Janet a mluvila s ním. Věděla, že to poznal, a smála se na něj, protože se cítila naprosto bezpečná. Trpěla snad megalomanií, když si myslela, že se takhle může chovat k policii?
Jak se jí jen podařilo vrátit Patersonovi sebevědomí? Paterson kouřil další doutník a usmíval se, jako by tu její prohnanost schvaloval.
Vyskočila.
"Tady jsou další materiály, pane Weste, můžete si to prohlédnout a já zatím odnesu podnos dolů. Ještě kávu? Mám přinést nahoru brandy, Pate? Vždycky přece máte rád pozdě večer trochu brandy." Složila nádobí na podnos a odcupitala. Ani nečekala, až za ní Roger zavře, a přitáhla dveře nohou.
Paterson vstal a usmíval se.
"Je to pozoruhodná žena. Nejvýkonnější osoba, jakou jsem kdy zaměstnával. Také je naprosto spolehlivá a neobyčejně se vyzná v drahých kamenech. Nejspíš jste uhádl, že obchoduji s drahými kameny?" V hlase měl ironii, která se nedala přeslechnout.
"Kromě jiného," poznamenal Roger.
"Ujišťuju vás, že to je mé hlavní zaměstnání. Abyste věděl, Weste, moc se pletete, jestli si myslíte, že vím o nějaké ničemnosti, do které by byli zapleteni moji zaměstnanci. Hodně tu jsou sami, protože já často bývám pryč. Nejspíš je možné, že tenhle dům používali coby výcvikové středisko." Usmíval se zeširoka. "Já obdivuju muže se silnými nervy! Tady jste toho snad udělal už dost. Určitě máte spoustu práce s Carneyem a ostatními."
"Chtěl jsem jméno toho zrzka."
"Ach bože." Paterson pokrčil rameny. "Nejspíš vás nikdy nepřesvědčím, že ho neznám. Margaret ho samozřejmě možná zná. Ta zná spoustu mladíků a přátelí se s nimi. Spíš byste se měl ráno zeptat jí. Já..."
Nedořekl, protože se blížily spěchající kroky. Dveře se rozlétly a dovnitř vrazila Helen Wolfová s ústy otevřenými a dlaněmi přitisknutými na prsou. "Ach!" pravila a zhluboka se nadechla. "Pate! Pate, už zase utekla. Vstala, oblékla se a zmizela. Co s ní máme dělat?"

13. SLOANŮV VEČER VE SPOLEČNOSTI

Postel byla prázdná. Margaretino pyžamo leželo na podlaze, ohřívací láhev na polštáři a trepky stály u postele. Okno bylo dokořán. Roger se šel podívat na střechu verandy dole. Paterson stál u dveří, ruce se mu třásly, spíš vztekem než obavami, a slečna Wolfová se chvěla rozčilením u šatníku.
"Má na sobě ten kostkovaný tvíd, Pate... a ty staré pohodlné vycházkové střevíce, a-ach bože! Sbalila si kufřík! Chybějí její černé večerní šaty a všechny doplňky. To znamená, že se chce zase pár dní někde zdržet. Co si s tím dítětem počneme?"
"Takže ona to má ve zvyku," poznamenal Roger.
"Ano,je umíněná. Pat to její potulování tolik nemá rád, minulý týden byla velice rozjívená, a tak měla nařízeno zůstávat do konce měsíce v noci doma. Kdyby se dnes večer to všechno nestalo, neodešla by, Carney by ji zarazil."
"Vy jste vynikající policista, Weste, že?" přidal se Paterson.
Roger pokrčil rameny. "Není to první žena, která nám uprchla, a taky nebude první, kterou chytíme."
"Že utekla vám?" vydechla si slečna Wolfová. "Nebuďte bláhový, ta utekla otci. Myslím, že bychom ji měli jít hledat, Pate. Ale proč mít obavy hned večer. Nic se jí nestane, a když stráví noc jinde, třeba se trochu uklidní. Nejsem si moc jistá, že ji tenhle zákaz vycházení dělá dobře, spíš ji to provokuje, vždycky si našla způsob, jak se proti tomu bránit. Jestli chcete, obvolám obvyklá místa."
"Neobtěžujte se," zasáhl Roger. "Dejte mi jejich seznam."
"Mám, Pate?"
"Nechme ho, ať si aspoň jednou zaslouží plat," mínil Paterson. "Jak ten si získal reputaci, to tedy opravdu nevím."
Roger to ignoroval. "Jaký druh podniků slečna Patersonová obvykle navštěvuje?"
"Ach, noční kluby," odpověděla slečna Wolfová. "Ty pitomé podniky, kde spousta vysloužilých veličin a venkovských balíků rozhazuje peníze a myslí si, jak si užívají. Nevím, co na tom Margaret fascinuje, ale něco ji tam musí přitahovat. Nejčastěji chodí do Plastic Slipper, potom do Can-Canu, tam bývá hned po půlnoci kabaretní program a ona velice ráda tančí. Pak..."

Bill Sloan si říkal: Ten Roger je ale ďábel, zase měl pravdu. Stál kousek od okna a pozoroval, jak Margaret Patersonová vylézá. V pokoji byla tma, ale ve světle ze salonu byla jasně vidět. Měla kufřík, který na dlouhém řemeni spouštěla na zem. Posledních pár stop jej pustila a on tupě žuchl do květinového záhonu. Pak se k němu otočila zády, postavila se na střechu verandy a pomalu slézala sama. Visela pár stop nad zemí, seskočila, vstala, přitiskla se ke zdi a rozhlédla se, jako by se bála, že ji může někdo vidět. Když se přesvědčila, že ji nic nehrozí, odplížila se z verandy, nikoli však k cestě. Namířila si to přes trávník, Sloan třicet až čtyřicet stop za ní. Pak to vzala oklikou přece jen k příjezdové cestě, vyšla z brány a on její temnou postavu pozoroval na pozadí bílé dřevěné konstrukce. Potom zahnula doprava a rázně vykročila. Sloan šel za ní, jeho gumové podrážky nedělaly hluk. Na chvíli zastínila zadní světla jeho vozu, pak se její nejasný obrys v záři pouličního osvětlení znovu objevil. Povrch silnice byl světlý, a tak ji mohl docela dobře sledovat. Už se nerozhlížela. Sloan se držel blízko živého plotu, proti němuž by ho nebylo vidět, kdyby se náhodou ohlédla. Záře reflektorů aut projíždějících po Great West Road byla hodně daleko; Sloan věděl, že to je dobrá míle. Míjeli koš se žhavým uhlím, vydávajícím rudou zář. Margaret šla rychlým tempem, ten kufřík nemohl být těžký.
Kostelní hodiny nedaleko odbíjely půlhodinu; půl jedenáctou. Na konci silnice zazářila jasná světla poschoďového autobusu, který právě odjížděl. K Sloanovi dolehlo tiché zaklení: "Sakra!" Nejspíš věděla, že to je poslední autobus. Krok však nezvolnila. Asi za dvacet minut byli na křižovatce. Margaret okamžitě přešla přes silnici, on zůstal na stejné straně. Bylo tam dobré osvětlení. Kufřík si přendala do druhé ruky a vykročila, jako by se vydávala na velké dobrodružství.
Sloan přešel přes silnici, byl za ní padesát yardů. Zapálil si cigaretu a ohlédl se, ale nezahlédl žádná světla z Morden Lodge.
O půl míle dál stála velká bíle natřená stavba autoservisu. Sloan viděl, jak zřízenci nalévají benzín do nádrží dvou aut. Zahlédl firmu: Robey's Garage. Dívka opět přehodila kufřík do druhé ruky a začala si cosi broukat; melodie se donesla až k Sloanovi, a tak si začal v duchu notovat i on. Vítr se utišil, ale náhle kolem zafičel prudký závan. Margaret si volnou rukou přidržela klobouk; tmavý klobouček. Stále ještě si ho držela a v tom světle z autoservisu vypadala atraktivně. Stranou stálo několik aut, a nad nimi svítil nápis Auta k pronajmutí.
"To je ono," zahuhlal Sloan pro sebe.

Margaret vešla dovnitř, ale Sloan se už neskrýval. Podle vzezření ho neznala, proto pochyboval, že by tušila, že ji sleduje. A on rozhodně potřeboval jistotu, že mu neunikne. Světlo z autoservisu mu zasvítilo do tváře, a tu zaslechl Margaret:
"Ahoj, Georgi. Můžu si půjčit auto?"
"Brývečer, slečno Patersonová. Doufal jsem, že to už neuděláte."
"Život je tak nudnej, Georgi."
Muž, jehož nebylo vidět, se uchichtl. Zřejmě byl najejí straně. Byl malý a hubený, v bílé kombinéze. Když se objevil Sloan, vzhlédl. Margaret se usmála. Pravděpodobně by se usmála na kteréhokoli hezkého chlapa, napadlo Sloana.
"Brývečer, pane."
"Můžu tu dostat taxi?"
"Ano, pane. Nebude to dlouho trvat."
"Kam jedete?" zajímala se Margaret. Třela si dlaně,jako by ji po nesení kufříku bolely. Vypadala svěže, člověk by sotva uvěřil, že toho ten večer tolik prodělala.
"Teda, slečno Margaret...," začal George.
"Dejte pokoj, Georgi. Kam jedete?" zeptala se znovu Sloana. "Já se potřebuju dostat do západního Londýna. Kdyby vám to pomohlo..."
"Slečno Margaret!"
"Nu...," pravil Sloan. "Jste moc hodná, já jedu do Londýna. Právě mi ujel poslední autobus."
"Ach bože! Tak se svezte se mnou, já mám ráda společnost."
"Slečno Margaret, je riskantní, abyste jezdila sama s cizími muži."
"Ale vždyť je tak milý," namítla Margaret, a kdybyji v té chvíli slyšel Roger, pomyslel by si, že mluví velice podobně jako slečna Wolfová. "To je v pořádku, Georgi, já vím, jak na sebe dát pozor. Že mě neunesete?" rozesmála se na Sloana.
"To nemám právě v úmyslu," odpověděl Sloan. "Pokud byste o to ovšem stála..."
"To ne, dnes večer ne."
George pokrčil rameny, jako by si nad tím vším myl ruce, a vyšel ven. Přivezl k pumpě lesklý alvis, zkontroloval benzin a olej, vzal Margaretin kufřík a hodil jej dozadu. Margaret dala Georgeovi librovou bankovku, Sloan pět šilinků.
"Ale jeďte rovnou," varovalji George.
Margaret se jen rozesmála.
Řídila výborně a zdálo se, že ten vůz zná. Brzy jeli po přímé rovné silnici sedmdesátkou. Provoz byl malý. V domcích po obou stranách se většinou nesvítilo. Minuli hotel Osterley, pak tovární areál. Vlak, obsluhující některou továrnu, přejel přes most, Margaret zpomalila a sledovala narudlý kouř, valící se z komína lokomotivy.
"Pozorujete rád vlaky?" Byla to její první slova od té doby, co vyjeli.
"Z toho už jsem vyrostl."
"To je od vás bláhové. Když se přestanete těšit z maličkostí, o hodně přicházíte. Já se teď chystám na tah nočními podniky. Už mě to mělo dávno přestat bavit, a přesto mě to vždycky vzruší. Jste noční sůva?" Obrátila se k němu a pátravě se na něj zahleděla. "Vy asi nebudete, řekla bych, že jste šťastně ženatý, máte tři děti a nerad přicházíte domů byť jen o půlhodinu později, než jste slíbil, proto taky jste si chtěl vzít taxík, místo abyste šel na nádraží - klidně jste to mohl udělat, vlaky jezdí i později."
Sloan se rozesmál. "Jsem ženatý, mám jedno dítě - a má žena je na několik týdnů pryč, aby se trochu zotavila po porodu."
"Ach! Mrně!"
"Tři týdny a čtyři dny, téměř na minutu."
"To musí být báječné. A co děláte? Obchodní cestující?"
"Ne tak docela. Zástupce."
"To je snobský název pro totéž." Dala se do smíchu, aby slovům ubrala na jízlivosti. "Co kdybyste noc strávil se mnou? Ne, já nemám na mysli to, co naznačoval George. Pojďte se mnou na tah. Můžu vám ukázat spoustu věcí, jaké jste možná předtím neviděl. Už jste někdy viděl kankán? To je nejsenzačnější tanec, jaký znám."
"Jednou jsem to viděl, v Palladiu."
"To nic není, já jdu právě do nočního klubu, který se podle kankánu jmenuje - Can-Can. Přivezli speciálně pět dívek z Belgie -jsou báječné. Kdykoli je vidím, začnu vyhazovat nohama. Později, v Muscatu, se nejspíš pokusím tančit, ale to už budu úplně opilá. Předpokládám, že vás mladé ženy, které se opíjejí, pohorší. Člověku to někdy udělá dobře - a vám by to taky bodlo. Pojďte se opít se mnou." Řekla to téměř prosebně.
Sloan se smál s ní, nikoli na ni.
"Já se tak snadno neopiju. A kromě toho by mě tam nepustili. Nemám na to ohoz."
"To by jim vůbec nevadilo, leda snad v Can-Canu, a právě o ten bych nerada přišla. Ale - kde bydlíte?" V jejím hlase vzrůstalo vzrušení.
"Na Victorii."
"Výborně! Můžeme se zastavit ve vašem bytě, já se převléknu v jednom pokoji, a jinak vám nebudu překážet. Obvykle zajedu k jednomu kamarádovi, ale to je od Can-Canu mnohem dál. Chceme-li stihnout show, nemáme moc času, a já o ni nechci přijít. Jakou máte adresu?"
"Nejsem si jist, že...," začal váhavě Sloan.
"Nebuďte puritán. Vaše žena se to nedozví a kromě toho to bude nevinná psina. Říkala jsem vám, že se George plete. Ať jsem namazaná, nebo střízlivá, promiskuitu nemám ráda." Zazněl její smích, ale když Sloan nic neříkal, pokračovala:

"Asi toho na vás chci moc. Zřejmě vás vychovali zabednění, ale spořádaní rodiče, kteří pokládali drink za zlo a tanec za dílo ďáblovo."
"Zapomínáte, že opít mě dá fušku."
"To jo. Tak půjdete?"
"Dobře, vy jste to chtěla," svolil Sloan."

Měl třípokojový byt v pátém poschodí velkého činžáku poblíž Victoria Street. Zařízen byl jednoduše, ale ruka jeho ženy byla znát všude. Když vstoupili z pusté chodby do malé předsíně, Margaret se rozhlédla a konstatovala: "Je jistě milá. Ale vy si moc na pořádek nepotrpíte." Dveře byly otevřené, což její slova jen potvrzovalo. Nakoukla do obývacího pokoje s jídelním koutem, pak do dalších místností. "To je ale malá koupelna! A manželská postel, to není divu, že máte děti! Já... jak se jmenujete?"
"William."
"Ona vám určitě neříká Williame."
"To tedy ne."
"Myslím, že by se mi líbila," konstatovala Margaret. "Já se převléknu v koupelně, a vy..."
"Můžete jít do ložnice," navrhl Sloan. Ustoupil, podíval se na ni a náhle se rozesmál; napadlo ho totiž, co by tomu asi řekl Roger, kdyby je teď mohl vidět. Také ona se smála, aniž se ho zeptala, co je mu k smíchu, načež s kufříkem zmizela v ložnici. Pak na něj zavolala, aby sebou hodil a vybral si nějaké šaty. Když pro ně vešel do ložnice, právě si svlékala sukni. Její dlouhé štíhlé nohy v nylonu měly hezký tvar.
Později slyšel, jak si něco brouká, a třebaže spěchal, ona byla hotová dřív. Černé večerní šaty bez ramínek, poseté drobounkými zlatými vločkami, vypadaly, že z ní mohou každou chvíli sklouznout. Tmavé vlasy měla upravené a v nich květinu. Vypadala, že je pravá.
"Počkejte, já vám pomůžu," nabídla se, když zápolil s kravatou. "Otec ji vždycky strašně zamotá, a tak mu ji musíme vázat, Helen nebo já." Uvázala ji šikovně, zasmála se mu do tváře a odtančila. "Myslím, že je dvanáct, ne, čtvrt na jednu, stihneme to. Můžu tady nechat věci?"
"Ano, kromě mne sem nikdo nepřijde."
"Ach, milý Bille, víte, že je s vámi větší psina, než jsem čekala? Pojďte. Budete řídit? Já nerada řídím v dlouhých šatech."

V malé místnosti klubu Can-Can byla tma, když přijeli, až na bodové osvětlení na malém kruhovém parketu. Ve dveřích se objevilo pět dívek oblečených do tanečních volánků a razilo si cestu mezi plně obsazenými stoly. Propukl mohutný potlesk.
Vrchní číšník našel pro Margaret stolek vpředu, a ona si s ním špitala jako se starým kamarádem. Rozzářenýma očima sledovala tanečnice a oči jí zářily. Byly to drobné a hezké dívky, s nohama jako stvořenýma pro tanec, do něhož vkládaly i srdce. Zdálo se, že z toho mají stejné potěšení jako obecenstvo. Kdykoli vyhodily nohu, diváci ani nedýchali. Pak zaburácel potlesk. Šikovně rozmístěné reflektory osvětlovaly detaily mladistvé svěžesti každé tanečnice. Margaret z nich nespustila oči. A když pak skončily a ukláněly se, a když se rozsvítila světla, vstala, tleskala a křičela: "Báječné! Perfektní!"
Než se Sloan nadál, na stole stálo šampaňské.
"Já nejsem milionář," poznamenal.
"Nezapomínejte, že jsem viděla, jak bydlíte," řekla Margaret. Její oči se na něj smály, opravdu se bavila, jako dítě. "Jste mým hostem."
"Koukám," řekl suše Sloan.
Nebyl tam jediný volný stůl. Skoro všichni byli ve večerním. Staří i mladí, příjemní i nepříjemní, mladé dívky se starými muži, mladíci se starými ženami - běžná sešlost, jak usoudil Sloan, poněkud elegantnější než obvykle.
Přišel číšník, zátka vyletěla, zvedli sklenky a Margaret prohlásila: "Za tanec bych dala život. Doufám, že tančíte dobře."
"Pro vás asi ne dost dobře."
Trochu pojedli, a tu Margaret ožila: "Ted hrají rumbu. Umíte rumbu?"
Začali tančit a za chvíli Margaret hýřila poklonami, třebaže se dalo jen poskakovat. "Jste báječný!" Ještě dvě sklenky šampaňského, říkal si Sloan, a Margaret Patersonové se bude zdát báječné všechno. Vrazil do muže, který se nevrle omluvil. Sloan se ohlédl, aby se usmál na souhlas - a zarazil se.
"Copak, Bille? Ach, zatraceně!" Zatvářila se otráveně. "Vy jste zahlédl někoho známého. Pojďme pryč. Pojďte, stejně bychom tu už dlouho nepobyli. On zná vaši ženu? Nebo je to ona?"
Byla to Janet Westová s Markem Lessingem. Lessing ho zahlédl, Janet ne. Kankánové dívky se mezi nimi při tanci hemžily a ženám rozdávaly kloboučky. Malé kloboučky s péry. Margaret si jeden vzala, ale nenasadila si ho.
"Pojďme," špitla.
"Není třeba panikařit." Dotančili, Margaretino nadšení opadlo a chtěla odejít. Dotkla se číšníkovy paže a požádala o účet. Když ho přinesl, chopil se ho Sloan.
"Bille, jste přece mým hostem."
"Trochu to přeháníte." Položil na stůl deset librových bankovek a říkal si, zda je bude moci vyúčtovat. Roger ho podpoří. Mark a Janet dosud tančili, Janet v bílém. Vypadala rozjařeněji než obvykle, jako by toho už dost vypila. Sloan o tom však nijak nepřemýšlel, když vyšli ven a nasedli do alvise.
"Kam teď?"
"Do Firefly, v Milberry Mews."

"Já znám Firefly." Když řídil, Margaret se k němu naklonila a hlavu si mu položila na rameno. Teď měla na hlavě klobouček. Sloan doufal, že nezačne být sentimentální a romantická, jenže si o to říkal a byl to taky téměř jediný způsob, jak svůj úkol úspěšně splnit. Jel temnými ulicemi a myslel na Janet a její vzrušení; předstírané veselí.
Ve Firefly byla nuda, v Moon Calfic zábava jen tak napůl, v Toucanu se nedalo dýchat; Margaret pokrčila nos a prohlásila: "Tady nezůstaneme." Nakonec, těsně před druhou hodinou, dorazili do Muscatu. Byl největší a nejmodernější ze všech slušnějších podniků a také mohl za peníze poskytnout jistou hodnotu. Kromě toho tam měli nejdéle otevřeno. Velká místnost byla vymalována scénami z vinobraní, z obrovských umělých větví révy, pnoucích se po stropě, visely chuchvalce hroznů. Byl tam velký taneční parket a také ventilace, takže se dalo dýchat a pohodlně tančit. Margaret náhle zapomněla, že chtěla tančit kankán, že chtěla být veselá, vypadala ospale a brzy začala zívat. Hudba hrála a číšníci pobíhali mezi stoly. Margaret padala hlava, a když se jí Sloan dotkl ramene, nepřítomně se na něj podívala. Zaplatil, pomohl jí vstát a vedl ji ke dveřím, přemýšleje, co bude dál. Nepookřála ani na svěžím nočním vzduchu a ve fičícím větru. Hlavu si mu položila na rameno, snad z čiré únavy, jak usoudil. Otevřel všechna okénka a rychle projížděl západním Londýnem a parky, ale ona se nepohnula, zřejmě spala.
Zajel do Victoria Street a zastavil u obytného bloku. Ani se nepohnula.
"Margaret, probuďte se."
Nereagovala. Jemně jí zatřásl; bylo těžké být k ní tvrdý. Náhle dostal strach a poplácal ji po tváři, ale nepomohlo to. Slyšel, že do ulice zahnulo auto, pak zahlédl světla. Vůz zpomalil a reflektory ozářily Margaretinu tvář, lesklé rudé rty, které se při dýchání vůbec nepohybovaly. Sloana se náhle zmocnila panika, a tak vykřikl: "Probuďte se!" Popadl ji za ramena a zatřásl s ní, až se jí zakymácela hlava, ale ústy ani očima nepohnula, byla bezvládná. Nechal ji tedy sedět s hlavou na svém rameni a vzal ji za pravou ruku. Prstem jí na zápěstí hledal pulz.
Nemohla být mrtvá.
Druhé auto zastavilo kousek za ním. Blížil se nějaký muž. Sloan odvrátil hlavu, objal Margaret kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Její vlasy mu spadly do obličeje. Přicházejícího muže to však neodradilo.
Sloan se raději neohlédl. Policista to nebyl, toho by poznal podle rázného kroku. Kdo jiný...
"Bavíš se?" zeptal se Roger West.

Sloan odemkl dveře svého bytu a Roger vnesl dívku dovnitř. Tam jí z hlavy spadl klobouček. Roger zamířil rovnou do ložnice, položil ji, zul jí lodičky a chtěl jí uvolnit oděv. Neměla podvazkový pás, nebylo co uvolňovat. Roger seděl na hraně postele, zatímco Sloan byl bledý a vyděšený, zda není mrtvá. Vypadala, že spí, ale nehýbala se. Sloan nevěděl, zda jí srdce pulzuje, či ne.
Roger jí pustil ruku.
"Zbytečný poplach, Bille. Je v pořádku."
"Jseš si jistý?"
"Tisk z toho rozhodně nebude mít další hec," ujistil ho Roger. "Skutečně, dneska večer ses vyřádil." Podíval se na jeho oblek odložený na židli a ušklíbl se. "Netušil jsem, žes ji tu měl, Williame!"
"Hele, jestli si myslíš...`
"Patersonovi na nás mají prapodivný vliv," poznamenal Roger. "Já si vůbec nic nemyslím, přestaň blbnout. Dalo ti to hodně práce, abys ji doprovázel?"
"Ty bys do toho určitě taky spadl."
"To jo. Je to pěkná holka, něco na ní je. Ten trik s náhlou ztrátou vědomí je zvláštní. Už to udělala potřetí. Jsem zvědav, zda to dokáže vysvětlit dobrý pan doktor Sorenson." Roger si zapálil cigaretu a vyšel z pokoje. Sebral klobouček s peřím a zeptal se: "Tohle měla na sobě?"
"Ne. Rozdávalije v Can-Canu. "
"Takže tam dostala i ten druhý. Máš představu, kam chtěla jít pak?"
"Říkala, že obvykle přespává u nějakého kamaráda, ale adresu jsem z ní nedostal. Většinu času se chovala jako dítě, ale nic neprozradila. Myslel jsem, že bych mohl počkat a promluvit si s ní, až bude trochu stříknutá. Nikdy by mě nenapadlo, že takhle zvadne."
"Tohle je tedy komedie. Dva policisté pátrající po Lobovi, a kam jsme se dostali! Myslíš, že tuší, kdo jsi?"
"Nepřekvapilo by mě to." Sloan se odmlčel a rozhlédl se. "Mám dojem, že jsem něco zaslechl." Šel ke dveřím a naslouchal, pak je otevřel a vyhlédl na chodbu.
Roger zamířil do ložnice. Margaretina víčka se ani nepohnula, zdálo se, že spí zdravým spánkem. Chvíli ji sledoval a cítil, jak se mu zrychlil tep. Zatracená holka! Proč musí být tak pěkná?
Tak už dost hloupostí! Tyhle myšlenky si musí ponechat do soukromí. Je přece policista; především policista, pak manžel, potom muž. Janet tohle pořadí priorit nemá ráda, ale přesto existuje. Zavřel dveře a pak je opět nepozorovaně otevřel. Proč? Aby ji nachytal? Nebo aby se na ni ještě jednou podíval? Dosud byla v přesně stejné poloze. Zahnuté řasy se dotýkaly jejích tváří a nehýbaly se.
Sloan špitl: "Už ses dost vynadíval?"
"Jo." Roger zamířil do kuchyně, kde měl Sloan pivo; ten malý byt dobře znal. "Nevadilo by ti, kdybych se ti vloupal do sklepa?" zeptal se, zatímco otvíral dvě láhve slabého piva. "Řadě věcí jsme nevěnovali pozornost, ale musíme to napravit. V hrubých rysech dnešní večer znáš, ale já to můžu doplnit během deseti minut do všech detailů."
Sloan se opřel o dřez.
"Poslouchám."
Za osm minut Roger skončil a Sloan si nalil další sklenici piva. To už byly tři hodiny.
"Bray to málem všechno pokazil, když tam poslal ty dělníky na silnici. Proč se lidi nepoučí?"

Roger pokrčil rameny.
"Taky jsem si to říkal. Bray ale fakt odstartoval tu dnešní večerní show. Carney a ten druhý sluha ty chlapíky venku zahlédli, rázem věděli, kolik uhodilo, a vyklidili pole. Jestli před odchodem ještě Patersona vyloupili, nebo ne, to je sporná věc. Já si nemyslím, že to udělali. Řekl bych, že v tom má prsty Paterson a že ta takzvaná loupež byla fingovaná. Mělo to vypadat tak, že někdo z personálu přišel do pracovny a všechno to tam prohrabal. Tohle totiž není jediná bouda."
"A co ještě?"
"Třeba ta čirá náhoda, že na Margaret někdo vystřelil, právě když jsem jel kolem," pokračoval Roger. "Byl to záměr, ale proč? Teď zatím nevím. Tvrzení, že toho zrzka neznají, je taky lež. Znají ho zrovna tak jako já tebe. Jestli Lakea zabil on nebo Margaret nebo někdo neznámý, si neodvažuju tvrdit."
"Klidně mi dej facku, jestli chceš, ale ona mi nepřipadá jako vražedkyně," prohlásil Sloan.
"Já vím, co tím myslíš." Roger se ušklíbl. "Slečna Helen Wolfová mi taky nepřipadá jako chladnokrevná megera, a přitom zřejmě je. Každý, se kým jsme se dnes večer setkali - s kým jsem se setkal," opravil se rychle - "něco předstíral. Byli vyděšení a hráli riskantní hru. Ať už je hlavní důvod jakýkoli, jen se snažili policii zaclánět, spouštět jí před očima mlhu. Ten večírek se jim vydařil. Obviníme-li Margaret Patersonovou z vraždy, budeme si muset ty oči trochu protřít."
Sloan se zašklebil. "Uspějeme s tím?"
"Ne, zřejmě ne. Musíme ji pustit. Mohli bychom ji sice na pár dní zadržet a zatím by se její otec mohl provalit. Naproti tomu, zůstane-li na svobodě, může nás dovést ke svému zrzavému příteli. Věděla, že je v domě nebo v jeho blízkosti, a tak utekla, aby ho viděla - nebo možná aby ho odehnala. Vyber si z toho něco, jestli můžeš - ale on je ten chlápek, který po ní prásknul."
"Na tom něco je," souhlasil Sloan. "Bylo by lepší, kdybys ji nechal jít za kamarády, pak můžeme doufat, že nás dovede k tomu mladíkovi. Jseš si jistý, že je mladý?"
"Ale jo, neviděl jsem ho jenom já."
Ten rozhovor Rogerovi zlepšil náladu. Sloanův důvtip mu bystřil rozum, za poslední dny se v té chvíli cítil nejlíp.
"Helen Wolfová, Paterson i Margaret, všichni popřeli, že zrzka znají. Nejdůležitější ze všeho je zjistit, zda je ten zrzavý chlapíkj její přítel. Dozvěděl jsem se, že si často takhle vyrazí, jako dnes v noci, a Helen mi dala seznam jejích oblíbených zapadáků. Kde všude jste byli?"
Sloan mu podniky vyjmenoval.
"Můžeš připojit The Magpie, Silver Slipper, Rocking Horse, Pelican a The Devil's Bowl. Vyčleň na to pár lidí, Bille. Mám tady Margaretinu fotografii." Vytáhl snímky, na nichž byli Paterson a Margaret. "Pošli dva spolehlivé chlapce, ať s tímhle objedou kluby, kde jste byli, a ty, které jsem ti jmenoval. Jestli některé zvládneš ještě dnes v noci, bylo by to fajn. Zrzka máš na starosti ty, jasné?"
"Jasné. A co s tou holkou?"
"Ta zůstává tady."
"Kdo ji pohlídá?"
Sloan pokrčil rameny. "Připouštím, že to je zvláštní případ, Rogere, ale buď opatrný. Ta ženská je prohnanější, než vypadá. Možná nás v noci někdo sledoval. Na silnici jsem sice nikoho neviděl, ale v těch klubech byla spousta různých blbečků. Ti ji mohli hlídat. Ale zrzavý tam nikdo nebyl. Už jsi někdy slyšel, že existujou paruky?"
Roger se ušklíbl. "Taky jsem slyšel, že si lidi vlasy barví. Tyhle fotky nech rozmnožit, Bille. Některé z těch klubů budou mít ještě otevřeno, a my můžeme leccos zmáknout, když se do toho dáš."
"Fajn. Nezapomínej, žes ji sem přinesl ty," připomněl Sloan a podíval se na dveře do ložnice. "Tak nemusíš všechno házet na mě."
"Počestný William! Tvá čest zůstane neposkvrněná. Všechno jsi provedl na příkaz bezcitného nadřízeného. Kolik jsi za to povyražení dnes večer vypláznul?"
"To je k nevíře," odpověděl Sloan. "Hlt šampaňského v CanCanu stál deset liber. Jinak to bylo celkem rozumné. O placení se se mnou přela. Myslím, že má s každým šéfem dohodnutý nějaký paušál, a tak to nebylo zase tak drahé. Řeknu ti, že ta dovede věci, a přitom se jen usmívá. Mohla by se jmenovat Dalila."
Roger se rozesmál.
Sloan si nasadil klobouk, snímky vstrčil do náprsní tašky a odešel.
Vítr se opět rozběsnil, a tak slyšel, jak na ulici kvílí, a cítil jeho poryvy dokonce i nahoře na schodech. Spěchal dolů. V těchto domech nebyly výtahy, a tak ho napadlo, jak to bude nepříjemné, až bude Joyce doma s dítětem. Měli by si najít něco vhodnějšího. Další nápor větru mu málem sebral z hlavy klobouk. Narazil si ho pevněji a vyběhl ven. Brrr! To byla zima. Otevřel dveře alvise a vklouzl na sedadlo k volantu. To auto si může klidně půjčit, mladá Patersonová ho jistě v noci nebude potřebovat. Tohle byla jedna z nejpodivnějších nocí za celou dobu, co byl u Scotland Yardu. Jednou, až později, o tom poví Joyce, a pak...
Ucítil, jak mu někdo narazil klobouk přes oči, a dostal ránu do hlavy. Zůstal při vědomí a všiml si, že vzadu ve voze sedí chlap s napřaženou rukou. Pak dostal druhou ránu; měl pocit, že mu praskla hlava.

14. ZRZEK

Roger se zašel do ložnice podívat na Margaret. Dosud se nepohnula. Přikryli ji prošívanou přikrývkou, že jí koukala jen hlava a rameno. Ležela na zádech a Roger nevěřil, že by spánek mohla jen předstírat. Tohle nebyl jen spánek, byla omámená. Pomalu a tiše přistoupil k posteli a prohlížel si ji. Byla tak krásná, až se mu rozbušilo srdce. Upoutala ho od prvního okamžiku, kdy ji spatřil. Nepřemýšlel, zda je to dobré nebo špatné; prostě to vzal na vědomí jako fakt. Žádná žena ho dosud tak neupoutala od chvíle, kdy poprvé potkal svou ženu. Neměl dojem, že by Janet zrazoval, když se tak díval dolů, jen cítil neobyčejný mír v duši - neobyčejný proto, že měl za sebou tak neklidný den. V pokoji bylo teplo. Šel k oknu, povytáhl je, ohlédl se, aby se ujistil, že na dívku netáhne, a pak si všiml, že auto dole dosud stojí. Byla to už doba, co Sloan odešel. Viděl jen boční světla a temný obrys vozu. Sloan už měl být dávno pryč. V tu chvíli zapomněl na Margaret i na mír v duši. Přeběhl přes pokoj, zhasl, vyšel do předsíně a opatrně za sebou zavřel. Tiše stál a naslouchal. Neslyšel nic, až ticho náhle přerušilo jemné zaškrábání. Kdyby Bill něco zapomněl, přiběhl by zpátky a rozhodně by se po schodech takhle neplížil. Škrábání bylo hlasitější. Roger couvl do kuchyně, která byla proti vchodu. Muž venku ve tmě klopýtal, Roger ho tedy bude moci sledovat, aniž by byl sám vidět. Litoval, že nemá zbraň. Zámek cvakl. Po chvíli se začaly pomalu otevírat dveře. Objevila se ruka, pak obličej a hlava muže. Byla zrzavá. Rychle vklouzl do předsíně, rozhlížel se, zíral na otevřené dveře do kuchyně, pak do obývacího pokoje. Tiše za sebou zavřel z chodby, a když klika cvakla, zatajil dech. Byl vysoký a hubený, měl široká ramena a bledou pleť. Pohledný mladík, Roger si říkal, že ho už někde viděl, a to nejen zezadu, ale i zpředu, jeho obličej. Bezpochyby to byl muž, ktery běžel přes pozemek v Morden Lodge.

Znovu se otočil, a tu si Roger všiml, že svírá v levici těžký šroubovák. Byl prostovlasý. Světlo mu rudlo ve vlasech, silných, vlnitých a hezkých. Měl pěkně tvarovaná smyslná ústa a drobnou bradu. Mít ji mohutnější, vyrovnal by se svým vzhledem Patersonovi. Bylo na něm také cosi ženského. Pohyboval se lehce. Dlouhý šroubovák se mu volně houpal v ruce a narážel mu na nohu.

Přiblížil se ke kuchyni.

Roger pokročil za dveře a přitiskl se ke zdi. Nyní už muže nemohl sledovat.

Kroky se zastavily, vrzly dveře. Roger opět vykoukl a zahlédl vetřelce, jak stojí na prahu obývacího pokoje. Šroubovák držel v napřažené pravici. šátral po vypínači. Nerozsvítil však, stál naprosto tiše, jako by naslouchal, zda neuslyší nějaký pohyb. Nezaslechl nic, a tak náhle rozsvítil a s napřaženým šroubovákem rychle vstoupil do pokoje.

Jeho stín se tajuplně pohyboval po krémových stěnách a mihal se ve zlaceném zrcátku.

Když stál vetřelec klidně, stín se zastavil. Roger zůstával v kuchyni. Zrzek vyšel, zbraň připravenou. Nebylo pochyb, že by ji použil, kdyby ho někdo ohrozil. Nejspíš praštil Billa a sebral mu klíče. Ale Bill bude muset počkat. Zrzkovi se horečně leskly oči, vypadal unaveně. Uprostřed předsíně opět zaváhal, ale do kuchyně nezamířil, obrátil se k ložnici a pokoušel se otevřít dveře.

Podařilo se mu to rychle, pak v ložnici rozsvítil.

"Margaret!" vzdechl.

Rychle vešel dovnitř.

Roger vklouzl do předsíně a zastavil se u dveří do ložnice, připraven tam vniknout, kdyby zrzek dívku ohrožoval. V jeho hlase se však nic hrozivého neozvalo. Spíš to připomínalo zoufalý výkřik.

"Margaret!"

Zrzek odhrnul přikrývku, vrhl se na postel, vsunul dívce ruku pod hlavu, aby ji zvedl - vášnivěji líbal a po celou dobu něco drmolil. Líbal ji na ústa, tváře a vlasy, tiskl ji k sobě, a ona mu ležela v náruči, tvář skrytou a tělo klidné. Zrzek ji popadl za ramena, líbal ji a stále drmolil její jméno.

Roger pocítil vnitřní chlad. Cítil jakýsi odpor k mladíkovi, jehož zcela ovládla vášeň.

Mladík se zaklonil a s obdivem Margaret pozoroval. Znovu jí laskal ramena a pak k ní náhle přitiskl tvář. V tom projevu bylo cosi beznadějného; jakási beznadějná vášeň. Opět se vzpřímil a rukou si odhrnul vlasy dozadu. Ani se neohlédl; šroubovák nyní ležel u postele. Levou rukou jí hladil po vlasech a seděl velice tiše s očima zavřenýma, jako by ten nával citů nemohl unést. Pak náhle vykřikl:

"Margaret, probuď se. Probuď se! Musím s tebou mluvit, Margaret!" Hlas měl hluboký a rozechvělý. "Margaret, to jsem já - Alec! Musíš se probudit." Popadl ji za ramena a zatřásl s ní tak prudce, až se jí zakymácela hlava, oči však dívka neotevřela. "Margaret - miláčku - probuď se, probuď se!"

V hlase se mu ozval vzlykot.

Přestal s ní třást a začal se chvět.

"Margaret, já pro tebe udělám všechno, všechno! Dám za tebe život, udělám cokoli, ale mluv se mnou. Probuď se a promluv se mnou, řekni, že si mě chceš vzít."

Spící kráska ležela tiše.

Alec sepjal ruce, zvedl je, vzpřímil se a mumlal: "Já to nevydržím, já to nepřežiju. Margaret, prosím tě, probuď se, řekni, že mě ještě miluješ. Jen tohle chci slyšet. Řekni..."

Náhle se zarazil a vstal. Napadlo ho cosi, co mu vzalo slova. Jeho nehybnost náhle vypadala stejně zlověstně jako klid té dívky, která přes to všechno dokázala spát. Mladík se rozhlédl kolem. Jeho výraz se změnil, v očích se objevila protřelost. Olízl si rty; rudé rty. Náhle se obrátil a zamířil ke dveřím. Roger se hbitě stáhl opět do kuchyně, srdce až v krku. Ale ten mladík, který se jmenoval Alec, nechal šroubovák v ložnici. Teď by se střetli muž proti muži. Mladík vyšel do předsíně. Roger zaslechl cvaknutí, a tak vykoukl z kuchyně, právě když Alec manipuloval se zástrčkou dveří do

bytu. Potom se vrátil do ložnice a přibouchl za sebou dveře.
Pokud se v ložnici zamkne...
Ale ne, zámek necvakl. Roger se rychle přiblížil a maličko dveře pootevřel. Alec se nedíval za sebe, a proto Roger pootevřel ještě víc, aby mohl vidět na mladíka, postel i dívku. Alec stál v nohách postele, chvěl se a držel se za krk. Rozvázal si kravatu, natáhl ji a opět povolil. Zcela zřetelně řekl:
"Když tě nemůžu mít já, nedostane tě nikdo. Nikdo tě nedostane."
Kravatu opět napnul a blížil se k dívce.
Roger k němu pocítil zuřivý vztek, zlost ho popadla ve chvíli, kdy měl být nezaujatý a klidný. Cítil, že spíná ruce a je mu zima. Alec stál nad dívkou chvíli, která se zdála být věčností, pak se sehnul a zvedl jí hlavu. Pod krk jí podložil kravatu, hlavu pustil zpátky na polštář a chystal se ji škrtit. Ani teď se nepohnula.
Roger rozrazil dveře a vešel dovnitř.
"Myslím, že toho bylo už dost," řekl.

Alec se otočil, sepjal ruce a couvl. Oči mu sršely, rty měl vlhké. Rychle se rozhlédl, šroubovák uviděl na podlaze, zdálo se, že jej chce sebrat, ale když Roger vyrazil přes pokoj, zamířil rovnou k Rogerovi. Jeho první úder, zuřivý, vedený vší silou, zasáhl Rogera ze strany do hlavy, až zavrávoral. Alec vydával zvuky jako rozzuřené zvíře a zvedl šroubovák. Otočil se a ohnal se jím, ale Roger zvedl levou ruku, aby ránu odrazil. Kov mu narazil na kost, paží mu projela bolest až k rameni. Alec zvedl zbraň, aby s ní uhodil Rogera do hlavy. Ten ho však kopl do holeně, až zařval a ztratil rovnováhu. Šroubovák se neškodně mihl vzduchem. Roger k mladíkovi pokročil, pěst pravice mu vrazil do žaludku, až znovu zaúpěl a předklonil se. Roger ho uhodil do brady; do toho úderu vložil každý gram své váhy, a také vztek. To nebyla jen sebeobrana. Alec zavrávoral dozadu, zamával rukama, a přitom pustil šroubovák. Roger ho odkopl a vrazil mladíkovi ještě jednu, tentokrát rovnou do nosu. Alec zaúpěl a skryl si tvář do dlaní. Mezi prsty mu tekla krev.
Roger po něm znovu skočil a chtěl ho uhodit...
Ale zastavil se a couvl. Celý se třásl. Odvrátil se, sebral šroubovák a položil ho na židli u dveří. Ruce se mu dosud chvěly, když bral cigarety, aby si jednu zapálil. Dosud nikdy mu tolik nehrozilo, že by se přestal ovládat. Alec úpěl bolestí a stále si držel nos. Ústa měl otevřená a těžce oddechoval.
Přes to přese všechno Margaret spala.

"Běžte se umýt," řekl Roger, vzal zrzavého chlapíka za paži a odtáhl ho z ložnice do koupelny. Zdálo se, že Alec ani příliš nevnímá, co se děje. Roger ucpal umyvadlo, pustil studenou vodu, popadl mladíka za krk a vrazil mu hlavu pod proud vody. Alec hekal a škubal se, snažil se mu vyprostit, ale nešlo to.
Voda v umyvadle začala přetékat.
Roger mladíka pustil, vzal z věšáku ručník a hodil mu ho.
Alec si utřel vlasy a obličej. Nos mu dosud krvácel, ale krev smíšená s vodou zrůžověla. Dál se utíral, ale na Rogera, který stál s rukama v kapsách, pozoroval ho a snažil se udělat si na mladíka názor, se nepodíval. Roger viděl, že se mu dosud chvějí ruce a podlamují kolena.
Roger vzal zrzka za paži a odvedl do obývacího pokoje. Dveře nechal otevřené a šel se podívat do ložnice, ujistil se, že Margaret ještě spí, zhasl a pak tiše zavřel. Napolo počítal s tím, že se mladík pokusí utéct, Alec však seděl v křesle, svíral ručník, zatímco ze špičky nosu a brady mu kapala voda s krví.
"Dejte mi svou náprsní tašku," vyzval ho Roger.
Alec se nepohnul ani neodpověděl. Roger tedy přešel přes místnost a vytáhl mu ji z náprsní kapsy. Našel, co potřeboval: dopis určený Aleku Mageemu s adresou v Kensingtonu.
Náprsní tašku odhodil stranou. "Tak, pane Magee."
Alec polkl. "Kdo... kdo jste?"
"Margaretin přítel."
"Já...já jsem nevěděl, co dělám. Vůbec nevím, co dělám, ona mě přivedla k šílenství. Dočista k šílenství! Nemůžu spát, jíst, nic nedokážu dělat, pořád na ni myslím a nemůžu si pomoct. Ona je celej můj život."
"Jste opravdu blázen. Co jste to provedl s mým přítelem venku?"
"Co? S kým?" Modré oči se zlatými skvrnkami mu těkaly sem a tam. "Jo, ten chlap v autě! Praštil jsem ho. Měl jsem chuť ho zabít! On strávil noc s Margaret, všude s ní byl, přišel s ní sem a přinesl ji do bytu. Škoda, že jsem ho nezabil!"
"Za to byste visel."
"Visel?" Alec se rozesmál. Byl to vřeštivý, neveselý, ošklivý smích. "Co na tom, že bych visel? Stejně budu viset, protože..." Náhle se zarazil a podivně se zašklebil. " Nic jsem neřekl." Vypadal ted zuřivě, agresivně. "Vykládám blbosti. To z Margaret jsem vždycky... vždycky blázen. Jinak mi nic není. Vás bych chtěl praštit, jako jste bacil vy mě!" Opatrně se dotkl nosu. Měl ho rudý a opuchlý. "To bych rád, rozbít vám hubu."
Roger vyjel: "Vstaňte." Alec se však nepohnul. Roger k němu pokročil a zvedl ho z křesla. Za rameno ho otočil, ruku mu zkroutil zápasnickým chvatem, vystrkal ho do předsíně a potom ke dveřím na chodbu. Botou odsunul zástrčku a otevřel je. Pociťoval obrovský vztek, nejradši by mu tu ruku zkroutil tak, až by mu rupla kost.
Světlo z předsíně vrhalo zář na odpočívadlo chodby - a na Billa Sloana, který právě vystupoval po schodech, krev na čele a tváři, rty sevřené, pravicí se chytaje zábradlí. Když spatřil Rogera, ulevilo se mu, levici zvedl na pozdrav a zastavil se v půlce schodiště. Vypadal, že se co nevidět složí.
"Odpočiň si, Bille," řekl mu Roger.
"Já jsem... v pořádku. Takže tys tu svini dostal." Sloan opět vykročil. "Běž dovnitř, já to zvládnu." Roger couvl, Aleka pustil, mladík se však nepokoušel utéci, nýbrž se pomalu vracel do obývacího pokoje. Sloan se ozval: "O mě se

nestarej, Rogere, ale na něj dej pozor, je nebezpečný."
"Teď zkrotl." Roger Sloana podepřel pod paží a vedl ho do obývacího pokoje, kde mu pomohl se posadit. Měl ránu v týlu, vlasy samou krev, která mu stékala i po krku a na ztvrdlém límečku tvořila dlouhou tmavou skvrnu. Roger se obrátil k mladíkovi: "Magee, jestli se hnete, tak z vás udělám sekanou." Vrazil ho do křesla, odešel do koupelny, namočil houbu, vzal dva ručníky a spěchal zpátky. Magee se ani nepohnul. Roger ovinul ručník Sloanovi kolem ramene a začal mu čistit ránu. Kůže byla ošklivě rozříznutá, šlo však především o to, zda není poraněná i lebka. Roger ránu jemně vysušil, podložil ji ručníkem a druhý omotal Sloanovi kolem hlavy jako turban. Pak zamířil k telefonu. Magee se na Sloana tupě podíval, pak se opřel v křesle, zavřel oči a ztěžka oddechoval.
"Scotland Yard, co si přejete?"
"Tady je West. Pošlete lékaře a ambulanci na adresu Langley Mansions, byt číslo 40, Victoria - je to byt pana Sloana. A pospěšte si." Počkal na potvrzení, zavěsil a obrátil se k Mageemu: "Pokud vás nemůžeme pověsit, půjdete do chládku."
Sloanovi spadla hlava, bradou na hruď. Roger mu zvedl nohy na židli a rameny ho opřel o polštář, takže Sloan téměř ležel.
"On je... on je...," začal Magee, ale nebyl schopen větu dokončit. Vypadal vyděšeně. "Já nechtěl...já ho nechtěl zabít."
"Už začínáte zpívat jinou, co? Proč jste se pokoušel zabít Margaret?"
Alec se podíval udiveně: "Cože? Já ji miluju, copak nechápete,já ji miluju,já bych nemohl..."
Opět se zarazil a olízl si rty. Výraz jeho očí nesvědčil o zdravém rozumu. Roger stál mezi ním a Sloanem a uvědomoval si, že pro Sloana nemůže nic udělat, dokud nepřijede lékař.
A co provedl Lake, že se vás to dotklo? Brousil za Margaret?"
"Kdo?"
"Lake. Ta oběť činky."
"Já vůbec nevím, o čem to mluvíte," odpověděl Alec, zavřel ústa a stiskl rty. Bylo to gesto vzdoru, který však neměl trvat dlouho. Roger se podíval na Sloana, který měl zavřené oči; ztratil vědomí. Možná má proraženou lebku, napadlo ho. Ta cesta do schodů mu může být osudná. Pokud by měl těžké krvácení, nejspíš by to nepřežil. Proč už tu není ambulance a policejní lékař? Pak si všiml, že ho Alec koutkem oka pozoruje, s výrazem šílence.
Alec se znovu ozval.
"Já nechtěl nikomu ublížit, nechtěl jsem nikoho zranit. Prostě jsem nevěděl, co dělám. Bez Margaret nemůžu žít, od tý doby, co mě nechala, jsem nemocnej. Nedokážu na nic myslet a nic dělat, pořád ji mám v hlavě. Ale ublížit jsem nikomu nechtěl. Copak mě nedokážete pochopit? Nikomu jsem nechtěl ublížit,jen..."
"Jen jste jim rozbil hlavu."
"To jsem nechtěl!" Jeho hlas nyní prozrazoval, že nemá daleko k pláči. Byla to mazanost, nebo spíš pomalý návrat ke zdravému rozumu, když si uvědomil, co natropil. V této náladě po chvíli pokračoval. "Já nechtěl nikomu ublížit. Kdyby na mě byla Margaret milá, nic by se nestalo, jenže ona je... hrozně tvrdá." Povzdechl si. "Je tak krásná, jsem do ní blázen, ale je tvrdá. Chladná. Chápete? Nejdřív mě vyprovokovala, žejsem se do ní zamiloval, začaljsem věřit, že si mě vezme, a pak... mě nechala. Pustila mě k vodě! Já věděl, že má spoustu chlapů, ale myslel jsem si, že jen ten náš vztah je opravdovej. Jenže nebyl, ona mě nemilovala doopravdy. Kdyby mě milovala, všechno by bylo v pořádku. Mrzí mě -je mi líto,jestli jsem někoho zranil. Kéž bych... kéž bych byl po smrti!"
Roger by byl rád udělal víc pro Sloana, jenže kdyby jím pohnul, mohlo by to být fatální.
"Co jste pohledával na Morden Lodge, Magee?"
"Co jako? Kolem toho domu? Jo, dneska večer. Čekal jsem na Margaret. Prostě jsem na ni čekal. Celý hodiny jsem se tam potloukal. Abych ji aspoň zahlédl, když jede domů. Ona se mnou nemluví, dokonce se na mě ani neusměje, ale mně dělá dobře... dělá mi dobře, když ji aspoň můžu vidět. Ona mě nikdy nevidí nebo se aspoň tak tváří, to nevím. Někdy říká Carneymu, aby mě z jejich pozemku vyhnal. Vím, přikázala mu, aby zařídil, že jí dám pokoj, jenže já si nemůžu pomoct, já ji musím vidět. A když je s jiným chlapem, chce se mi... mám chuť z něj nadělat fašírku! Asi je to žárlivost. Pokoušel jsem se s tím vypořádat, dokonce jsem se jí týden vyhýbal, celý týden - ale víc jsem to nevydržel. Všude jsem ji sledoval. Byl bych ji zabil, kdyby se zase začala toulat, ale ona se držela celý týden doma. Dnes večer... dnes večer to bylo poprvé, co si vyrazila. Kromě toho, že někdy odjela ve dne, ale to mi nevadilo."
"Jak dlouho jste se tam dnes večer potuloval?" zeptal se Roger.
"Hm, dneska večer? Když se střílelo, tak jsem utekl. To mě vyděsilo. Nejdřív jsem si myslel, že chce někdo zabít Margaret, možná taky jo, ale ona nebyla zraněná, že ne? Pak přišli další chlapi, a tak jsem utekl. Myslel jsem, že to je Carney se svou partou, ti by mi dali do těla, kdyby mě načapali."
Roger se zeptal už mírněji: "Viděl jste Carneyho, když padla ta rána?"
"Co? Ne, neviděl jsem nikoho. Jen Margaret. Já koukal jen na Margaret." Usmál se, byl to přihlouplý úsměv, ale dosud v něm zůstávalo dost prohnanosti. "Schoval jsem se ve škarpě. Tam mě nemohli vidět. Schoval jsem se tedy ve škarpě, čekal, až pojede kolem, a najednou někdo vystřelil."
"Kdo?"
"To právě nevím."
"Jste si jistý, že jste nikoho nezahlédl?"
"Jen ty muže, co běželi k Margaret. Jen ty jsem viděl, jinak nikoho, a mazal jsem pryč. Pěkně by mě zmlátili." Povzdechl si. "Heleďte, už toho mám dost a bolí mě nos. Nemusel jste mě praštit tolik. Ještě pořád to bolí. Možná jste mi nos zlomil."
Dole před domem zastavilo auto.
"Co se dělo pak?" vyptával se Roger. "Proč jste se vrátil k domu?"

"Musel jsem přece vidět Margaret."
"A viděl jste ji?"
"Jo." Přes Alekovu tvář přelétl přihlouplý úsměv, pak s hlubokým uspokojením přikývl. "Ale jo, viděl jsem ji. V domě byla spousta cizích lidí, ale Carneyho ani nikoho z ostatních jsem nezahlédl. Vylezl jsem nahoru, poslouchal u okna a slyšel jsem, jak někdo říká, že je personál pryč. Mně to bylo fuk, hlavně že tam nebyli, proto jsem se nestaral, kde jsou. Kdyby vás Carney někdy praštil, pochopil byste, proč jsem se ho tak bál. Jednou mi málem přerazil ruku. Zkrátka zdrhli, co je mi po tom. Viděl jsem Margaret u okna, kývl jsem na ni a... a přišla blíž. Proč jste s ní byl v pokoji vy?"
"A byl jsem to vůbec já?" namítl Roger.
"Jo." Uchichtl se. "Pak tam seděl její otec. Já ukázal k tělocvičně, tam jsme se vždycky scházeli, a ona kývla. Počkal jsem tedy, až odejde z pokoje, a pak jsem mazal k tělocvičně. Ona... ona tam byla." Zamračil se, jako by si vzpomněl na něco nepříjemného, a přejel si dlaní přes obličej. "Vím, že tam byla, určitě. Ale kromě ní tam byl ještě někdo. Slyšel jsem ho. Fakt. Vy jste mluvil o Lakeovi, že jo?"
"Vy se nepamatujete?"
"Všechno se mi to plete v hlavě, na nic si nemůžu vzpomenout. Ne, nepamatuju se." Znovu se usmál a opět prohnaně. Možná si všechno moc dobře pamatoval, jen usoudil, že bude lepší tvrdit, že nic neviděl. "Pak jsem odešel. Nemohl jsem tam přece zůstat, když někdo přicházel. Seskočil jsem dolů. Myslím, že jsem skočil z okna."
U vchodu zazvonil zvonek.
Roger se otočil k předsíni. "A co se stalo pak? Šel jste si místo čekání lehnout?"
"Co? Ale ne. Šel jsem do Can-Canu. Vždycky tam chodila, když vypadla z domu. Měla tam namířeno i dnes večer s tím... s tímhle chlapem."
Ukázal na Sloana a podíval se na něj, jako by ho chtěl zavraždit.
Zvonek se ozval znovu. Přišli muži z Yardu a Roger jim otevřel. Za hodinu už byl v Yardu.

15. ŠŤASTNÁ JANET

Roger u sebe v kanceláři pomalu zvedal sluchátko a slyšel ústřednu: "Máte tady doktora Faulknera." Ručičky malých hodin na krbové římse ukazovaly půl páté. Ve Scotland Yardu vládlo ticho. Na nábřeží rachotilo těžké nákladní auto, ale Roger to téměř nevnímal.
Od té doby, co odešel z bytu na Langley Place, uběhla hodina. Nyní tam hlídali spící Margaret jeden seržant a jedna policistka, zatímco Alec Magee seděl na židli v Yardu dole v čekárně a dřímal.
Sloan byl již v nemocnici.
Ozval se policejní lékař: "Jsi to ty, Hezoune?"
"Jo,jakje mu?"
"Nechci tvrdit, že je v pořádku, ale odchod na věčnost mu zatím nehrozí. Je tam fraktura, takže si trochu zamarodí. Nic mimořádného, pokud se to tak dá říct. Já bych se o něj nebál, ten se z toho vylíže."
"Máme vyrozumět jeho ženu?"
"Do rána rozhodně ne. Pokud by něco nastalo, dám ti vědět, ale myslím, že bude mít klidnou noc. Nebo aspoň zbytek noci. Ještě teď ho totiž operujou. Nic vážného, máš moje slovo."
"Díky. Co Magee?"
"Moc jsem ho neviděl, ale je to dokonalá napodobenina cvoka."
"Napodobenina?"
"Jo, on tě mohl vodit za nos. Seženu ti někoho, kdo se na něj podívá, chceš?"
"Určitě, díky."
Roger zavěsil, zapálil si cigaretu a zívl. Faulkner mu chtěl dodat kuráž, ale nepodařilo se mu to. Jenže kdyby to s Billem bylo nebezpečné, řekl by mu to.
Mageeho zatím prohlédl jiný lékař, odborník, který se vždycky zdráhal dávat jednoznačné soudy. Tady se nedalo nic

dělat. Až Margaret Patersonová přijde k sobě, měli dát Rogerovi vědět - a kdyby ho nesehnali tady, ať mu zavolají do Bell Street. Chystal se jít domů trochu vyspat a vrátit se ráno. Kdyby spal ve dne, byl by na tom teď líp. Spánek potřeboval. Nebýt tak unavený, nikdy by Mageeho tak nezmlátil. Ale když se už jednou přestal ovládat, byl konec.
Po Carneym, O'Harovi a dalších, kteří zmizeli z Morden Lodge, nebylo ani potuchy. Objevila se tu nečekaná zpráva o čince, s níž byl Lake zavražděn. Nenašli na ní žádné otisky prstů ani nic podobného, někdo ji otřel. Že by byl Magee natolik při sobě a uvědomoval si, co udělal, takže by otisky odstranil? To se nedalo tvrdit s jistotou. Je duševně chorý? Nebo to jen předstírá? Roger by dal všechno za to, že předstírá, až na to, co viděl v Sloanově bytě. Magee byl sotva při smyslech, když mluvil k Margaret, objímal ji, líbal a pak...
Vstal, zavolal do ústředny, řekl jim, aby mu všechny hovory přepojovali do Bell Street, a šel domů. Právě byl dole v hale, když k němu přiběhl jeden inspektor.
"Už jsi to slyšel?" vybafl. "Co jako?"
"Lobo byl zase v akci." "Nějaký průšvih?" vyjel Roger.
"Ne, nic takového nebylo hlášeno. Ale asi tak půl tuctu krádeží. Ve Wimbledonu chytili chlapíka, ale nejsou si jistí,jestli je od Loba."
"Podívejte se mu na levou dlaň," poradil Roger.
Počkal, dokud nedostal zprávu; ten chlapík, chycený ve Wimbledonu, žádnou vlčí hlavu na dlani neměl, a zpráva se ani nezmiňovala o použití násilí. Ostatní zloději si počínali rychle a tiše, a upláchli.
Roger jel domů dosud spícím Londýnem, třebaže se už tu a tam něco pohnulo a první autobusy vypadaly jako ozářené obludy. Opět zívl, když dojel na konec Bell Street, ale potom se probral při pohledu se na světla auta nedaleko svého domu.
Vypadalo na Markův talbot.
Podíval se na hodinky: bylo čtvrt na šest.
Také v předním pokoji se svítilo, ještě tedy byli vzhůru. Že by se něco stalo? Cítil,jak se mu rozbušilo srdce, zpomalil a zastavil hned za talbotem. Dveře nechal otevřené, aby nedělal velký hluk, který by kohokoli v domě upozornil, a plížil se k domu.
Mark stál u okna zády k němu, Janet však Roger neviděl.
Domovní dveře byly zavřené.
Nebylo třeba dělat poplach - ale proč jsou dosud vzhůru? Otevřel dveře a vešel do předsíně.
Mark právě říkal: "Janet,je načase, abys šla spát."
"Nechci jít spát," odpověděla Janet zřetelně, "chci si tady sednout. Jsem moc šťastná - je fajn být šťastná. Tra-la-lá, di-a-dá, já jsem šťastná di-a-dá-Marku, miláčku, netvař se, jako bys mě chtěl přehnout přes koleno! Už dlouho jsem nebyla tak šťastná. Říkej tomu rela... relax... - to je úplně fuk. Je tak prima být šťastná. Tra-la-lá, di-a-dá..."
Unavený Roger stál za dveřmi.
Zaslechl Marka: "Ráno se nebudeš cítit tak báječně a kluci nepochopí, že máš kocovinu a chceš, aby se chovali jako andílci." "Ach, Marku, oni to jsou andílci! Oba, učinění andílci. Nemůžeš tvrdit že ne." Janet se uchichtla. "Ach, to byl tak báječný večer. Báječný! Copak tebe šampaňské nepovzneslo? Člověk se povznese nad všechno pozemské. Hned jak to odzátkovali. Da-da-dí-da-da-dá - pojď si zatančit!"
"Janet..."
"Ty jsi stejný suchar jako Roger. Pojď si zatančit. Pustím desku. Ne..." Zarazila se, škytla, rozesmála se a pak pokračovala: "Nic složitého. Žádné tango. Něco rychlého. Já to zvládnu, a ty mě chytíš, kdybych padala, ano? Potřebuju pevné paže, Marku - do dnešního večera jsem netančila celé měsíce. Ta-ra-tá-ra-ta-rá..."
Z gramofonu se ozvala hudba.
Mark se rozesmál. "Ty ale ráno budeš vypadat!"
"Co na tom? Mně na tom nezáleží." Náhle zvážněla, ztlumila hlas, že Roger jejím slovům sotva rozuměl. Pořád tam tak stál, unavený a ospalý, a nebyl schopen se pohnout. "Marku, ty tomu nerozumíš. Roger to nikdy nechápal, ten se vždycky jen snažil najít si záminku, aby mohl vypadnout. Mně by to nevadilo, kdyby šlo skutečně o práci - ale jde o ni? To mi nikdy nešlo do hlavy. Je v tom práce, nebo nějaká blondýna?" Znovu se uchichtla. "Já si Rogera s nějakou blondýnou nedovedu představit, jenže člověk nikdy neví. Pojď tančit, miláčku!" Znovu se rozjařila. "Pojď tančit. Nebylo to v Can-Canu božské?"
Nastalo mlčení, ozývaly se jen šouravé kroky, pak zapraštěl stůl.
Janet se rozesmála. "Ach, já jsem nemožná. Nenech mě upadnout! To je báječný pocit, Marku, mít tak lehkou hlavu a na všechno se vykašlat. Dnes večer jsem dokázala dělat hlouposti."
"Já se půjdu podívat, jestli je hotová káva."
Roger couvl, a Mark si ho nevšiml. Zašel do kuchyně a za chvilku se vracel s kávou. Roger stál těsně u zdi, skrytý za pláštěnkou na věšáku, dokud Mark opět nezašel do pokoje. "Jan, měla bys jít spát," znovu připomněl Mark.
"Nemůžu." Janet se začala chichotat. "Nemůžu si jít lehnout, protože se nedokážu sama svlíct. Prostě to nedokážu, Marku. Točí se mi hlava, asi bych ani nevstala ze židle. Aspoň mě odnes. Buď galantní, Marku, miláčku, a odnes mě. Polož mě na postel a polib mě na dobrou noc a zítra vem kluky někam na celý den. Já budu spát až do večeře a pak mě můžeš vzít na další radovánky. Zase tam! Říkala jsem ti. Ach, Marku! Já jsem byla tak hloupá, tak ubohá, tak nešťastná, a teď je to prima. Myslíš, že to je tím šampaňským? Anebo že..."
"Ano,je to šampaňským."
"Já si nejsem tak jis... jis... jistá! Marku, myslíš, že má Roger blondýnu?"
"Nemyslím. Vypij tohle, udělá ti to dobře."
"Ty bys to neřekl, i kdyby sis to myslel. Ty jsi na to moc loajální, to já vím. Roger ti nikdy neprovedl nic ošklivého, že

ne? Tebe by ani nenapadlo udělat něco, co on by neschválil. Jenže Marku, životje tak praštěnej. Šíleně. Marku..."
Nyní chraptila.
"Marku, proč ses neoženil s nějakou hezkou holkou, se kterou by ti bylo dobře? Měl by ses oženit. Jsi bohatý a hezký, a takový... milý. Už jsem ti někdy řekla,jak jsi milý? Někdo by ti to měl říct. Proč ses neoženil, Marku?"
Mark odpověděl vážně: "Jsem misogyn."
"Cože? Mis-mis-mis... Ty nenávidíš ženský? Ty!" Janet se rozesmála. "Neříkej mi, že někdo, kdo umí tak božsky tančit jako ty, nenávidí ženský. To je pit-tomost, naprostá pit-tomost."
Nastalo ticho, v němž jen cinkaly šálky; nesnesitelné ticho. Roger se náhle otočil.
Neměl tam zůstat stát tak dlouho. Musí se vykrást ven, aby nevěděli, že tu byl. To se muselo stát zrovna teď. Nemělo smysl o tom přemýšlet. Janet si večer vyrazila, Mark jí připravil příjemnou zábavu, teď je opilá - šampaňské jí vždycky stoupalo do hlavy - a říká věci, které tak nemyslí, i když je do určité míry dost racionální. Vzal za zástrčku u domovních dveri; zaskřípalo to. Zatracená práce! Prudce trhl, až mu dveře narazily na nohu a pak se opět s cvaknutím zavřely.
Janet vykřikla: "Co to bylo?"
"Nevím," odpověděl Mark. Jeho hlas se blížil, zřejmě přicházel ke dveřím. Roger se otočil a tvářil se, že právě přichází, sňal klobouk a pověsil ho na věšák. Dveře z obývacího pokoje se otevřely a v jejich světle stál Mark.
"Copak, ponocujete?" zeptal se Roger jakoby nic.
"Ahoj, kamaráde." Mark se usmál, ale vypadal nesvůj. "Jo, neměljsem dost rozumu a naléval jsem Janet šampaňským."
"Tak to bylo podle tebe nerozumné!" vykřikla Janet. "To nebylo nerozumné, to byla ta nejmoudřejší věc, jakou jsi mohl udělat!"
Opřela se v křesle a malátně zamávala na Rogera; přihlouple se usmívala. Oči se jí leskly, náhle byla naprosto nemohoucí. Vedle ní stál prázdný šálek. Rogerovi vytanul obrázek Margaret Patersonové, spící, krásné.
Janet nevypadala právě nejlíp.
Mechanicky se usmál.
"Důvěřuj Markovi, že si počíná moudře."
Janet vyjela: "To bylo moudré. Dával na mě pozor, zatímco ty ne. Miláčku, já nejsem opilá. Nejsem namol. Vidím ti na očích, jak mě odsuzuješ, nemůžeš předstírat že ne. Tobě by taky udělalo dobře, kdyby ses opil. Opusť tu úzkou cestu, po níž, jak říkáš, pořád chodíš. Trochu se povyraz. U tebe je ten problém, že máš příliš vyvinutý smysl pro povinnost. Příliš vyvinutý, miláčku, až příliš vyvinutý, u tebe je pořád jen práce a pro malou Janet nemáš čas. Máš snad čas na někoho jiného, miláčku?"
Mark zasáhl: "Dones ji nahoru, Rogere."
"Já nechci nahoru," protestovala důrazně Janet. "Chci se vypovídat. Něco takového by mě vůbec nenapadlo, kdybych se nezkárovala. Kdyby na mně Rogerovi vůbec ještě záleželo, nebyl by tak často pryč. Prostá věc. Je blbý před tím zavírat oči viď, Rogere? Tys vždycky odmítal zavírat oči před fakty. Tvůj oblíbený výrok: podívejme se na fakta. A fakt je, že naše kdysi šťastné manželství jde do háje. Jde to s ním rychle z kopce. Roger není nikdy doma, dokonce ani když by mohl. Pamatuju si dobu, kdy mi vždycky volával, když se někde zdržel dlouho, ale teď už... nikdy. Není to pravda? Strávil během posledních šesti měsíců doma aspoň šest večerů? To teda ne. To přece nemůže být pořád jen kvůli práci. Já znám Yard až moc dobře, tam nenechávají všechno na jednom člověku. Roger nechodí domů, protože nechce. To je ten fakt. Ochladl ke mně. Myslím, že v tom bude nějaká blondýna. Narazil sis nějakou blondýnu, Rogere? To jsi celou noc tolik pracoval, nebo jsi byl..."
"Janet!" okřikl ji Mark. "Budeš potřebovat..."
"Na ráno kašlu. Ať konečně vyjde najevo pravda. Teď jsem schopná ji vyslechnout. Já... Rogere." Náhle se předklonila, natáhla ruce, tvář se jí zkrabatila, jako kdyby se chtěla rozplakat. "Nelži mi. Mě to mrzí, strašně mě to mrzí, ale... ty už mě začínáš mít dost. Viď?" Zvedla ruce. "Že je to tak?"
Bylo těžké mluvit klidně.
"Neblbni, Jan." Věděl, že to nezní přesvědčivě, bylo to strnulé a mechanické. "Žádná blondýna neexistuje. Makal jsem v pěkném presu. Pro tebe to bylo zlé,jenže..."
"Zlé? Bylo to peklo! Rogere, můžeš mi říct, že ti na mně záleží stejně jako vždycky? Podívej se pravdě do očí. Můžeš?"
Roger se nadechl. "Janet..."
Podívala se na Marka, jako kdyby byla úplně střízlivá.
"Tak vidíš," řekla. "Když nevěříš mně, snad uvěříš aspoň jemu." Zaklonila se a zavřela oči.

Roger ji odnesl nahoru, svlékl ji a uložil do postele. Byla tichá jako Margaret, ale nespala. Nemluvila ani neotevřela oči. Stále jen škytala. Roger ji přikryl, ale ona od něho odvrátila tvář. Vyšel ven a tiše zavřel. Dveře pokoje pro hosty byly zavřené, Mark nahoru ještě nepřišel. Rogera pak se zpožděním napadlo: Vždyť oni tu museli ty kluky nechat několik hodin bez dozoru. Rozčilený zase seběhl dolů.
Mark stál v kuchyni, konvice na čaj hvízdala.
"V kolik jste se vrátili?" zeptal se Roger.
"Půlhodinku před tebou."
"Takže kluci už jsou dost staří, aby mohli být sami, co?"
Mark si odhrnul tmavé vlasy z čela. Byl bledý a vypadal unaveně.
"Přestaň blbnout. V pokoji pro hosty jsou Wrigleyovi. Janet se pořád chtělo do nočního klubu, a tak jsme zavolali Wrigleyovým a oni slíbili, že zůstanou na noc. Dělali to i dřív. Mrzí mě, žes přišel právě v té chvíli. Janet není ve formě, vůbec neví, co říká. Sakra, to ti přece ani nemusím říkat!"
"Myslím, že věděla moc dobře, co říká."

V konvici se vařila voda. Mark udělal čaj, připravil šálky a podšálky, zatímco Roger otevřel masovou konzervu a nakrájel chleba. "Říkal jsem si, že si rád taky dáš. Rogere, tys ji zřejmě ponechal samu sobě mnohem déle, než si uvědomuješ. Všechno to snášela, ale dřív či později musela vybuchnout. Dnešní večer jí zřejmě moc prospěl. Nerad mentoruju, ale snaž se chodit častěji domů. Ona si zasluhuje mnohem víc pozornosti. Já vím, že práce je důležitá, ale některé věci jsou ještě důležitější."
"To mi jako myješ hlavu?" procedil Roger nevrle.
"Ber to, jak chceš." Mark nalil čaj, ale jíst odmítl. Roger hladově hltal. "Nějaký čas už na to myslím. Kdykoli volám, jseš pryč, právě odcházíš nebo ses šel na chvíli vyspat a pak jdeš zase pryč. Bývaly časy kdy..."
"Kdy co?"
"Ještě se s Janet milujete?"
Roger řekl drsně: "Mám práci, a tu musím udělat. Já jsem se nezměnil. Janet to kdysi chápala. A pokud někdo ochladl, nejsem to já. Co dnes v noci ještě vykládala? Že ji nechápu a zanedbávám, že... Co ještě?"
"Vyslechl jsi všechno, co se dalo."
"To pochybuju. Já..., zatraceně!" Roger se afektovaně rozesmál, vylil čaj do dřezu a odešel z kuchyně. Když ho Mark zastihl v obývacím pokoji, naléval si whisky se sodou. Půlku jí do sebe hodil a zbytkem ve sklence otáčel.
"Neblbni," řekl Mark zpříma.
"Každému, co mu patří," prohlásil Roger a dopil. "Byl jsem skoro celou noc venku. Až Janet vystřízliví, můžeš jí říct, že Lobo má na svědomí vraždu před pár dny - a že pořád ještě vraž dí. Sloan je na operačním stole. To je ta věc, s níž se už dlouho potýkám. Nemůžu čekat, že mi Janet bude pomáhat. Ale než budu moct myslet na Janet, musím chytit Loba. Pokud to nechce akceptovat..." Pokrčil rameny. "Nedá se nic dělat. Dáš si frťana?"
"Ne."
"Já můžu klidně pít, až zpitomím, když budu chtít." Nalil si další porci. "Nepatří to sice k pravidlům pátrání, ale dokonce i detektivové jsou lidi."
"Jenže ty děláš všechno pro to, aby si Janet myslela, že má pravdu. Tohle přece nejsi ty."
"Nech si to kázání," odsekl Roger. "Není k tomu vhodný čas ani místo. Přišel jsem, abych si pár hodin odpočinul. Kdybych byl zůstal v Yardu, mohl jsem si dáchnout. Měl bych se tam nejspíš vrátit."
"Proč neřekneš, co ti straší v hlavě? Myslíš si, že se třesu na to, abych ji vodil na tahy a dával na ni pozor?"
"A ne snad?"
"Myslel jsem, že jí to prospěje."
"Nějak se v psychologii nevyznáš. Ale oceňuju dobrou vůli. Stejně..."
Zazvonil telefon. Roger se rozesmál. "Povinnost zase volá." Natáhl se přes křeslo a zvedl sluchátko. "U telefonu West."
"Můžete okamžik počkat? Rád by s vámi mluvil seržant Weeks, pane."
Weeks hlídal Margaret a žena, která volala, byla ta policistka v Billově bytě. Roger čekal. Mark si zapálil cigaretu a odhrnul si z čela nepoddajné vlasy. Roger uvažoval: právě se hrnu do dalšího průšvihu. Ale třebaže si to přiznal, cítil chlad, whisky ho nezahřála. Nebylo to proto, že se Janet opila, spolu už prožili divoké noci a šampaňské jí vždycky stouplo do hlavy, na to nesmí zapomínat. Bylo to spíš kvůli tomu, co říkala. Jeho obavy byly opodstatněné; Janet se změnila. Ten starý báječný vztah se lámal už dávno, a teď se zlomil docela. Nemělo smysl, aby si namlouval, že to ráno bude jiné.
"Pane Weste?"
"Ano, co je?"
"Ta mladá žena se probudila, pane, a shání se po vás. Říká, že musí učinit výpověď, ale s nikým jiným nechce mluvit."
"V pořádku," řekl Roger. "Přijedu."

16. VÝPOVEĎ.

Když Roger vstupoval do bytu, Margaret právě přicházela ke dveřím obývacího pokoje a dívala se na něj přes rameno mohutného seržanta Weekse. Byla svěží, v dobré náladě a čišela z ní jakási dychtivost. Dychtivost ho uvidět. Měla upravené vlasy a lehký mejkap. Policistka stojící za ní, vysoká, v námořnicky modré blůze, vypadala jako strašidlo.
"Tak jste se přece jen probudila," poznamenal Roger.
"To bylo tím šampaňským," pravila Margaret. "Vždycky na mě takhle působí. Prostě usnu, a pak..." Rozesmála se. "Slávabohu, že mě z toho ráno nebolí hlava! Nevíte, jak jsem se sem dostala? Tenhle chlap jako hora mlčí jako ryba a má strážkyně jen říká, abych byla hodná holka, že bude všechno v pořádku."
"Ona neví nic o tom, nač se ptáte."

Margaret se vesele rozesmála.
"Taky mě mohlo napadnout něco lepšího, čím vás oblafnout. Ale dokonce ani chlap jako hora mi nemůže zabránit v tom, abych přemýšlela. Můj přítel Bill je polda, že jo?"
"Jaký Bill?"
"Můj Bill. Strávili jsme spolu nádherný večer, ale mezi námi, říkala jsem si, že je nějak moc vážný. Ten Bill, co tady bydlí. Požádala jsem ho, jestli bych se tu mohla převléknout, abych svého milujícího tatíčka zavedla na falešnou stopu; ten ví, kam obvykle chodím. Bill patří k vašemu mančaftu, že?"
"Ano."
"Poldové mají prima život! Doufám, že si to trochu užil a že se jeho žena na něj nebude zlobit. Ano, on mi o ní a o dítěti vyprá- věl. Vy jste mu nařídil, aby mě z domova sledoval?"
"Ano."
"Proč vás napadlo, že nejspíš uteču?"
"Znaljsem i jiné lidi, kteří se chtěli vyhnout policii," odpově- děl suše Roger.
"Vyhýbat se jim! Po tomhle večeru doufám, že mi budou dělat společnost pořád. Já nebývám často nervózní, ale myslím, že tentokrát to má zpoždění. Doma jsem neměla strach, spíš obavy, jestli se dostanu ven, nesnáším totiž, když tam je Helen. Helen nevěřte." Zívla. "Ta je lstivá jako liška, na tu její laskavost jí skoro každý skočí."
"To je ta výpověď, kterou jste chtěla učinit?"
"Co je to s vámi?" udivila se Margaret. "Chováte se, jako kdybych byla podezřelá číslo jedna."
"Taky že jste."
"Myslím, že by to byla nová zkušenost, kdybych byla zatčená a dopravená na policejní stanici! Jsou cely skutečně tak holé, jak se říká?" Oči se jí rozzářily, vzala ho za paži a vedla do obývacího pokoje. Dozorkyně ustoupila, seržantova mohutná postava vyplnila otvor dveří. "Chci vám říct, co vím, pane Weste. Nemělo smysl, abych to vykládala někomu jinému, protože vy jste byl v Morden Lodge a víte, co se včera večer událo."
"Dobře. Měla byste se na to raději posadit, a vy si budete dělat poznámky, Weeksi." Roger se uvolnil z Margaretina sevření a posadil se na roh stolu. Také Weeks si sedl, vytáhl blok a tužku. "Posaďte se, slečno Patersonová. Víte, že jde o mimořádně vážnou věc, že?"
"Dáváte to jaksepatří najevo."
"A víte taky, že není moudré policii lhát ani něco zatajovat."
"Proto taky jsem chtěla, abyste přišel vy. To nezačalo včera večer, ale před několika týdny." Odmlčela se, opřela se v křesle a zívla; a náhle byla její veselost ta tam, a ona jako by zestárla - ne že by vypadala staře, ale už to nebylo to bezstarostné děvčátko. "Myslím, že to jde opravdu mnohem dál do minulosti. Budete si myslet, že jsem domýšlivá, když vám řeknu, že ti muži... za mnou běhali?"
"Připouštím, že to je možné."
"To teda jo! Nevzpomínám si, kdy se tak nestalo, a - prostě si ráda užívám. A taky jsem si užila. Většina z nich to však zkazila, protože muži to berou příliš vážně. Sňatek není konečným smyslem existence - nebo myslíte že ano?"
"Pro každého ne."
"A já jsem nepotkala muže, s nímž bych mohla žít do konce života," prohlásila Margaret. "Já mám staromódní názor, že když si člověk někoho vezme, měl by s ním zůstat. A člověk chce mít jistotu, než do něčeho vleze. Většina z nich..."
"Co to je za lidi, o kterých mluvíte?"
"Moji... přátelé. Chlapci, muži, netvařte se nechápavě, já vím, že takový nejste. Většinou byli rozumní, a já myslím, že většina se domnívala, že vzít si mě je zaměstnání na plný úvazek. Ale jeden nebo dva byli praštění. A nejpraštěnější je Alec Magee."
Odmlčela se.
Roger nedal nijak najevo, že to jméno zná.
Podívala se na něj zpod řas a pokračovala: "Má zrzavé vlasy."
"Takže jste s ním chodila, že?"
"Ano. Svým způsobem mám Aleka ráda. Nechtěla jsem ho dostat do patálie. Vím, že je příliš vznětlivý, vždycky vyhrožoval, že se zabije, jestli si ho nevezmu." Pokrčila rameny: "Je snazší to říkat, než udělat. Jen řeči. Ale že na mě vystřelil, to mnou otřáslo, i když kdysi prohlásil, že mě nebude mít nikdo, pokud to nebude on. Ale přesto jsem nechtěla, aby ho obžalovali pro pokus o vraždu. Proto jsem neuvedla jeho jméno, když jste se mě poprvé ptal. Potom - prostě jsem věděla, že je poblíž, když jsme seděli v salonu. Chtěl mě vidět. Potřebovala jsem si s ním promluvit. Možná to vypadá bláznivě, ale nikdo jiný by s ním nic nepořídil."
Weeksova tužka hbitě klouzala po stránkách bloku.
"Často jsme se scházeli v tělocvičně. Věděla jsem, že se Alec chce se mnou setkat tam, a tak jsem šla první. Byl vyděšený, protože po něm šla policie."
"To chápu," podotkl Roger.
"Neměl u sebe žádné peníze a nechtěl jít domů. Byl přesvědčený, že jsem ho udala a vy že tam na něj budete čekat. Měla jsem v kabelce pár liber, a ty jsem mu dala, protože kdybych to odmítla, mohl by se chovat násilně. Poradila jsem mu, aby nikam neutíkal. Řekla jsem mu, že můžeme tvrdit, že ten výstřel byl náhodný. Ale pak šel někdo po schodech nahoru, a tak utekl k oknu a vyskočil. To jste byl vy na těch schodech?"
"Ano,"
"Myslela jsem si, že jste to asi vy. Nechtěla jsem, abyste mě tam zastihl, a tak jsem si říkala, že bych mohla nepozorovaně vklouznout zpátky do domu. Stála jsem tam ve tmě, slyšela jsem vás i ostatní, jak honí Aleka, a říkala jsem si, že bych měla zůstat na místě, dokud nepřijdete. Ale to stání mě unavovalo..."

Odmlčela se, zbledla, oči se jí zúžily a hlas změkl, jako kdyby v tělocvičně zažila utrpení.
"V koupelně byla křesla. Nebo židle. Ale v tělocvičně ne. Měla jsem jen malou baterku. Kdybych rozsvítila, věděl byste, že tam někdo je, to chápete. Šla jsem tedy do koupelny. Brkla jsem o činku a pak..." Zachvěla se, tvář skryla v dlaních a nadechla se.
Roger mlčel.
Mluvila přes prsty. "Světlo dopadlo na Lakeovu hlavu. Já neměla tušení, že tam ještě někdo je. Viděla jsem krev a..." Zarazila se, chytila se opěradel křesla a se zavřenýma očima se opřela. Weeksova tužka se zastavila. Byl to ostřílený kozák, ale když se na dívku podíval, nějak zjihl. Policistka si odkašlala.
Margaret pokračovala: "Bála jsem se, že Alec přišel dřív než já a že ho zabil. Říkala jsem si, že to je má vina. Zabil Lakea, protože Lake na mě čekal, protože... protože jsem mu popletla hlavu. Nebyla jsem schopná uvažovat, když jste mě našel. Proto jsem předstírala bezvědomí, to já dovedu. Pak přišel doktor Sorenson a dal mi nějaké tabletky. Držela jsem je v ústech mezi zuby a dásní. Už mi je dával předtím, když otec chtěl, abych zůstala doma - byl to jediný bezpečný způsob, jak mě přinutit, abych usnula. Věděla jsem, že se musím dostat pryč. Potřebovala jsem něco dělat, zatančit si, napít se - a nemyslet na to všechno, co se stalo. Ale teď, když jsem se probrala, věděla jsem, že vám to musím říct. Věděla jsem, že na tom nezáleží, protože to Alekovi nemůže ublížit. On Lakea nezabil."
"Jak to můžete tvrdit?"
"Jak by to mohl udělat? Přede mnou tam nebyl, pamatuju si, jak mi říkal, že chodil kolem. A já jsem byla v tělocvičně po celou tu dobu, co on tam byl. Čekal přece venku, dovnitř přišel až po mně. Lake tam musel ležet mrtvý, už když jsme já a Alec spolu mluvili. Prosím vás, nebuďte na Aleka tvrdý." Měla nesmírně velké oči. "Je to jen chlapec, a občas jsem si říkala, jestli je vůbec normální. Někdy se podívá tak, že mě obejde hrůza."
"Uvidíme, dostane, co mu patří."
Margaret vzhlédla.
"Ani jste se mě nezeptal, kde bydlí."
"Už jsme ho našli."
"Ach tak," řekla pro sebe. Nepřekvapilo ji to tak, jak očekával. "To jste sebou hodili. Doufám, že mě nebudete vinit z toho, co udělal. On je už prostě takový."
"Je dost starý, aby věděl, co dělá," poznamenal Roger. "Jste ochotná tu výpověď podepsat, až ji přepíší?"
"Ano."
"Chcete ještě něco dodat?"
"Ne. Řekla jsem všechno."
"Co mi můžete povědět o Carneym, Lakeovi a ostatním personálu v Morden Lodge?"
"Je to prostě služebnictvo," pravila Margaret. "Předpokládám že víte, že můj otec je výstřední člověk - věří v účinek lidské laskavosti do té míry, že zaměstnává bývalé kriminálníky! Ale oni se vždycky chovali dobře. Carneyho jsem neměla ráda a on neměl rád mě - jenže ten vlastně nemá rád nikoho. On a Lake se neustále hádali."
"O co?"
"O hlouposti, malicherné věci."
"Proč jste ho neměla ráda?"
"Protože vypadal brutálně, a mně se nelíbilo, jak se na mě ten krobián dívá. Byl to typ vězeňského dozorce, který mě hlídal, když jsem nerespektovala rodičovský výnos. Často mi nešlo do hlavy, proč ho Pat zaměstnal. Byl užitečný k tomu, aby odháněl Aleka, ale jinak jsem ho nemohla vystát."
"A ještě něco?"
"Co jiného očekáváte?"
"Vy máte přísného otce, že? A to, že vás zavírá a dává vám prášky, aby vás udržel doma, je staromódní, chtěl jsem říct zá keřné. Proč to dělá?"
"Pat věří v zásady pevné jako železo, a já si ráda pomáhám důvtipem! On neschvaluje prakticky nic, co já dělám. Nelíbí se mu moji přátelé - teď to došlo tak daleko, že se šíleně hádáme, a tak je klid jedině tehdy, když zase vypadnu. Myslím, že jeho nejtoužebnějším přáním je, aby se usadila a vdala. Já..."
Náhle se zarazila. Odvrátila tvář a kousla se do rtu.
"A co?" zeptal se ostře Roger.
"Ale nic," odpověděla. "Vůbec nic. Vzpomněla jsem si na Lakea a jak mi bylo, když jsem uviděla tu jeho hlavu."
Byla to pravda? Nebo jen její část? Opravdu se jí tak náhle vybavila Lakeova hlava, rozbitá a ošklivá? Anebo myslela ma něco v souvislosti s otcem, na cosi, o čem neměla v úmyslu mluvit?
"Musím jít domů?" zeptala se náhle.
"A vy snad nechcete?"
"Ne. Návrat je vždycky horší, když je tam Helen; ta ho pokaždé přivádí k šílenství. Nemůžu tu chvíli zůstat?"
"Copak vy v Londýně nemáte přátele?"
"Teď bych nechtěla chodit k přátelům. Ani nevím, co vlastně chci. Ti by stejně nejspíš zavolali tátovi a řekli by mu, kde jsem. Nejdradši bych zůstala tady, dokud si to v hlavě všechno nesrovnám."
"Pár hodin můžete. Billova manželka se dnes pravděpodobně vrátí domů, a tak byste měla raději zmizet, než přijede." Neřekl jí, co se stalo Billu Sloanovi. "Pokud byste k té výpovědi ještě chtěla něco dodat, řekněte to seržantu Weeksovi."
"Určitě," slíbila ochotně. Ohlédl se, a tu mu padl zrak na klobouček s péry. Zdvihl jej a ona se rozzářila.
"Tyhle věci mám ráda."
"Natolik, že si je nasadíte k tvídovému kostýmu?"

Zívla, pak se rozesmála, protože jí došlo, co má na mysli.
"Jo, v autě! To jsem klobouk ztratila, a já nerada jezdím prostovlasá, v autě je vždycky průvan. Vy máte dobrý postřeh, co?"

Roger si vybavoval dva obrázky. Janet opřenou v křesle, s kalnýma a strnulýma očima - a Janet náhle vzteklou, téměř nevraživou, chtějící ho ranit. A pak Margaret opřenou v křesle, bledou a krásnou, jak mu vypráví, co se stalo.
Proč mu splynuly právě ty dva obrázky? Proč nedokázal Janet udržet stranou toho všeho? Proč mu bylo tak těžko, když odcházel z bytu a jel do Yardu? Proč to neotočil do Chelsea ve své staré touze uvidět Janet a kluky, třeba jen na pár minut? Dnes ráno samozřejmě nedokáže být roztoužený. Stejně by spala, otupělá. Raději tedy jel pryč. Mark dá chlapcům něco k snídani a v devět hodin přijde pomocnice v domácnosti. Ne, nepřijde, dnes je neděle. Ale i tak to Mark zvládne. Mark to nemá lehké, každý ho dřív nebo později využívá.
Vlčák na ranní procházce se škubal na vodítku. Hlavu měl jako vlk. Kdekoli se Roger ocitl, všude viděl vlčí znamení. Nezačínala to být posedlost? Ta knížka dětských říkánek ze školky, kterou Richard upustil; kožešinová předložka v Morden Lodge; Helenina šála a způsob, jakým si přehazovala konce přes rameno; Lakeova ruka; a teď ten pes. Vlčí hlavy na něj působily jako růžoví sloni. Vlčí hlavy a hádka s Janet. Nikdy se nijak moc nehádali. Jen příležitostná výměna názorů, žádné hádky, k jakým mezi nimi dochází od té doby, co začal případ s Lobem. Ono odcizení, musel to tak nazvat, ve skutečnosti začalo už předtím, protože měl spoustu práce. Nenapadlo ho, že Janet přijde na ty absurdní myšlenky. Myslela to s tou blondýnou vážně? Nebo ji to jen tak napadlo po šampaňském? Neřekl by. Nosila to v hlavě týdny, možná měsíce, a pak to muselo ven.
Když přijel do kanceláře, bylo půl deváté. Nebyla tam ani noha. Zavolal do nemocnice a dozvěděl se, že Bill Sloan je ‚v pořádku`. To mohlo znamenat leccos. Vznikl další problém. Jak to sdělit Billově ženě? Mělo by se jí to říct a on by to nejraději udělal sám. Není nic horšího, než když vám špatnou zprávu chladně oznámí někdo, koho ani pořádně neznáte. Je někde u St. Albans. Proč tam za ní hned teď nezajet? Jízda venkovskou krajinou by mu udělala dobře, pomohla by mu vyčistit hlavu. Cesta tam a zpátky by mu nezabrala víc než tři hodiny a bylo by to lepší než jít domů. Nechtělo se mu domů k Janet, které je buď špatně nebo spí.
Ano, pojede se podívat na Joyce Sloanovou. Adresu má. Sloan mu ji dal, protože tam chtěl jezdit o víkendech a kdykoli bude mít půl dne volno. Volno! Roger měl žízeň a potřeboval se napít. V psacím stole měl whisky. Dal si drink, ještě jeden, ale ještě pořád měl žízeň, i když mu už bylo tepleji. Zašel dolů do kantýny a dal si kávu, aniž s kýmkoli promluvil. Bylo tam půl tuctu lidí z noční služby, a rozhovor vázl. Většinou měli zarudlé oči a cítili se unavení. Každý v Yardu vypadal, že je příliš unavený, Roger nebyl jediný, který pracuje přesčas. Mluvilo se o Lobovi, a jedna věc ho šokovala; jak tu Lobovu bandu lupičů všichni brali za normální záležitost. Vlastně to nepřekvapovalo, on si však dříve neuvědomoval, že tolik lidí v Yardu pokládá Loba za trvalou a nevyhnutelnou veš v kožiše. Vraždy na tom změnily jen málo, lidé sice trochu víc dychtili, aby ho dostali, ale v obecném přístupu k Lobovi existoval určitý fatalismus. Roger slyšel, jak se o Lobovi baví tři lidé u snídaně. Loba prý nedostanou, pokud nebudou mít štěstí. Tyhle vraždy můžou znamenat jeho konec, ale - debatující jen krčili rameny. Nebude to jednoduché. Lobo byl ve výhodě, protože začal pomalu a opatrně, a vybudoval si pevnou organizaci ještě dříve, než si to Yard uvědomil. To byl fakt. Proč? Protože bylo příliš mnoho práce a málo lidí.
Někdo se zmínil o tom značkování a soudil, že to je šílené. Jeden starý kozák s tím nesouhlasil. Když má nějaký chlapík vypálenou značku, Lobo ho má v hrsti. Gangsteři v Londýně uměli své bosy vyšplouchnout. Proto také se velké gangy tak brzy rozpadaly. Lobo našel způsob, jak si své maníky poznamenat, takže museli zůstat loajální. A kdyby nezůstali, práskl by je. Debata se zvrhla v nářek nad nedostatkem cvičených mužů, kteří by ke kriminálce přicházeli z řad policejních konstáblů.
Janet by se to líbilo, kdyby ten rozhovor slyšela.
Když se Roger vrátil do kanceláře, pistole, kterou půjčil Brayovu muži, ležela na jeho psacím stole. Znovu ji nabil a spolu s rezervním zásobníkem ji zastrčil do kapsy.
Chtělo se mu spát víc, než si uvědomoval. Bylo třeba rychle udělat spoustu věcí, ale on je téměř nechával bez povšimnutí. Například potřeboval promluvit s Taggartem, který hlídal penzion Dingleové, možná je načase udělat tam razii. Nesmí na to zapomenout jen kvůli tomu, co se stalo na Morden Lodge. Ten případ byl mnohem rozsáhlejší, než si většina lidí uvědomovala. Ti muži, kteří debatovali u snídaně, netušili, že našel výcvikové středisko Lobových zlodějů. Bylo třeba odpovědět na složitou otázku: kam zmizel Carney a ostatní? Existuje ještě jiné místo, kde by zloději mohli být cvičeni? Lobo by se pravděpodobně nespoléhal jen na jedno místo. Jenže Carney žil dlouhodobě na Morden Lodge. Kdo je Lobo?
Paterson? Rogera by to nepřekvapilo, jenže ten pán několikrát ukázal, že se rád vytahuje; toho má v hrsti Helen. Ale jak? Je to podivná věc. Už sám pohled na ni vlil Patersonovi svěží krev do žil. Nebyl tak pevný,jak se tvářil a jak by si rád myslel, že je. Ale co Helen?
Musí si prověřit její život za posledních pár let.
Vůbec nebylo pochyb o tom, že Helen v tom má prsty. Možná je to vůdčí duch. Roger vždycky předpokládal, že Lobo je muž, nic však tento předpoklad nepotvrzuje. Lobo může být Helen. Stejně tak Carney. Bylo možné, i když nepravděpodobné, že Carney a Helen pracovali za Patersonovými zády, že pán domu neměl ani zdání, co se tam děje. Ne, tak jednoduché to není. Bylo načase vzít tužku a začít to dávat dohromady. Roger si rekapituloval, co mu už prošlo hlavou, a udělal si stručné poznámky. Pak začal od základu. Proč dělal Paterson takový zmatek kolem těch šperků a pak se zdálo, že na ně zapomněl? Když jakoby ‚chyběly`, tvrdil, že mu nepatří, ale potom Helen prohlásila, že na ně má právo, případně legitimní právo je mít v držení, což není jedno a totéž. Kdyby byl velkoobchodník šperky, skutečně by nebylo překvapující, že s nimi zachází tak bezstarostně. Šperky se prodají dealerům, a ti v podstatě vědí, kdy je třeba

zvláštní opatrnosti. Trezor ve stěně na Morden Lodge je udělán chytře. Ta zvláštní záležitost se šperky začala, až když je Margaret vybrala. To by chtělo vysvětlení. Stejně divně se totiž chovala ona. Která dívka by strčila drahokamy v ceně padesáti tisíc liber na dno šatníku a potom klidně odešla z pokoje? To nedávalo smysl. Taky se dívka sotva mohla domnívat, že šperky jsou v bezpečí, když je v domě policie. Chování jednoho každého v souvislosti s těmito šperky bylo další skutečnou záhadou, která se nedala snadno vysvětlit. První zůstávala pozoruhodná náhoda, že výstřel padl, právě když Roger projížděl kolem pozemků Morden Lodge. Vysvětlením by mohl být Alec Magee,jenže...
Roger pokrčil rameny a u slova ‚náhoda` udělal velký otazník.
Co je třeba udělat: vyhledat Taggarta; rozhodnout, kdy provést razii v penzionu; oznámit Joyce Sloanové, co se stalo; podívat se na zprávy z Morden Lodge; projít celý rejstřík rutinní práce; prověřit Helen; prověřit Patersona; a taky Aleka Mageeho, Margaret a doktora Sorensona. Vypadalo, že doktor z něho má obrovskou legraci, jako by tajně oceňoval nějaký vtip - ale jaký vtip? A samozřejmě to nejdůležitější: najít Carneyho a ostatní personál.
Dospěl k poslednímu řádku svých poznámek, právě když zazvonil telefon a současně otevřel dveře Eddie Day, cenící na něj v úsměvu svůj bělostný chrup.
"Ahoj, Hezoune! Dobré ráno - nebo jsi ještě vůbec nebyl doma?" Zamnul si ruce a rychle přiskočil, když Roger zvedal sluchátko. "Ahoj, Eddie - haló, tady je West... Ano." Hlas mu zvážněl... Ano, já s ním promluvím."
Čekal.
Měl jsi toho v noci hodně?" zajímal se Eddie. Usadil se na rohu Rogerova psacího stolu a hladil si šedou tvídovou vestu na mohutném břiše.
"Jo... haló, Marku."
"Snad neděláš s Lessingem, prosím tě?" zafuněl Eddie. "Chattymu se nebude líbit, jestli děláš na Lobovi s Lessingem."
Roger na něho mávl.
Mark se ozval: "Ahoj, kamaráde. Napadlo mě, že ti zavolám."
"Díky. Jak se daří Janet?"
"Spí jako dřevo. Kluci šli přes ulici k Menzieovým - je to v pořádku?"
"Samozřejmě. Jsem rád, že nedovádějí v baráku, to by se Janet kvůli jejich rámusu nevyspala."
"To ne. Hele, Rogere, tu věc neber moc vážně,jo? Není třeba. Byla to má hloupost, že jsem ji nechal vypít tolik šampaňského. Předtím vypadala tak otráveně, a tak jsem si myslel, že jí to udělá dobře. Kdybys nepřišel právě v tu chvíli, vyspala by se z toho a odpoledne by všechno viděla mnohem líp. To je pravda, Rogere."
"Ano, samozřejmě," řekl, ale nedokázal vložit do hlasu jakékoli citové zabarvení.
"Příliš sis to bral."
"Nedá se nic dělat," řekl Roger. "Ještě něco?"
Mark odpověděl váhavě, neštastně: "Ne."
"Já přijedu. Měj se." Roger zavěsil a dočista zapomněl, že je v místnosti Eddie. Stiskl rty a prázdný pohled upřel do okna. Každý jiný by v té chvíli mlčel, ne však Eddie. Vstal a líně přešel přes kancelář.
"Povídám, Hezoune! Ty ses porafal s tím svým kumpánem Lessingem?" Roger se otočil.
"Ne, ale porafám se se svým kumpánem Dayem, jestli nezavře klapačku!" Celý vzteklý a rudý vyskočil a vyběhl z místnosti. Eddie za ním zíral s otevřenými ústy. Roger vyběhl a přibouchl za sebou dveře, po chodbě ale nedošel daleko a zklidnil se. Nemělo smysl vylévat si vztek na Eddiem. Vrátil se, rychle otevřel dveře a spatřil Eddieho ve stejné pozici, tvářícího se utrápeně i udiveně.
"Promiň, Eddie," omluvil se Roger. "Bill Sloan to v noci schytal. Operovali ho. Právě se chystám, že pojedu informovat jeho ženu. Kdyby se po mně někdo ptal, jsem venku v St. Albans."
"Ach tak," vydechl Eddie. "Nechápal jsem, co to do tebe vjelo, Hezoune. Ty nemáš ve zvyku takhle vyletět. Jasně, já jim to řeknu. Můžu ještě něco udělat?"
"Kdyby volal Taggart, řekni mu, ať sem za mnou zajde, ve dvě hodiny."
"Oukej."
"A kdyby se objevilo něco nového s Carneym, řekni jim, ať mě zavolají do St. Albans."
"Oukej," opakoval Eddie a vzal si Rogerovu zprávu. Vykulil oči a otevřel ústa. "Poslouchej, Hezoune, tys byl celou noc venku, viď?"
Roger se rozesmál a odešel. Ten výbuch znamenal červené výstražné světélko. Lékař by souhlasil s Markem, že si to moc bere, že pracuje pod velkým tlakem a že si potřebuje odpočinout; jenže o odpočinku se nedá uvažovat, dokud nechytne Loba. Nebo Helen nebo Patersona nebo Carneyho. Vyběhl ven ke svému vozu a vyrazil jako blesk. O půl hodiny později měl město za sebou a rychle ujížděl k St. Albans.
Rychlost potřeboval, nejraději by byl seděl za volantem Markova talbotu. Jeho morris, navzdory vybičovanému motoru, se někdy vlekl jako starý kŕáp. Bylo jasné ráno. Krajina vypadala svěže a vesele - zvláštní, veselost byla také základním tónem Lobova případu. Helen a Margaret byly veselé - dvě osoby, u nichž bylo nanejvýš nepravděpodobné, že jsou zapletené do něčeho tak temného, jako je Lobova záležitost. Po poli běhal pes, pouliční směs s vlčákem, a měl jemně tvarovanou hlavu. Dlouhými skoky uháněl k muži, který stál na okraji bukového porostu a držel pod paží pušku.
Mohl to být hezký náladový obrázek, kdyby se Roger dokázal podívat na tu psí hlavu a nemyslet přitom na Loba.

17. MAGEE

Joyce Sloanová bydlela u své sestry v hezkém osaměle stojícím domku u tiché silnice na okraji St. Albans, nedaleko římského amfiteátru. Na malém trávníčku před domkem stál dětský kočárek v kombinovaných barvách krémové a černé a hlásal svou novotu každému, kdo šel kolem. Když Roger otevřel dřevěnou branku, v okně se nikdo neobjevil. Zamířil ke kočárku. Tmavovlasé mimino s červenými tvářičkami spalo s našpulenou pusinkou, jednu buclatou růžovou ručku vystrčenou z huňatého vlněného rukávku modrého pleteného kabátku. Sloanovi si přáli chlapce, a tak dostali, co chtěli. Roger se usmál a vykročil po hrubě vydlážděném chodníčku k domovním dveřím. Zaslechl kroky na schodišti, spěch v předsíni a pak se dveře otevřely ještě dřív, než zazvonil.
Joyce Sloanová, malá, baculatá žena s plným poprsím vykřikla: "Rogere, co se děje? Nestalo se něco Billovi?" Hleděla na něj vylekaně a křečovitými prsty si svírala halenku. Její sestra za ní stála na schodech, dívala se jí přes rameno a byla stejně vyděšená.
Roger odpověděl: "Stalo, ale je v pořádku."
"Ach," povzdechla si Joyce. "Jak jsem vás viděla, dostala jsem strach. Je...," hlas se jí zpevnil. "Je ošklivě zraněn?"
"Nějaký čas si pobude doma, ale můžu vás ujistit, že to není nebezpečné," řekl Roger.
"To kvůli... Lobovi?"
"Ano. Muže, který to udělal, máme."
"To není žádná útěcha," poznamenala Joyce, ale zřejmě ani moc dobře nevěděla, co říká. "Jste si jistý, že je v pořádku?"
"Ano, nemusíte mít obavy," odpověděl Roger, protože viděl, jak jí vytryskly slzy. Popotáhla, odvrátila se a zašla do přední místnosti. Její sestra popošla kupředu.
"Nezlehčujete to?" zeptala se.
"Ne."
"Ona se uklidní. Samozřejmě se bude chtít vrátit. Ale je to škoda, tak pěkně se tady zotavovala. Aspoň budou moct být spolu během jeho rekonvalescence!"
Takže to napětí v Yardu zasáhlo i Joyce natolik, že o tom mluvila. Vešel do předního pokoje a našel Joyce, jak smrká. Přes kapesník se zeptala: "Musím ho vidět, můžete mě vzít do Londýna?"
"Teď to nejde," řekl Roger, "ale místní stanice vám zařídí vůz, kdykoli budete chtít. A já mám lepší nápad!"
"A to?"
"Odvezeme Billa do St. Albans, hned jak bude schopen přepravy."
"No jasně!" zajásala Joyceina sestra. "To je ono. Krmíš po čtyřech hodinách, to se jednou denně mezi krmením vždycky můžeš zajet na Billa podívat, než přijede do St. Albans."
"Záleží na tom, jak dlouho potrvá, než ho budou moct převézt," poznamenala Joyce skepticky. "Ale rozhodně se o to dneska a možná zítra pokusím." Uklidnila se, třebaže každou chvíli popotahovala. "Myslím, že tam je špatné ovzduší, aspoň se odtamtud na čas dostane, až se bude zotavovat."
A opět to bylo tady. "Nemáte toho už dost, Rogere, pořád být takhle zapřažený?"
Roger se dokázal rozesmát. "Po krk! Ale musím ještě některé věci udělat. Nevadilo by vám, kdybych den dva použil váš byt?"
Podívala se na něj překvapeně. "Ne. Ale proč?"
"Byl by to šikovný úkryt pro jednu mladou ženu, kterou chci mít na očích," vysvětlil Roger. "Ať vás to nijak neznepokojuje, a kdybyste se tam zastavila, ať vás nepřekvapí, že je hlídaná. Jednou policistkou!" Podal jim ruku a klidně zopakoval: Bill je v pořádku. Nemusíte mít starost. Zařídím, abyste ho mohla navštívit, až přijedete do nemocnice."

Vrátil se na místní policejní stanici v St. Albans, zařídil zapůjčení auta, zavolal do Yardu, aby se ujistil, že Joyce může Billa navštívit, a krátce po jedenácté z venkovského městečka odjížděl. Do Yardu přijel ve čtvrt najednu. Před policejní stanicí v Cannon Row viděl ambulanci a hlouček mužů. Pak spatřil Cortlandovu mohutnou postavu, právě vycházel ze dveří a mluvil s policejním lékařem. Ostatní muži byli reportéři. Zajel dovnitř na dvůr a spěchal k ambulanci, právě když na nosítkách vynášeli nějakého muže. Měl zakrytou tvář. Že by - Magee?

Joe Osborne, seržant, který měl službu u vězeňských cel na policejní stanici v Cannon Row, byl starší muž, dva roky před penzí. Ve skutečnosti mohl jít do důchodu už před lety, ale zůstal pro nedostatek lidí. Byl to tělnatý netečný chlapík s pobledlým obličejem a dost smutnýma očima. Rukama mu prošly nejrůznější odpadky lidstva od opilců až po

vrahy. Sloužil tu v policejním vězení víc let, než si vůbec dokázal pamatovat. Kriminální činy jako takové ho už dávno nešokovaly ani nevzrušovaly. Měl co dělat se špatnými lidmi, věděl, že většina z nich špatná zůstane, a řídil se prostou filozofií: se všemi zacházet stejně. Choval se k nim s drsnou vlídností, již jen málokdo ocenil. Bylo-li třeba, uměl své nadřízené varovat, že ten či onen vězeň by mohl sáhnout k násilí; nebo spáchat sebevraždu; nebo by mohl promluvit, kdyby se na něj šlo vhodným způsobem. Ve skutečnosti to byl pramen moudrosti a jeden z nejpopulárnějších mužů v okolí Scotland Yardu.
Každý ho znal a důvěrně mu říkali Dobrák Joe.
To dopoledne, kdy se Roger vracel ze St. Albans, se Dobrák Joe zašel podívat na Aleka Mageeho. Alec v noci spal, a spal také, když přišel Dobrák Joe do služby. Noční strážný, také moudrý starý kozák, ho upozornil, že je třeba se na něj občas podívat. Připomněl to také policejní lékař. V celách vedle něho byl zjedné strany nějaký opilec, z druhé starý kriminálník, který byl večer předtím zadržen kvůli výslechu a neustále vykřikoval, že si ho vybrali jako oběť. Ten kriminálník stál, rukama se držel mříží a díval se na Dobráka Joea, když šel zkontrolovat Mageeho. Magee byl bledý, jen na tvářích mu plály dvě rudé skvrny, a oči se mu leskly. Chodil po cele, ruce spínal a zase je pouštěl, a něco si pro sebe nesouvisle drmolil.
"Nemůže toho ten cucák nechat, Joe?" zaúpěl starý mazák. "Jde mi na nervy, jak si v jednom kuse něco huhlá."
"Tak si jdi sednout, Willy, a něco si čti," pravil Dobrák Joe a mírně se na něj podíval.
"Číst! Víš, co si můžeš s těma zatracenejma knihama!" Willy na něj zíral mezi mřížemi a nehýbal se. Dobrák Joe šel k svému psacímu stolu, ale z Mageeovy cely slyšel neustálé mumlání. Stůl měl na konci chodby: když se předklonil, viděl, kdo přichází. Neměl žádný klid, a tak po pěti minutách vstal a šel se podívat znovu. Když míjel Mageeho celu, mumlání ustalo.
Mladý vězeň nyní seděl na jediné židli, ruce sepjaté na kolenou a zíral na prázdnou stěnu.
"Zaplaťpánbu, že sklap," zavrčel Willy.
Dobrák Joe se poklidně vrátil ke stolu a zavolal kamarádovi, který pracoval u Yardu.
"Same, není tam někde Hezoun?"
"Ne. Někam se jel povyrazit. Vrátí se možná až večer. On teď maká i v noci."
"Škoda," zabručel Dobrák Joe. "Já jsem ve službě, možná bych měl zavolat někomu nahoru. No jo, bude lepší promluvit si s Cortlandem. Můžeš mě přepojit?"
"Oukej."
Cortlandův hlas Joeovi zaskřípal do ucha. "Co se děje?"
"Tady je seržant Osborne, pane, z Cannon Row. Jde o vězně Mageeho. Myslím, že bych vám to měl hlásit, pane, on se totiž chová nějak divně. Dost divně. Podle mého názoru by měl být v nemocnici, byl bych rád, kdyby se na něj ještě jednou podíval doktor. Hlásil bych to normální cestou,jenže..."
"To je v pořádku. Sledujte ho,já se o ostatní postarám."
"Díky, pane."
Dobrák Joe zavěsil, chopil se prázdné lulky, zatáhl a naslouchal, zda se z Mageeho cely něco neozve. Stále bylo ticho a seržant byl rád, ale klid neměl. Blázny on poznal, a s tímhle chlapíkem nebylo všechno v pořádku. Ale Cortland se na to naštěstí podívá a Cortland pracuje rychle.
Pro všechny případy odebral Mageemu všechno,čím by si mohl ublížit. Kapesní nůž; dva kapesní nože, to je v pořádku. Náčiní na čištění lulky, malou ostrou věcičku, s níž by se dala nadělat spousta škody. To bylo všechno. Měl povoleno použít nůž a vidličku při snídani, ale Dobrák Joe hlídal každé jeho sousto. Náprsní taška, obvyklé drobnosti z kapsy, to všechno bylo ve skříncе. Zůstala mu jen kravata a tkaničky do bot. Bylo by asi rozumnější mu je taky vzít, mohl by se oběsit.
Na chodbě zaslechl kroky, poněkud rychlejší, nevypadaly na policistu. Dobrák Joe se předklonil a zahlédl, jak k němu přichází konstábl,jehož neznal.
"Vy jste seržant Osborne?"
"Tak jest. A kdo jste vy?"
"Prendergast, ze sedmnáctky," pravil konstábl, vysoký a neobratný muž. "Vy tu máte Willyho Russella, že?"
"Tak jest."
"Mám vám říct, že na Willyho něco máme," pravil konstábl. "Hlášení přijde. Měl jsem tady něco poblíž, a proto mi šéf říkal, abych sem zašel a řekl vám to."
"To je v pořádku," pravil Dobrák Joe. Nebyl to obvyklý postup, proto se mu to nelíbilo, ale sotva mohl něco udělat. Jeho podezření ještě vzrostlo, když konstábl na odchod svižně zasalutoval. Nepodíval se ani na Mageeho, ani na Willyho. To Dobráku Joeovi připadalo podivné. Pokud by toho chlapíka Willy zajímal, určitě by s ním prohodil pár slov.
Zazvonil telefon.
Dobrák Joe byl zatažen do dlouhého a složitého rozhovoru o muži, který byl zadržen dvě noci předtím a stěžoval si na zacházení ve vězení. Dobrák Joe odmítal, že by s ním jednal špatně, a rozzlobil se. Rozhovor trval skoro deset minut a byl dosud v plném proudu, když se na chodbě objevil další muž.
"Můžete říct šéfovi, že...," pravil Dobrák Joe paličatě a pak náhle zvedl hlavu. Zaslechl, jak na chodbě někdo těžce oddechuje, pak kdosi hlubokým hlasem říká: "Můj Bože!" Vyskočil, upustil sluchátko a běžel k Mageeově cele, když ten muž na chodbě vykřikl: "Joe! Joe, pojď sem!"
Magee ležel na podlaze a z řezné rány na krku se mu lila krev. U jeho ruky ležela otevřená břitva s potřísněným ostřím.

18. JAK ZABÍJET

Dobrák Joe, ještě bledší než obvykle, si otíral tvář červenobílým kapesníkem. Cortland seděl u seržantova stolu, Roger West stál vedle. Dobrák Joe se sklíčeně díval z jednoho na druhého, když kontrolovali seznam věcí, které byly Mageemu odebrány. Nepromluvil, dokud se na něj Cortland nepodíval.
"A co ta břitva, seržante?°
"Neměl ji u sebe, dám za to krk, že ji neměl. Sám jsem ho prohlížel, když ho přivedli. Nijak se mi nelíbil - to jsem vám přece říkal, pane? Ta břitva je velká, nemohl si ji u sebe nikde schovat. Já ho prošacoval důkladně. Během prohlídky nic neříkal, jen mlčky stál, jako by mu bylo jedno, co bude. Já to jeho chování pokládal za nenormální, pane, ten potřeboval důkladný dozor. Než mě zavolali k telefonu, chodil jsem se na něj dívat každých pár minut. Jeho chování mě znepokojovalo, pane. A tu břitvu u sebe neměl, když jsem ho šacoval."
"Prohlédljste celu?"
"Jak by ne, každý kout. Nic tam schováno nebylo. Obrátil jsem i matrace, pane."
"Tak jak se to tam sakra dostalo?"
"Já... napadá mě jen jedna věc," pravil Dobrák Joe a v zoufalství si otřel čelo. "Krátce předtím než se to stalo za mnou přišel neznámý konstábl. Říkal, že je ze sedmnáctky, a já si v té chvíli uvědomil, že takové osobní vzkazy jsou nezvyklá věc. Říkal, že jde kvůli Willymu Russelovi, který byl ve vedlejší cele - hned jak jsme zjistili, co se stalo, jsme ho přemístili-, ale nezdálo se, že by Willyho znal."
Roger právě bral telefon.
Ze sedmnáctky na Cannon Row nikoho neposlali... Dobrák Joe popsal falešného konstábla svým pomalým, pravidelným a čitelným rukopisem, jen tu a tam psaní přerušil, aby si otřel čelo.

Roger s Cortlandem zašli do Cortlandovy kanceláře. Cortland zavrčel:
"Něco si ověřím."
Roger poznamenal: "Vlastně ani nemůžeme tvrdit, že Mageeho zabil Lobo."
"Dal mu nástroj," namítl rozčileně Cortland.
"Zatím to byla sebevražda, dokonce i když se vezme v úvahu, že se vědělo o Mageeově náchylnosti." Roger si zapálil cigaretu, vyfoukl kouř do okna a řekl: "Šéf bude pěkně soptit, jestli se toho chytne tisk."
"To je průšvih." Cortland se nasupil.
"Ještě něco o Mageem?" zeptal se Roger.
"Jo. Bohatý synek klenotníka, Patersonova přítele, který před lety zemřel. Nic proti němu není. Slušný chlapec, se zloději neměl nikdy nic společného, nikdy příliš nepěstoval noční život, třebaže vyhledával místa, kam chodila Margaret Patersonová. Já..." Když zazvonil telefon, odmlčel se a jako by se stáhl. "Vrchní inspektor Cortland... Dobré jitro, sire Guyi... Ano, sire Guyi." Cortland vypadal, jako by si také chtěl otřít čelo. "On je teď u mě... Měl bych vám, pane, říct, že..."
"Zavěsil," řekl. "Chce s tebou mluvit. Já tam s tebou radši zajdu."
"Třeba nebude tak prskat, když tam budu sám," namítl Roger. "Zůstaň tady."
Z těžce pochopitelných důvodů byl téměř jediným mužem ve Scotland Yardu, který se ředitele nebál. Ne že by byl sir Guy Chatsworth neoblíbený. V Yardu by se našlo jen málo ředitelů, kteří se těšili větší oblibě. A kromě toho, kdo s ním byl pravidelně ve styku, věděl, že jeho strohost je jen póza, že mu velice záleží na reputaci podřízených, že neustále bojuje za více míst, lepší platy i podmínky. Byla pravda, že jestliže se něco zásadně nedařilo, před jeho rozhořčením zkrotli i ti nejostřejší hoši z kriminálního oddělení.
Roger zaklepal na jeho dveře a vešel.
Chatsworth ani nevzhlédl. Seděl u velkého psacího stolu se sklem na desce, statný pán v silném hnědém obleku z ručně tkané látky, s prošedivělými vlasy,jejichž prstýnky mu lemovaly hlavu na temeni lysou. Vypadal jako tlustý chlapec převlečený za muže. Místnost tvořila udivující kontrast k Chatsworthovi, který vypadal, jako by vnesl do Scotland Yardu dech venkova. Zařízena byla v ultramoderním stylu: nábytek z chromované oceli a černého skla, černobílý koberec s futuristickým vzorem, černobílé záclony. Do Scodand Yardu přišel právě v době, kdy se v některých kancelářích vyměňoval nábytek, což bylo už dávno třeba, a tak v té své si vybral podle vlastního vkusu.
Psal štíhlou zlatou tužkou, která se v jeho mohutných zarudlých rukou ztrácela.
Ani nevzhlédl a spustil: "Mám dojem, že jste měl v noci službu. Copak si nikdy neodpočinete?"
"Až budu moct, pane."
"Jste blázen. Jak můžete podávat špičkové výkony, když jste otupený únavou? Není to poprvé, co vám to říkám. Loba

nechytne chlap, který má být v posteli. Je načase, abyste dostal rozum."
"Přejete si, abych to vzdal?" otázal se Roger.
Chatsworth rychle vzhlédl. Tvář měl cihlově rudou, s hlubokými vráskami, nesčetnými vějířky v koutcích očí a s těžkými víčky. Ty oči však byly doširoka otevřené, modré, někdy ledové, jindy veselé - nyní však pěkně vyděšené.
"Chtěl jsem, abyste mluvil vážně," vyjel.
"Já mluvím."
"Nevykládejte nesmysly! Sedněte si!" Chatsworth se vzpřímil a napnul paže. Pak se podíval ostražitě. "Proč? Co jste provedl teď? Ztratil další auto?"
"Ztratiljsem svědka."
"Ale? A koho? Nemluvte v hádankách." Tajemství Rogerova úspěchu u ředitele kriminálního oddělení snad spočívalo v tom, že dokázal dostat Chatsworthe do defenzivy. To se mu podařilo i nyní. Věděl, že ředitel může bručet, ale nevybuchne.
Posadil se.
"Magee se zabil v cele."
Nastalo ticho, Chatsworth se v křesle uvolnil, chopil se zlaté tužky a začal jí otáčet. Roger dostal chuť na cigaretu, sáhl tedy do kapsy, ale pouzdro nevytáhl.
"Jak?" zeptal se Chatswort již vlídněji.
Roger mu to vylíčil.
"Noviny to dostaly?"
"Před Cannon Row byla řada reportérů, když odjížděla ambulance. Myslím, že to vědí. Měli bychom jim to říct,jinak si začnou vymýšlet a bude to ještě horší."
"Hmm," zabručel Chatswort. "Hmm." Zvedl sluchátko aparátu.
"Dejte mi inspektora z tiskového oddělení, dělejte... haló, Bream...? Zveřejněte tu záležitost s Mageem, jakmile se vás na to někdo zeptá... Cože? Mně je fuk, jestli jich je tam padesát, prostě jim to povězte!" Praštil telefonem. "Takže Magee byl důležitý co?"
"Nepropašovali mu tu břitvu jen tak pro legraci."
"Nechte si ty vytáčky. Mohl jste se od něho dozvědět spoustu věcí."
"Možná. Jenže s takovým typem nemůžete mluvit, nebyl normální."
"Podle hlášení se přiznal, že napadl Sloana, ale tvrdil, že nezabil toho Lakea. Myslíte si, že Lakea opravdu zabil?"
"Myslím, že mohl, navzdory prohlášení slečny Patersonové. Byla vůči němu přátelská, možná se pokoušela předstírat, že k tomu neměl příležitost." Roger mluvil vyrovnaně, když myslel na Margaret. "Teď už nemá smysl přemítat o tom, cojsme z Mageeho mohli dostat, pane."
"To ne. A poslouchejte, mladý muži, drzou poznámku nevylepšíte tím, že dodáte ‚pane`? Coje to s vámi dnes ráno?"
"Omlouvám se," řekl Roger. "Lobo mi prostě leží v žaludku. O mě se taky pokusil, ten se v tom zná. Ale je na útěku nebo už nebude mít ty šance,jaké má teď. Měl jste čas přečíst si hlá šení?"
"Ano. Všechno jsem ještě nestrávil, ale mám jasnou představu o tom, co se dělo. Je nějaká stopa po Carneym a těch ostatních?"
"Vůbec žádná."
"Nemůžou se přece vypařit. Co jste udělali s Patersonem a tou jeho sekretářkou, jak sejmenuje? Wolfová - ano, Helen Wolfová." Podíval se na Rogera přes řasy, přičemž mu husté šedivé obočí téměř skrývalo oči. "Nomen omen, že?"
"Možná. Sledujeme je. Moc by mě překvapilo, kdyby dnes udělali něco neobvyklého, lžou tedy, jako když tiskne. Mohli bychom od nich chytnout stopu, ale spíš jednoho z nich zajistíme."
"Hmm. Už jste byli v tom penzionu?"
"Ještě ne. Každou chvíli čekám hlášení od Taggarta. Razii možná uděláme dnes večer." Roger konečně vytáhl pouzdro s cigaretami. Chatsworth přikývl, a tak si zapálil. "Myslím, že bychom se o Patersonovi a té ženské Wolfové něco mohli dozvědět přes Patersonovu dceru."
"Jak?"
"Paterson s ní zachází,jako kdybychom žili za vlády královny Viktorie, ale nějak to všechno nedává žádný smysl. Vnucoval jí prášky na spaní, aby neutekla z domu - udělal to i minulý večer. Jenže ona ty tablety nespolkla. Pročji tak úzkostlivě zdržoval doma? Možná se bál, aby si nevšimla podivných věcí, které se dály kolem domu nebo v tělocvičně. Včera večer předstíral, že mu to její zmizení zas tak moc nevadí - často prý před ním utíká -, já si však myslím, že byl vyděšený. Nebyla u nikoho z přátel, a tak nejspíš teď vůbec neví, kde je."
"A vy jo?"
"Je v bezpečí, v Sloanově bytě. Když ji tam zdržíme, a zdá se, že je ochotná tam zůstat, jak dlouho budeme chtít, Paterson začne mít obavy, a jakmile bude mít obavy, něco podnikne. Je podivně nervózní, a tak..."
Nedořekl. Zdálo se mu, že vidí Patersonovy oči, jejich matnou barvu, která se vyjasňuje, a náhle uhádl proč.
"A tak co?" zeptal se ostře Chatsworth.
"Nic důležitého," pokračoval Roger jakoby nic, obávaje se, aby Chatsworth na své otázce netrval. "Celkově snad můžeme říct, že jsme podstatně dál než včera. Myslím, že už nebudu muset mockrát ponocovat, než bude po všem."
Chatsworth se otázal: "A co se teď děje v té vaší mazané hlavě? Pokud jde o Margaret Patersonovou, buďte opatrní. Mohla by být ohrožena. Jistě nechcete, aby dopadla jako Magee."
"Ne, to opravdu nechceme," ujistil ho Roger s důrazem, který Chatsworthe udivil. "Dáme na ni velmi dobrý pozor. Ale pokud bude chtít jít domů, nemůžeme ji samozřejmě zdržovat - můžeme ji znovu vyslechnout, ale pokud nezískáme nové informace, není důvoduji držet."

"Udělejte, jak uznáte za vhodné."
"Díky, pane." Roger vstal a odcházel. Měl dojem, že Patersonovy oči jsou všude. Nakoukl do Cortlandovy kanceláře a podal zprávu, a zároveň se dozvěděl, že se nic nového neděje. Pak seběhl po schodech a rychle ujížděl po širokém nábřeží, míjel majestátní budovy v zahradách, závodil s rachotícím londýnským vlakem. Na mostě Blackfriars Bridge ho zdržel hustý provoz, ale zanedlouho vešel do lékárny na Farringdon Street vedle budovy Univex House, nedaleko velkého tržiště.
"Přejete si, pane?" oslovila ho dívka.
"Máte bizmutové tablety?"
"Ano." Vzala malou krabičku z regálu za sebou.
"Je to v kulaté lahvičce?" zeptal se Roger.
"To nevím-ach, ano,je. Vezmete si ji?"
Odhadl, že je trochu větší než ta, kterou měla Helen Wolfová v kabelce, ale to by nevadilo.
"Díky."
Vyňal vatu pod uzávěrem, asi tak půl tuctu tabletek vysypal na vozovku a pak stoupal po schodech, vedoucích k hlavnímu vchodu budovy Univex House, prohlížel firemní jmenovky, až našel, co hledal: Šesté poschodí: James Paterson and Company, Ltd. Muž z kriminálního oddělení, který stál u výtahu, k němu přistoupil a prohlížel si jmenovky s ním. Vrátný je sledoval z prosklené vrátnice.
"Máte něco?" zeptal se Roger tiše.
"Oba jsou nahoře."
"Díky." Roger zamířil k výtahu a jednoruký zřízenec ho zavezl do šestého poschodí. Chodba byla rozlehlá, stěny obkládané; vládlo zde ovzduší hojnosti. Proti výtahu byly otevřené skleněné dveře a na nich stálo Informace. Další troje dveře nesly nápis Soukromý vchod. Z jedné místnosti se ozývaly hlasy, nedokázal je však rozeznat. Bral za kliky soukromých dveří, ale všechny byly zamčené. Zamířil do informační kanceláře, malého kumbálku, v němž trůnila elegantně oblečená a perfektně nalíčená slečna s tmavými vlasy, staženými do uzlu. Půvabně se usmála.
"Dobré jitro, pane."
"Dobré jitro, rád bych mluvil s panem Patersonem."
"Podívám se, jestli tu je. Posadíte se prosím na okamžik?"
"Vaše jméno, prosím?"
"West," odpověděl Roger.
"Pan... West." Před jménem udělala malou odmlku a on pochopil, že o něm ví, řekli jí, že možná přijde. Pohnula jednou z páček na ústředně; v kanceláři, kterou neviděl, třikrát zazvonil telefon. Po chvíli dívka řekla: "Slečno Wolfová, je tu jistý pan West a rád by mluvil s panem Patersonem. Nevíte,jestli je tady?"
Opět na něj vrhla odzbrojující úsměv.
"Ještě chvilku, prosím."
"To je v pořádku." Roger seděl a soustředěně naslouchal každému zvuku v sousedních místnostech. Slyšel kroky, ale žádné hlasy. Ať tam byl kdokoli, musel šeptat. Pár sekund čekal a pak náhle vyskočil.
Recepční vykřikla: "Pane Weste!"
On však už otevřel dveře a vyšel na chodbu. Jeden z takzvaných soukromých vchodů byl otevřený a ze dveří vycházel doktor Sorenson. Když zahlédl Rogera, klopýtl, a pak se zazubil.
"Tak to je správné! Ve dne v noci ve službě, inspektore?"
Za ním stála Helen Wolfová, usmívající se na celé kolo, a za ní mračící se Paterson.
"Tak vy jste právě na odchodu," konstatoval Roger. "Nejsou tady nějaké zadní dveře?"
"Nechte si tu drzost!" vyštěkl Paterson.
"Dám za to krk, že pan West nechtěl být hrubý," ozvala se Helen Wolfová. "Vypadáte unavený, inspektore. Musí to být pro vás úmorné, pracovat tolik hodin. Když už jste přišel tudy, můžete klidně dovnitř. Nashledanou, doktore. Je to uklidňující, opravdu uklidňující. Pat byl poslední dobou tak unavený že jsem se bála, aby neměl nízký krevní tlak nebo něco podobného. Kámen mi spadl ze srdce, když teď vím, že je v pořádku, ale chci se ujistit, že opravdu odpočívá. Byl by na tom mnohem líp, kdyby mu tolik starostí nepřidělávala Margaret. Nashledanou." Poplácala zakrslého doktora po rameni, rozzářila se na Rogera a ustoupila, aby mohl projít.
Doktor Sorenson s sebou neměl svou brašnu, a proto sotva mohl bez potřebných nástrojů Patersonovi změřit krevní dak. Roger to nekomentoval. Helen Wolfová vykřikla: "Ach!" a rozběhla se za Sorensonem. Paterson vzal Rogera za paži, jako by mu chtěl zabránit, aby nešel za ní.
Místnost byla velká a luxusní, připomínala spíš obývací pokoj než pracovnu nebo kancelář.
"Co chcete, Weste?" zeptal se drsně Paterson.
"Vrátila se vaše dcera?"
"Ne. Vy jste ji snad našel?"
Helen se přihnala zpátky a tiše za sebou zavřela dveře. Měla na sobě týž starý tvídový kostým s krátkou sukní, a šála s vlčími hlavami jí dosud poletovala na bujných ňadrech. Rozčepýřené vlasy měla neupravené. Přihladila si pár volných pramenů, přešla k velkému ořechovému psacímu stolu a posadila se.
"Zeptal jste se pana Westa, co si přeje, Pate?"
"On Margaret nenašel. Ta holka..." Paterson nedořekl. Rty mu ztuhly, nevypadal, že by na dceru myslel láskyplně.
"Musí se naučit dělat, co se jí řekne! Já ji nenechám takhle utíkat, já jí to vytmavím."
"Nic se jí nestane, Pate. Víte přece, je mladá. Příliš se o ni staráte. Našel jste Carneyho nebo někoho z ostatních, pane Weste?"

"Ne."
"Hovořili jsme s Patem," začala Helen zdrženlivě. "Uvažovali jsme, jak bychom vám mohli pomoct. Je to dost šokující, víte, když člověk zjistí, že ti lidé páchali kriminální činy nám přímo pod nosem. Připravili jsme seznam lidí, kteří za nimi chodili, a taky různých chlapíků, kteří trénovali v tělocvičně."
"Co trénovali?"
"No, přece box. Carney byl starý boxer, ten rád trénoval mládež - dával přednost lehké váze. Zvláštní, že? Takový habán, a vždycky radši trénoval boxéry v lehké váze, nějak ho fascinovaly jejich drobné postavy. Myslel si, že drobní lidé jsou čipernější než urostlí, že dokáží vítězit i tam, kde velcí lidé nedokážou najít prostředek proti obraně protivníka. Máte rád box, pane Weste?"
"Já mám radši šerm," odpověděl Roger.
Zasmála se; byl to trylkující, veselý smích. Přesně však věděla, co chtěl říci, měla břitký rozum.
"Já mám taky ráda šerm, je tak osvěžující. Ale pro všechny případy jsme připravili seznam některých mladíků, kteří tam chodili, třeba to pomůže. A taky jsme dospěli k názoru, že se Pat včera dopustil pošetilé chyby, když popíral, že toho zrzavého chlapce zná. Možná tomu nebudete věřit, pane Weste, ale Pat je velice sentimentální člověk. Ví, že mnoho mladíků už bylo kvůli Margaret nešťastných. Taky jí to vyčítá, i když si nemyslím, že by se něčím provinila; člověk nemůže za to, když se narodí atraktivní, stejně jako si nemůže pomoct, když ztloustne." Hrdelně se zasmála. "Podívejte se na mě! Pat toho chlapce nechtěl dostat do nepříjemností. Je to šikovný mladík, třebaže poněkud přecitlivělý... Margaretin způsob života proto Patovi dělal starosti. Vlastně jedním z důvodů, proč jsme se tak úzkostlivě snažili, aby Margaret v noci nevycházela, byly obavy, že by jí mohl nějak ublížit. Byl dočista posedlý vášní a dvakrát jí vyhrožoval, že ji zabije, pokud si ho nevezme."
"Skutečně?" řekl Roger suše.
"No ano, a ačkoli jsme věděli, že Margaret se o sebe dovede postarat, báli jsme se, protože někdy bývá dost bezstarostná. Ale ten rusovlasý chlapec, kterého jste včera viděl, musí být rozhodně Alec. Alec Magee. Myslím, že bydlí v Kensingtonu, ale nejsem si jistá. Nechcete si zatelefonovat?"
"Ještě ne," odpověděl Roger. Rozhlédl se po jejím psacím stole stojícím v rohu. Ležela na něm kabelka, velká, černá a lesklá. Přešel ke stolu a uvědomoval si, že ho bedlivě sledují. Navzdory tomu, jak suverénně se Helen tvářila, byla nejistá. A Paterson byl zjevně ještě nervóznější. "Nosíte pistoli, slečno Wolfová?"
"Pistoli? Proboha, ne!"
"Slečna Patersonová to má ve zvyku."
"To není pravda!" vykřikla Helen. "To ona - Pate, věděl jste, že Margaret nosí pistoli?"
"Určitě ne!"
"To je tedy překvapení! V čem má to dítě ještě prsty?" Helen Wolfová si povzdechla, jako by ji něco trápilo, a přešla k svému
psacímu stolu. Roger vzal její kabelku, ale ona to nekomentovala. "V životě jsem nepoužila střelnou zbraň, vždycky mě až příliš lekal hluk. Já hluk nesnáším."
"To zloději taky."
Vypadala rozpačitě. "Kdože? Ach, zloději?" Dosud byla rozpačitá nebo to aspoň předstírala. "Doufám, že to je vtip, jenže já dnes ráno nedokážu moc vtipkovat. Ale zbraň nenosím, podívejte se mi do kabelky, jestli chcete. Není tam naprosto nic, co by vám mohlo jakkoli ublížit - snad kromě pilníku na nehty. Už někdo někoho zavraždil pilníkem na nehty?"
"Takový případ si nepamatuju." Roger otevřel kabelku - a upustil ji. Obsah se vyvalil a bílá lahvička s nápisem Bizmutové tablety spadla pod stůl. Roger si klekl a ona mu chvátala na pomoc.Otevřela se jí peněženka, z níž se začaly kutálet měděné a stříbrné mince; její klíče, mejkap a pudr mu ležely u nohou. Obrátil se, lahvičku s tabletami, které sám koupil, svíral v dlani; ohnul se pod stůl pro její lahvičku, sebral ji a obě lahvičky vyměnil. Novou jí vsunul do kabelky s ostatními věcmi, které posbíral. Helen neprojevovala žádné znepokojení.
"To jste vždycky tak nešikovný?" poznamenal Paterson.
"Víte, kde je vaše dcera?"
"Ne."
"Ozval se Carney nebo O'Hara?"
"Ne."
"Proč mi neříkáte pravdu?"
Paterson zrudl. "To je pravda." Vypadal tak rozzlobeně, že by mohl zaútočit. Mezi nimi pobíhala Helen, jako by se bála, aby se nepoprali.
"Pane Weste, nesmíte Pata obviňovat ze lži, on je nanejvýš pravdomluvný člověk."
"Já vím. George Washington druhý. Tomu nevěřím. Patersone, vy si koledujete o potíže - zatracené potíže. Ukrýval jste bandu gaunerů, kteří..."
"Jenže o tom, co dělali, nic nevěděl, pane Weste! Musíte tomu věřit. Naléhavě vás žádám, abyste tomu uvěřil. Proti Patovi nebylo nikdy ani to nejmenší podezření! Co řekne, to platí, proto taky pro něj ráda pracuju. On není jak obchodníci bývají, že říká jedno a myslí druhé. Nebo něco slíbí, ale pak udělá přesný opak, protože si říká, že z toho bude mít dalších pět procent zisku. Obávám se, že Pata nechápete. Není mu dobře, proto taky tu byl doktor. On se snadno rozčílí. Pate, buďte tak hodný, sedněte si. Prosím vás." Vzala Patersona za paži a dotlačila ho k židli. Zdálo se, že se mu nechce, a Roger si všiml, že má opět kalné oči, jaké měl při jejich prvním setkání.
"Je to tak nechutné," pravila Helen. "Pate, musíte si vzít prášek." Vytáhla lahvičku a vysypala si pár tabletek na dlaň. Paterson si vzal dvě. "Jednu!" vykřikla, on ale vstrčil do úst obě a spolkl je, jako by na tom závisel jeho život. "Ach, vy

jste stejně umíněný jako Margaret!"
"Pár bizmutových tabletek mu neuškodí," poznamenal Roger. "Oba jsem vás varoval. Vy něco víte a tajíte to. Uvědomujete si, že tu jde o vraždu? A vrahové dostávají oprátku."
Paterson otevřel ústa...
"Ne všichni vrahové," zavrněla Helen. "Existuje spousta těch, kteří dostanou milost. Vždycky si říkám, že ministr vnitra musí být velmi laskavý člověk. Pate, odpočiňte si. Já vám nedokážu pomoct, jestli se znovu rozčílíte. Jsem si jistá, že inspektor nechce být nepříjemný. Je přirozené, že má starosti, když se stalo tolik strašných zločinů, a pachatelé jsou dosud neznámí."
"Neznámí nikoli," namítl Roger, "jen dočasně na svobodě."
"Jste si tak jistý?" povzdechla si Helen. "Kéž byste měl pravdu. My ale dosud nevíme, kdo zpřevracel pracovnu a tuhle kancelář včera, a nedovedu si představit, co hledali. Ted mě poněkud znepokojuje, že Carney a O'Hara jsou dosud na svobodě. Člověk nikdy neví, co by mohli provést, že?"
"Víte, kdo zabil Lakea?" zeptal se Roger. "Proč? Samozřejmě že ne!"
"Myslím, že o tom máte celkem jasnou představu," řekl, Roger.
Otočil se na podpatku a vyšel ven soukromým vchodem, který nyní nebyl zamčený. Dveře se za ním tiše zavřely. Mačkal knoflík výtahu, ale stále hleděl na ty skleněné dveře. Nemihaly se za nimi žádné stíny ani nebyl slyšet hovor. Výtah přijel. Tři minuty poté, co byl v kanceláři znovu vstoupil do lékárny a zamířil za pult do laboratoře, kde narazil na malého nosatého chlapíka v bílém plášti, který na něj mžoural přes silná skla.
"Sem nesmíte, pane, tady je to jen pro zaměstnance." Omluvně zamžoural. "Asistentka vám..."
Roger mu vrazil do ruky lahvičku s bizmutem a potom mu ukázal průkazku. Mužík zamžoural ještě zmateněji. Přicházela asistentka, ale on na ni mávl, aby zmizela.
"Co pro vás můžu udělat, inspektore?"
"Jak rychle dokážete udělat hrubý test obsahu? Hrubý rozbor?"
"A co myslíte, že můžu najít?"
"Narkotikum."
"Dobře, jestli můžete přijít za půl hodinky, zhruba vám povím, co to je."
"Radši bych si počkal," usmál se Roger. "Promiňte, já opravdu spěchám. Nemusíte zjišťovat jednotlivé složky, budu vám vděčný za hrubý odhad."
"No, víte... ono velice záleží na typu, na tom, jak silné je to narkotikum, dokonce i na pacientově odolnosti. Ale jako policista o těchhle věcech jistě leccos víte."
"Ano. Jen si chci ověřit svůj názor, nic víc."
"Možná by pomohla velice jednoduchá, praktická metoda!" Lékárník jednu tabletu vysypal, zlomil ji, odškrábl trochu prášku a dal si jej na špičku jazyka. Olízl si rty. "To není bizmut. Téměř bez chuti, bílé a - hm, nejsem si jistý, ale mohl by to být kokain. Mohl by."
"Díky. Mohl byste zavolat pro někoho do Scodand Yardu, dát mu ty tablety a říct mu, že žádám o rozbor?"
"Rád."
"Díky."
Roger se vrátil do budovy Univex House a řekl seržantovi: "Počkejte, než vyjedu nahoru, pak přijďte do šestého poschodí a hlídejte chodbu. Můžou nastat potíže."
Nahoře se pokusil použít dveří vedoucích do Patersonovy kanceláře, ale byly opět zamčeny. Vešel tedy do Informací. Když ho dívka spatřila, ztuhl jí úsměv na rtech.
Slyšel Patersonův křik: "Samozřejmě že je sebral on! Kdo jinej by to..."
"Prosím vás!" vykřikla dívka, když Roger zvedl sklopnou část pultu a proběhl dozadu. Nepodíval se na ni, jen viděl, jak sáhla po telefonu, a zaslechl trojí krátké zazvonění; to byl signál, že je tady. Rozrazil dveře, ale ocitl se v prázdné místnosti. Dveře vedoucí do další místnosti byly otevřené, a tak spěchal dál. Když ke dveřím doběhl, objevila se Helen Wolfová - a stála jako socha.
Už se neusmívala, vesele, bezstarostně ani rozmarně; z jejího pohledu na něj čišelo nepřátelství na smrt.
"Běžte pryč!" vyštěkla. "Běžte pryč, vy..."
"To je neslušné," zahuhlal Roger. Odstrčil ji stranou, přičemž jí prsty pevně stiskl paži, a vešel do další místnosti. Paterson vyskočil ze židle, oči mu jen sršely, pěsti měl sevřené.
"To ne!" vykřikla Helen.
Paterson se vrhl dopředu. Roger ho chytil za paži a stočil mu ji, že málem upadl. Odstrčil ho. Tu mezi ně skočila Helen, sklonila se a nakadeřenou hlavou vrážela Rogerovi do brady. Včas couvl, aby předešel vážnějšímu zranění, ale stejně to jím otřáslo.
"To ho to špatné trávení vždycky tak sebere?" zeptal se, a tu zlý, zlovolný záblesk v očích Helen Wolfové vzplál naplno.

19. TAKZVANÝ BIZMUT

Paterson klesl zpátky na židli a celý se třásl. Heleniny oči jen sršely, nasupeně si změřila Rogera, pak šla k Patersonovi a položila mu dlaň na rameno.
"To je v pořádku, Pate, nemusíte mít obavy. Seženu pro vás další."
"Další co? Heroin? Koks? Marijánku?"
"Pan Paterson byl nemocen, ty tablety mu speciálně předepsal lékař."
"Stejně jako prášky na spaní pro jeho dceru. Aby se dal odstranit z cesty, kdyby se nehodilo, aby byl poblíž." Roger si pomalu mnul bolavou sanici, ale z Wolfové nespouštěl oči. "Podávání drog je trestné."
"Tyhle předepsal lékař, říkám vám to."
"A proč je tedy dáváte do lahvičky od bizmutu? Proč je máte u sebe vy, a ne on?"
Helen se ohradila: "Doktor Sorenson je plně kvalifikovaný praktický lékař, pane Weste, a vy si tady na mě nebudete vyskakovat. Tím, že jste panu Patersonovi vzal ty prášky a dal mu místo nich obyčejný bizmut, jste mu mohl vážně poškodit zdraví. Je nemocný, a..."
"Máte špatnou paměť. Tomu kvalifikovanému lékaři jste říkala, jak vás potěšil, že nejde o nic vážného. A poukazovala jste na uspokojivý krevní tlak, i když u sebe doktor Sorenson žádné vybavení neměl. Nejste tak dobrá, jak si myslíte, Helen."
"Uvidíme, kdo se bude smát, až tohle skončí," řekla. "Proč jen, vy..." Nadechla se, jako by chtěla vychrlit proud nadávek, ale náhle se zarazila. "Jste tu nežádoucí. Odejděte."
"Až budu hotov. Helen, má milá, my tři jsme tu sami, je to neformální, a tak vám musím říct pár věcí. Lobo pomalu končí. Vy a vaši vzácní přátelé nemáte daleko na lavici obžalovaných, a to už je poloviční cesta k šibenici. Svalovat vinu za to a ono na Aleka Mageeho se nepodařilo. Alec na tom byl taky špatně. Jakou drogu jste dávala jemu?"
Šlehla po něm očima.
"Sebrali jsme ho v noci," pokračoval Roger. "Byl ve stavu kolapsu, ale než byl zavražděn, pověděl nám spoustu zajímavých věcí."
Paterson vyskočil ze židle.
"Zavražděn? Alec?" Otočil se na Helen a v očích se mu objevila hrůza. "Helen, Aleka nikdo nezabil. Ne, Aleka ne. Toho chlapce by nikdo nechtěl zabít."
"Byl zavražděn," opakoval Roger.
"Ne! To není možné!" Paterson sevřel prsty opěradla židle a snažil se vstát. Šokovaně se díval na Helen. Otvíral a zavíral ústa a hubené ruce se mu chvěly. Když se potácivým krokem blížil k Wolfové, zřejmě úplně zapomněl, že je tu Roger. "Helen!" vykřikl. "Řekněte mi pravdu, byl Alec... zabit? Je mrtev?"
"Byl zavražděn," ozval se znovu Roger, "a to je rozdíl."
"Helen!" Byl to pronikavý výkřik zlomeného hlasu. Paterson položil dlaň na Helenino rameno. Roger viděl, jaký tlak vyvíjí, a uvědomoval si, že ho ještě neviděl blíž zhroucení než nyní. "Helen, to nemůže být pravda. Vždycky jsem vám říkal..."
"No tak, Pate." Opět nasadila zpěvavý hlásek a zářivý úsměv, ale stálo ji to hodně námahy. "Pan West vás nutí, abyste říkal hlouposti, to je všechno. To s Alekem je v pořádku. Byl..."
"Měl podříznutý krk. Už jste někdy viděli člověka s podříznutým krkem?" Roger popošel blíž, teď stáli všichni tři blízko sebe, Patersonův ztrápený pohled těkal sem a tam, zatímco dáma se snažila vzpamatovat a nedat najevo vztek.
"Podříznutý krk krvácí. Všude kolem je krev. To není pěkné umírání. Je to dokonce horší, než když máte hlavu proraženou jako vaječnou skořápku - tak zemřel Lake. A to se asi může přihodit komukoli, kdo má něco společného s tou odpornou záležitostí. Hezký chlapec, ten Alec Magee. Ale s podříznutým krkem moc hezky nevypadal. Už vás někdy napadlo, Patersone, jak by vypadala vaše dcera, kdyby byla podříznutá od ucha k uchu? Nebo kdyby ji někdo praštil do hlavy? Nebo pobodal nožem, jak to Lobův maník udělal té ženě v Hampsteadu?"
"Nechte si to!" vykřikl Paterson.
"Pate, uklidněte se, on se vás jen pokouší vyděsit. Alec je..." Náhle napřáhla ruku a uhodila Rogera do tváře. Síla jejího úderu ho překvapila, až se zapotácel. Popošla k němu a surově ho kopla do holeně. Pak popadla z psacího stolu knihu a uhodila ho do hlavy, když ještě vrávoral. Knihu zvedla a znovu se ho snažila praštit.
Roger jí knihu vytrhl a odhodil ji přes místnost. S tupou ranou dopadla na podlahu. Helen však na něj skočila a sápala se mu po obličeji. Škrábla ho do tváře, její nehty ucítil těsně pod okem. Roger ji jednou rukou odrážel, jenže ona se nedala a začala znovu kopat.
Paterson to sledoval jako ochromený.
Roger se s Wolfovou pral, snažil se ji chytit za zápěstí, popadl jedno, pak druhé a držel ji na délku paže od těla. Stále ještě se ho pokoušela kopnout. Škrábance mu začaly krvácet, znovu ho rozbolela hlava. Mlhou bolesti se na ni zašklebil.
"Roucho beránčí je v háji, co, Helen?"
"Proč, vy..."

"Proč jste zavraždila Aleka Mageeho?"
"To je lež!"
"Ale kdepak, žádná lež. Byl zavražděn, vy jste ho zabila! Vy jste mu prořízla krk - proč?"
Paterson ji popadl za rameno, snažil se ji otočit, ale Roger ji držel. Paterson táhl, co měl sil, až se s ní srazil obličejem. Oči mu plály, cosi drmolil, vypadal jako nemocný člověk.
"Helen, jestli jste toho chlapce zabila..."
"Nezabila!" zaječela.
"Ale je po smrti," poznamenal drsně Roger. "Právě jsem viděl jeho tělo. Byl..."
"Zabil se sám!"
Paterson couvl. Roger pustil ženina zápěstí a usmál se na ni. Ona si uvědomila, co byla nucena právě přiznat, a zhluboka se nadechla.
"Vážně, Helen? Kdo vám to řekl?"
Nepohnula se ani nepromluvila.
"Pokračujte, vy o tom víte všechno. Proč se Alec zabil a jak víte, co udělal?"
Paterson zaskřehotal: "Byla to sebevražda?"
"Ne, vražda. Byla to vražda, že, Helen? Dopustila jste se chyby. Takovou hloupou chybičku, kterou může udělat každý. Že je to tak?"
Wolfová si olízla rty.
Helen!" vykřikl Paterson. "Povězte mi pravdu. Já musím znát pravdu. Jestli jste ho zabila..."
"Zabil se sám," opakovala.
"Pak se vraťme k první otázce," řekl Roger. "Jak to víte?"
"Volal mi přítel," odpověděla.
"Který přítel? Jak se jmenuje? Kde ho můžu zastihnout? Rychle, Helen! Jste v úzkých, musíte sebou mrsknout, jestli z toho chcete vyváznout. Kdo je váš přítel, který to věděl?"
"Jeden...jeden reportér."
"Jmenujte mi ho. Jméno jeho novin."
"Nemusím uvádět jeho jméno," namítla. "Byla to důvěrná informace. On..."
"Vy jste byla tady, když volal?"
"Já... ano, ano, samozřejmě."
"Kdy to bylo?"
"Těsně než jste přijel - mezi tím, co jste tu byl poprvé a než jste se vrátil." Znovu si olízla rty, odstoupila od něho a už nevypadala tak ztrápeně. "Nemá to smysl, Weste, těmihle řečmi mě nedostanete za katr."
"Za katr? To je zlodějská hantýrka, má milá, kdepak jste se to naučila? A kdo volal?" Rozesmál se, rychle přešel ke dveřím do prázdné místnosti, otevřel je a zavolal: "Haló! Vy tam od ústředny."
Upravená dívka se objevila, bledá a vyděšená.
"Slyšela jste mě, když jsem odcházel?"
"Ano," přisvědčila bojácně.
"Glorie, tomuhle člověku neříkejte ani slovo. Neříkejte mu ani slovo!"
"Gloria ví, co má dělat. Volal někdo, poté co jsem odešel?"
"Já... "
"Samozřejmě že volal!" zavřeštěla Helen.
Dívka sáhla po klice a stiskla ji, jako by se potřebovala něčeho zachytit.
"Proč, ano, ano..."
"Tak teď jste v bryndě," pravil West. "Zavolejte mi Scotland Yard. Whitehall 1212. Přepojte to do téhle místnosti."
Obrátil se, Helen zatlačil zpátky do kanceláře a smál se jí přímo do tváře. Paterson stál jako figurína, ruce zvednuté k hrudi. Zpráva o Mageeově smrti ho šokovala i vyděsila současně. Rozčileně oddechoval. Zčásti mu bylo nevolno kvůli nové zprávě, zčásti proto, že zoufale potřeboval další dávku drogy. Někteří narkomani potřebují svou dávku v pravidelných intervalech, a pokud jsou bez drogy dlouho, přestávají se ovládat i při nejmenší zátěži. Roger vzal ženu za paži a vedl ji k telefonu. Ten zazvonil.
Roger zvedl sluchátko. "Prosím vrchního inspektora Cortlanda." Čekal, až k němu dolehl drsný Cortlandův hlas. "Tady je West. Jsem v Patersonově kanceláři. Podle toho, co tady vykládají, sem někdo volal mezi čtvrt na tři a půl třetí. Můžete to prověřit?"
Cortland vyjel: "Kruci, o čem to blábolíš? My přece tohle nemůžeme zjišťovat."
"Moc děkuju," řekl Roger. "Může to rozhodnout o tom, zda tu ženskou Wolfovou sebereme, nebo necháme na svobodě. Uděláte to rychle?" Zavěsil a vesele si zamnul ruce. "Teď už to dlouho nepotrvá."
"Místní hovory nemůžete zjistit," ozvala se Helen. "To byl místní hovor."
"To vy si myslíte, že je nemůžeme zjistit," usmál se Roger. "Jeden z vašich velkých omylů je to, že zapomínáte, jak Scotland Yardu pomáhá věda. Je to proorganizováno. A jestli si myslíte, že se zbavíte problémů, když mě zabijete, moc se mýlíte. Já jsem jen jeden pěšák, a když odděláte mě, jiní vás dostanou. Máte po všem, Helen. Vyrozumějí mě během půlhodinky. Počkám. Nevadí vám to?"
"Vypadněte!" zaječela.
"Kdepak. Tady je ještě spousta práce. Patersone...," otočil se k muži. Jeho hlas ztratil posměšný tón. "Dospěl jsem k názoru, že vy jste v té záležitosti pouhá loutka. Helen z vás udělala totálního pitomce. Ona věděla, čím se zabývá Carney a jeho kumpáni, třebaže vy ne. Proč vám tak záleželo na Aleku Mageem?"

"Neodpovídejte mu!" vykřikla Helen.
"Ještě hlesnete, a já pošlu pro policistu, aby se o vás postaral, než mi zavolají," upozornil ji Roger. "Patersone, jaký byl váš vztah k Alekovi?"
Paterson sotva mluvil a chraptěl.
"On... byl to hodný chlapec. Měl jsem ho rád. Doufal jsem, že si jednou vezme..."
"Neříkejte mu to!" vřeštěla Helen.
"Proč jste dceři dával prášky na spaní?" zeptal se Roger. "K čemu byl celý ten zmatek? Proč jste nechtěl, aby ten večer vyšla ven?"
"Ona... ona je nevypočitatelná holka. Velice paličatá," promluvil Paterson. Mezi každým slovem se odmlčel, jako by mu činila potíž artikulace. "Je to jediný způsob, jak ji zvládnout. Jediný... způsob. Ona to... myslí... dobře. Není... zkažená. Myslí to... dobře. Jenže..." Polkl, pak začal mluvit rychleji, až příliš rychle, slova splývala, bylo třeba je oddělovat. "Spolčila se se špatnými lidmi. Všechny ty noční kluby, pitky, hazardní hry, každou noc s jiným chlapem. Jako dítě bývala krásná a nevinná a já jsem s ní měl velké plány. Pak... rychle dospěla, příšerně rychle vyrostla a vzdálila se mi. Stala se z ní zhýčkaná, umíněná, rozmařilá ženská. Ano, rozmařilá! To jsem nesnesl a musel jsem se pokusit ji nějak zvládnout."
"A kdo vám tohle všechno napovídal?"
Helen zasáhla: "Pate, on z vás dělá pitomce. A vám není dobře. Cítil byste se líp, kdybyste si vzal další tabletu a pak... "
"Už žádné tablety," zakročil Roger. "Žádné, dokud nám neřekne všechno, co ví."
Paterson zaúpěl: "Já jednu potřebuju, musím ji mít!"
"Mám jich pár v kapse. Můžete je dostat, jakmile mi odpovíte na otázky. Kdo vám říkal, žej e Margaret zkažená dívka?"
"Totiž..."
"Kdo?"
"To Helen! Helen mi ji hlídala. Já jsem měl moc práce, nemohl jsem sám."
"A kdo měl ten nápad, dávat vaší dceři drogy, aby nemohla utíkat z domova?"
"To Hel... Helen."
"Kdo vás seznámil s doktorem Sorensonem?"
"Helen." Paterson se zmučeně podíval na Helen. V hlavě měl spoustu pochybností, nervy měl na prasknutí, ty volaly po droze, která by z něho udělala nového člověka, dokázala zázrak. "Ano..., Helen. Není to snad... pravda?"
"Samozřejmě že to byla pravda!" vykřikla Helen.
"Zjistíte, že mnohé bylo jinak. Kdo vás jako první přivedl na nápad zaměstnat na Morden Lodge bývalé kriminálníky?"
Paterson si olízl rty.
"Helen."
"A vy jste na to naletěl! Tušil jste vůbec, že váš dům zneužívají k výcviku zločinců?"
"Ne - to ne. To je..."
"Věděl jste to moc dobře," podotkla Helen.
Ta slova zněla varovně, ale Roger to pominul. Byl právě v ráži, přesvědčen, že Paterson bude mluvit a že se případ rychle vysvětlí. Se seržantem, který hlídal venku, mu nebezpečí nehrozilo. Je ani ve snu nenapadlo, že přijde a veškerou jejich obranu rozmetá. Získal kompromitující přiznání jen proto, že ostře zaútočil. Paterson teď klidně poví všechno, co ví. Tohle přesvědčení Rogera omámilo natolik, že přehlédl náznak a tón Helenina hlasu, když řekla: "Věděl jste to moc dobře." Bylo to její první přiznání spoluviny.
"Nevěděl," huhlal Paterson. "Nebyl jsem... nijak nadšený, někteří z Carneyho kumpánů se mi nelíbili, ale..."
"Věděl jste to," trvala na svém Helen.
"Vy mlčte," okřikl ji Roger. "Patersone, kdo vám prohrabal pracovnu?"
"Já..."
"Vy jste o tom věděl, že?"
"Ano. To Helen... Helen chtěla, aby to vypadalo, jako že to udělal někdo jiný. Souhlasil jsem, chtěl jsem... chtěl jsem, abyste si mysleli, že já o ničem nevím. A já taky nevím!" Na Patersonově tváři se zračilo úsilí, ale jeho odpor zmizel. "To byl... Helenin nápad. Ona to taky udělala. Pak jsme rychle odjeli."
"Kdo vystřelil na vaši dceru?"
Paterson se zatvářil užasle. "Proč? To já přece nevím. Myslel jsem, že to byl Alec. Strašně mě to rozčílilo. Nemyslel jsem, že by ji chtěl ublížit. Věděl jsem, že není při sobě - to nestřílel on?"
"Za chvíli vás přesvědčí, že jste to byl vy sám," ozvala se ironicky Helen.
Roger ji ignoroval, ale povšiml si proměny v jejím chování. Postavil se mezi ní a dveře, takže nemohla odejít, aniž by prošla kolem něho. V kabelce neměla střelnou zbraň. Pokud měla nějakou schovanou pod šaty, měl by dost času, aby svou vytáhl dřív. Mluvil sice s Patersonem, ale ji bedlivě sledoval.
"A co ty šperky? Odkud jsou?"
"Obchoduji s nimi. Jsou pro jednu holandskou firmu."
"A co všechen ten zmatek kolem toho?"
"Vy... vy byste jistě nerad přišel o takový váček se šperky, nebo jo? Myslel jsem, že jsou pryč, proto..."
"Pravdu!"
Paterson začal pomalu, unaveně: "Tak dobře, dobře. Myslel jsem, že je sebrala Margaret. Nevěděl jsem, že o té skrýši ví. Nebyl důvod, proč by o ní měla vědět. A když pak řekla, že jsou v šatníku, vyděsil jsem se, že je vzala. Nedal jsem to najevo, nechtěl jsem, abyste uhádl, co si myslím. Když jsem je pak v šatníku nemohl najít, zmocnila se mě panika. Ale... teď už na tom nezáleží. Teď už ne."

"A sebrala vám Margaret šperky někdy předtím?" Paterson si olízl rty.
"Ona..."
"Je to malá zlodějská čubka," hlesla Helen.
"Helen! Já nechci, abyste o Margaret takhle mluvila! Ona... ano, jednou už šperky vzala a prodala, Weste. Ale já jsem jí to neměl nijak za zlé. Dávám jí málo peněz. Velmi málo. Nevěděl jsem, co si s ní počít. Už to nejsem já, od té doby, co jsem začal brát ty... ty tablety. Tohle je pravda, Weste! Margaret má peníze uloženy v cenných papírech, ale já bych ji nenechal na ně sáhnout, a tak mi... jednou nebo dvakrát sebrala nějaké věci z pracovny. Nebo z kapes. Ze vzdoru. Pak je prodala u těch... u těch podvodníků v Londýně. V těch nočních klubech. Ale já myslím, že to byla opravdu má vina, kdybych ji nedržel tak zkrátka, nemusela by krást."
"Předpokládám, že to Helen vás přemluvila, abyste ji držel tak zkrátka?"
"Proč... ano," přikývl Paterson. "Ano. Vždycky jsem Helen poslouchal. Já mám Helen rád. Mám ji rád!" Ten důraz, s nímž to pronesl, byl téměř dětinský. Hlavu vysunul dopředu, jako by chtěl Rogerovi bránit, aby to popíral. "A... a ona měla ty tabletky, dokázala, že jsem se cítil báječně, nebo zase... pod psa. Byla jediná, která je pro mě dokázala obstarat. Bez těch prášků je to jako... život v pekle. To vy nemůžete pochopit. Je to naprosté peklo."
"Ano, to vám věřím," ujistil ho Roger. Pak se ohlédl a podíval se Helen zpříma do očí. "Jste šikovné děvče, co? Tohle u soudu zazní výborně."
Už nic nepředstírala, teď se ukázala jako skutečná fúrie, ve své pravé podobě.
"Vy mě před soud nedostanete."
"Já...," začal Paterson a pak se mu v očích objevila hrůza. Napřáhl ruce, jako by se chtěl bránit, couvl a klopýtl.
Helen se rozesmála.
Roger se ohlédl přes rameno a uviděl ozbrojeného muže. Malého chlapíka v šedivých šatech s tváří zakrytou kapesníkem.
"Ne!" vykřikl Paterson.
Roger odskočil ke straně a vytáhl pistoli. Chlapík v šedém vypálil. Paterson zakašlal a chytil se za hruď. Roger skočil za křeslo, právě když kolem něho hvízdla kulka. Helen běžela ke dveřím vnější kanceláře, pistolníka vytlačila ven a přibouchla za sebou dveře. Rogerův výstřel roztříštil sklo ve dveřích, nikdo však nevykřikl. Když postupoval kupředu, dírou ve skle zasvištěla do místnosti další kulka.
Paterson ležel zhroucen.
Dívka v recepci ječela.
Roger to oběhl ke dveřím vedoucím na chodbu, které byly označeny jako Soukromý vchod, a v tu chvíli se jejich sklo roztříštilo. Kulka mu proletěla těsně kolem hlavy, a tak uskočil ke stěně. Viděl Helen, jak utíká k výtahu, jehož dveře byly otevřené. Pistolník běžel za ní, pozpátku, aby měl všechny východy pod kontrolou. Roger znovu vystřelil. Kulka zasáhla kovovou mříž výtahových dveří, právě když se zavíraly. Pak se zavřely i dřevěné dveře a výtah se rozjel dolů.
Na podlaze chodby ležel v bezvědomí seržant z kriminálního oddělení.

20. HON NA ŽENU

V přízemí budovy Univex House seděl vrátný ve svém kamrlíku, když zazvonil telefon. Klidně zvedl sluchátko a do ucha ho bodl hlas.
"Výtahem jede dolů jeden muž a tlustá žena, slečna Wolfová. Jsou ozbrojeni a jsou to vrazi. Vykliďte přízemí, běžte ven, zavřete dveře a zavolejte policii. Jasné?"
Vrátný praštil sluchátkem a vyskočil. Dveře výtahu se už několik minut neotevřely. Čekali tam dva muži a dívka, jeden z mužů nadával, jak dlouho to trvá. Druhý sledoval výtah malým okénkem v dřevěných dveřích, až konečně hlásil: "Už jede!"
"To je dost!"

Vrátný na ně křikl: "Běžte pryč! Utíkejte, ve výtahu je ozbrojený muž!" Obrátil se k hlavnímu vchodu, jímž viděl na slunnou ulici, po níž kolem procházely proudy lidí, projížděly červené autobusy, taxíky a auta; normální věci, žádné vzrušení, žádný poplach. Nedoběhl však ani ke schodům. Malý muž v šedém obleku, který stál u zdi, vyrazil kupředu a podrazil mu nohy. Dívka u výtahu křičela: "Podívejte se!" Dveře výtahu se rozlétly a vyšel chlapík s pistolí u boku; tvář měl zakrytou kapesníkem. Za ním běžela tlustá žena.
Nikdo nepromluvil.
Jeden z mužů u výtahu houkl: "Stát! Pojďte sem, nebo..."
Dva prchající ho však ignorovali, a tak se za nimi rozběhl. Chlap se zakrytou tváří se otočil a vystřelil na něj. Když zasažený upadl, dívka u výtahu začala křičet. Chlapík u dveří kopl vrátného do hlavy.
Oba šedě oblečení muži i tlustá žena vyběhli ven.
Kolemjdoucí viděli, jak uhánějí k vozu, který stál u okraje chodníku. Když se ti tři objevili, řidič vozu nastartoval a rozjel se, právě když z budovy Univex House vyběhl nějaký muž a křičel: "Policie! Vražda! Policie!" Dva policisté, procházející opodál, se okamžitě rozběhli k budově, ale než dorazili, auto s pachateli zmizelo v městském provozu. Sledoval je asi tucet lidí, kteří uváděli tři různé směry, kudy zmizelo; jelo rovně, zahnulo doleva, zahnulo doprava.
Když se Roger objevil na schodišti, nad druhou obětí se skláněli lidé.

Hon na Helen Wolfovou začal okamžitě a každou hodinou vzrůstala nervozita.
Hledali také doktora Sorensona, který nebyl ve svém domě ve Felthamu.
Paterson byl mrtev.

Roger otevřel dveře Cortlandovy kanceláře a od stolu se k němu otočil vysoký světlovlasý muž. Byl to Taggart, který hlídkoval u penzionu Dingleové. Cortland telefonoval a ani se neohlédl.
"Máte nějakou zprávu, Taggarte?" zeptal se Roger.
"Ne, pane, vůbec nic. Ti dva prckové v penzionu se nikam nehnuli."
"Kdo vás tam teď zastupuje?"
"Seržant O'Brien, pane."
"Hned se tam vraťte a řekněte mu, že v penzionu provedeme hodinu po setmění štáru. Zastavte každého, kdo by odcházel. Volal sem na okrsek a požádal je, aby do té oblasti poslali hodně mužů. Neměly by být problémy. A cestou dolů někoho požádejte, aby mi sem poslali něco k jídlu."
"Jistě, pane."
"A mazejte!"
"Vrchní inspektor..."
"Já to s ním zařídím." Roger dostrkal seržanta ke dveřím, zatímco Cortland telefonoval, jako by se nechumelilo. Mluvil dlouho. Roger obešel stůl, otevřel skříň a vyndal láhev whisky, sifon a sklenku. Nalil si a hodil to do sebe. Pak ještě. Whisky rozehnala mraky únavy a zklamání, které mu táhly hlavou. Cortland pořád ještě hovořil. Roger si zapálil cigaretu, a tu se otevřely dveře. Dovnitř vrazil Chatsworth, s cigaretou polovysunutou z jantarové špičky.
"Cortlande, já - ach, Rogere!" Všiml si sklenky i whisky, ale nekomentoval to. "Jak to, že je ten Paterson mrtvý?"
"Byl jsem u toho, když ho zastřelili, pane."
"Hm. To máte být nač hrdý!"
"Bohužel, útok ode dveří jsem nečekal." Věděl, že by si zasloužil důtku, nikdy by nedokázal vysvětlit, proč byl tak skálopevně přesvědčen, že s Patersonovým zhroucením a Heleninou rezignací se blíží ku konci případu. "Myslel jsem si, že je chodba zajištěná, aby nikdo neuprchl. Ale pistolník, který zabil Patersona, zastihl toho, co hlídal, jak dřímá, a praštil ho přes hlavu."
"On taky pil?"
Rogera popadl vztek, ale snažil se ho překonat.
Chatsworth vrčel: "Jak byste, sakra, mohl mít jasno v hlavě, když nasáváte hned po obědě?"
"Je to jediný způsob,jak neusnout." Vešel policista se sendviči a konvicí čaje. Roger se zeptal: "Nebude vám vadit, když se najím, pane?"
Chatsworth se nasupil a Cordand právě dotelefonoval. Několik sekund všichni tři mlčeli a dívali se na sebe. Pak Chatsworth i Cortland spustili současně. A oba se zarazili.
Chatsworth začal znovu: "Co právě děláte?"
"Jdeme po Helen Wolfové," odpověděl Cortland.
"Toje všechno?"
"Obklíčili jsme penzion Dingleové a chystáme se k razii, hned jak se ujistíme, že se tam Helen Wolfová nezastaví. Byt Aleka Mageehoje pod dozorem - od té doby, co tam naši muži jsou, tam nikdo nepřišel. Dosud hledáme přátele Margaret Patersonové; zatím jsme je nenašli."
"Kdo ji vyslýchal?"
"Já jsem tam byl dnes dopoledne," zavrčel Cortland. "Je to drzý fracek."
"Proč vám nedala adresy svých přátel?"
"Říká, že nechápe, proč by její přátelé do toho měli být zatahováni, když u nich nebyla. Na to jsem nedokázal najít odpověď," dodal Cortland. "Na Westův návrh hlídáme všechny noční kluby, které ona pravidelně navštěvuje. Třeba tam chytíme stopu."
"Myslíte, že to děvče je v tom namočené?" zeptal se Chatsworth Rogera. Agresivita ho dosud nepřešla.
"Mohla by. Ale to není jediný důvod, proč ty kluby hlídat."

"A jaké jiné?"
Roger ovládal hlas. "Jednou ze záhad je, proč Helen Wolfová přemluvila Patersona, aby dceři zakázal vycházet, a proč ji měl Carney hlídat, aby skutečně neutekla. Zřejmým vysvětlením je to, že nechtěli, aby viděla, co se děje v tělocvičně. Jenže já zřejmá vysvětlení nemám rád. Nejspíš měli zvláštní důvod, když nechtěli, aby některý z těch klubů navštěvovala."
Chatsworth pravil s jistou nechutí: "Takže jste si svůj důvtip nijak neotupil. Jak dlouho hodláte čekat s tou razií v penzionu?"
"Do setmění. Chce-li se tam Helen uchýlit, radši tam pojede, až se setmí. Nemá smysl ten pajzlík zavírat příliš brzy. Když uděláme šťáru za denního světla, někdo jí může dát echo."
"A co uděláte teď?"
"Zajedeme do bytu Mageeho."
"Nechce to stejnou opatrnost?"
"Ne. Helen ví, že Mageeho byt hlídáme, tam ona nepůjde."
Chatsworth zavrčel a otočil se. "Informujte mě, jak pokračujete, a s hlášením nečekejte do rána." Pak odešel, načež se Cortland zasmál. Vypadal v té chvíli jako roztomilá opička. Roger mlčel, nevěřil, že by dokázal hovořit klidně.

Mageeho byt byl v krátké točité ulici nedaleko Kensington High Street. Řadové domy byly vysoké, červené, viktoriánské; a navíc měly jistou grácii, jež tomuto období tolik chyběla. Ulice byla široká, s poněkud ospalým klidem, kdysi patřila k lepším obytným čtvrtím Londýna. Když přijel Roger se dvěma seržanty, Owenem a Ruggem, policisté hlídali na obou koncích ulice. Owen byl starší; vypracoval se z revíru, nikdy se nedostal o moc výš, ale byl houževnatý a inteligentní, a tak se v Yardu uplatnil. A hleděl si toho. Rugg byl uhlazený a dobře oblečený muž, absolvent soukromé internátní střední školy a hendonského policejního učiliště. Jeho specialitou byl londýnský noční život, znal Mageeho jako pravidelného návštěvníka klubů, jako je Can-Can.
V domě byly čtyři samostatné byty. Hlavní příchod z ulice byl otevřený, všechny dveře k bytům zamčené. Roger šel vpředu, s klíči od Mageeho bytu v ruce. Za dveřmi okamžik naslouchal, ale nic nebylo slyšet. Ani muži z kriminálního oddělení nezahlédli za celou dobu, co tu byli, nikoho, kdo by do domu vešel nebo odcházel.
Roger odemkl, dveře pootevřel a chvíli váhal. Cítil, že Rugg i Owen to pokládají za poněkud přehnanou opatrnost. Oni totiž nezažili situaci v Patersonově kanceláři.
V pokoji bylo temno jako při stažených žaluziích. "Chvíli počkejte," řekl. Vklouzl do pokoje, malého, zařízeného jako obývací, pak přešel do místnosti situované do ulice. Ano, záclony byly zatažené a denní světlo prosvítalo jen po stranách. Roztáhl je.
V dlouhém a úzkém pokoji, zařízeném moderně, byl obrovský nepořádek. V koutě se válely láhve od piva, na stole stála spousta prázdných sklenic, po nichž na desce zůstaly zaschlé kruhy, podlaha byla samý popel z bezpočtu cigaret a všechny popelníky přeplněné. Stranou ležela prázdná láhev od whisky.
"Měl tu nějaký mejdan," mínil Rugg.
"Podíváte se do ostatních místností?"
Oba muži odešli. Roger stál u okna a přimhouřenýma očima se rozhlížel kolem. Nedovedl si představit, že by takový večírek pořádal Alec Magee; a že by kouřil cigarety Wild Woodbines, které se válely mezi nedopalky. Páchlo to tu pivem a vyčpělým tabákem. Svraštil nos a otevřel okno.
Rugg se vrátil. "Dvě ložnice, koupelna a kuchyň. Nikdo tu není. Postel ve větším pokoji není ustlaná, ta druhá je."
"Dobře." Roger se podíval na zmuchlané polštáře, odpadky, a řekl zamyšleně: "Velká škoda, že jsme tohle doupě neobjevili před čtyřiadvaceti hodinami, mohli jsme chytit Carneyho a jeho kumpány."
"Carneyho?"
"Ano. To on kouřil Wild Woodbines, a..."
"Ty kouří spousta lidí."
"Dobře, nebudeme se přít," mínil Roger. "Sejměte otisky prstů. Doufám, že Carneyho otisky s sebou pro srovnání máte?"
"Samozřejmě."
"Tak se do toho dejte."
Rugg otevřel svůj kufřík, poznamenal: "Měl byste se podívat do ložnice, šéfe," a začal si vybalovat náčiní na snímaní otisků prstů. Owen se k němu přidal. Roger zašel do ložnice a zarazil se. Na stěně visely fotografie Margaret Patersonové - ne jedna nebo dvě, ale celé tucty. Magee se jimi obklopil. Tři z nich, hezky kolorované zvětšeniny, ležely na nočním stolku. Všude, kde jen bylo místo, visela Margaretina fotografie.
Pocítil známé zrychlení tepu.
Dívala se na něj z každého kouta; někdy jen coby hlava, profil a záběr zepředu; jindy hlava a ramena; nebo jak sedí; anebo celá od hlavy až k patě. Na většině těchto snímků pózovala v plavkách; ve velice úsporných plavkách. Neměla jen krásnou tvář. Tu a tam stála ve skupince a vždycky tam byl i Alec, a tu si Roger vzpomněl, kde viděl Aleka poprvé: na fotografiích v Morden Lodge.
Odvrátil se od rozválené postele, ale od Margaretiných podobizen zrak nedokázal odtrhnout. Měl dojem, že se na něj usmívá - kromě jediné, nad postelí. Na tom snímku spala a vypadala přesně tak, jako když ji uložili do postele Billa Sloana.
Magee byl posedlý, o tom nebylo pochyb.
Roger se podíval do zásuvek a skříní, nic zajímavého však nenašel, a tak zamířil do pokoje pro hosty. Ani tam nic nebylo. Nakoukl do kuchyně a koupelny, pak se vrátil do obývacího pokoje. Owen stál u okna a porovnával otisky

prstů na láhvi od piva s těmi na papíře. Vzrušeně se ohlédl.
"Carney tu samozřejmě byl."
"Zjistíte, že tu byli všichni - přišli sem rovnou z Morden Lodge." Rogera zaujal psací stůl v rohu. Byl moderní, čtvercový, z nažloutlého dřeva. Tuto místnost nezdobily Margaretiny portréty, ty byly jen v ložnici. Posadil se ke stolu a vytáhl horní zásuvku. Navrchu ležel proužek papíru, a na něm bylo vytištěno jediné slovo: Hurlingham. Pod ním se objevilo mnoho dalších takových proužků, a na každém vytištěné jedno nebo dvě slova vesměs místní názvy. Golders Green, Wimbledon, Tufnell Park, Wembley - pomalu je počítal. Napočítal jich patnáct. Odložil proužky stranou a vzal si malý zápisník s volnými listy. Na stránce, kde jej otevřel, stálo datum a pod ním následoval seznam místních jmen z oblasti Velkého Londýna.
Před posledním datem bylo čtvrteční; ten den se udály vraždy, při nichž osiřel malý Peter. Roger mrkl dolů a nalezl Hampstead.
"Je tam něco užitečného?" ozval se nečekaně Owen.
"Spousta věcí." Roger otevřel dolní zásuvku a zatajil dech. Objevil střenky mnoha nožů. Nože byly zabodnuty do otvorů, speciálně k tomu účelu vyrobených, ostřím dolů. Když Roger jeden vytáhl, Rugg a Owen k němu přišli. Čerstvě nabroušené tenké ostří se blyštělo, jméno výrobce kdosi odstranil leštičkou.
"Teď jsme se konečně pohnuli z místa," oddechl si Rugg. "Trochu pozdě, ale přece jen. Magee byl ten, kdo roznášel zlodějům instrukce. Nebo připravoval balíčky."
Ozval se Owen: "Dobře, ale několik akcí provedli taky včera v noci, ty přece nemohl připravovat on."
"Měli náhradníka." Roger si promnul oči, měl pocit, jako by v nich měl písek. Dokonce ani to mu nebránilo v ospalosti. Podíval se na prázdnou láhev od whisky. "Tady mě už nejspíš není třeba. Vezmu si pár kousků, zastavím se v Yardu a potom se podívám domů."
"Dobře, pane."
Vzal zápisník, proužky papíru a jeden nůž, a během půlhodinky byl ve Scotland Yardu. Neměl natolik jasno v hlavě, aby mohl sepsat podrobnou zprávu, ale aspoň promluvil s Cortlandem a zmizel. Uspokojení, které mohl pociťovat z tohoto objevu, kalila ona nešťastná událost s Mageem. Ale aspoň jeden z Lobových poskoků a dvě dílny jsou ted mimo provoz.
Lobo se nemůže cítit právě dobře.
Kdo je Lobo?
Nebyl to ani Magee, ani Paterson. Ale na základě všech hlášení dospěl k Roger k závěru, že Carney má mozek, který by něco takového dokázal zorganizovat. Stejně jako Helen. Nebo Sorenson? Sorensona nemohl vyloučit, už proto, že toho o něm moc nevěděl. Ani se nemohl domnívat, že Loba zná; vůdčí zločinec dosud mohl být v pozadí. Hlavním stanem mohl být kterýkoli z těch nočních klubů. Tu záležitost dosud nezlikvidovali, ještě existovalo nebezpečí.
U jeho domu stála limuzína, kterou neznal. Markův talbot tam neparkoval. Zajel před limuzínu, a sotva zastavil, slyšel Scoopy: "Táto!" Scoopy seděl na zahradní brance na druhé straně ulice a živě mával. Roger k němu zamířil, ale tu už ze zahrady vzadu přibíhal také Richard, nos ušmudlaný a ruce černé.
"Ahoj, vy uličníci, máte se fajn?"
"Hmm," zahuhlal Scoopy.
"Ano, prima," odpověděl Richard. "Svezeš nás?"
Roger se rozesmál. "Teď hned ne, kamaráde, ale jednou vás povozím ažaž."
"Scoopy!" Ze zahrady přibíhala holčička asi o dva roky starší než on. "Já mám nápad...!" V obličeji byla ještě špinavější než Richard a taky měla čerstvou špínu ve zlatých vláskách. "Jé, pane Weste, nevezmete ještě Scoopyho a Richarda domů, že ne?"
"Zatím ne, dokud je vaše máma..."
"Máma říkala, že si tu můžou hrát celý den."
"Tak je to prima," pravil Roger. "Mazejte." Stál a díval se, jak uhánějí za roh - chlapci tu zahradu znali jako svou vlastní. Pak kráčel zamračený a neveselý k vlastnímu domu. Janet bude pravděpodobně ještě v posteli a ani jeden z nich nebude vědět, co si říci. Zahlédl její tmavé vlasy nad křeslem, které stálo zády k oknu. Takže je vzhůru a Mark jí zřejmě domlouvá. Jenže tohle se nedá spravit domluvou; to je emocionální záležitost, která...
Mark byl v kuchyni, nejspíš coby pomocnice v domácnosti.
Raději by viděl Janet samotnou.
Za dveřmi zaváhal. Kdyby jen věděl, jak prolomit ledy, mohli by si aspoň promluvit. Proč se neproplížit nahoru? Zatím neměl náladu na debatu, i když Janet možná ano. Držel kliku, ale dosud váhal.
Mark vyšel z kuchyně.
"Ahoj! Rogere, nechceš..."
"Nech to na mně, jo?" Rychle vrazil dovnitř, protože se bál, aby Mark při tom setkání nebyl.
Z křesla se na něj dívala Margaret Patersonová.

21. NOVÉ HROZBY

Nevstala, jen se na něj zářivě usmála.
"Dobrý den, Rogere! Už jsem se divila, kde jste tak dlouho."
Předtím mu neříkala ‚Rogere`, dokonce ani z legrace. Vyslovila to jméno srdečně, jako kdyby si byli blízcí, jako kdyby pro ni hodně znamenal. Unavenou hlavou mu blesklo varování; tímhle tak fatálně fascinuje muže. Vzpomeň si na Aleka Mageeho - ale proč se srovnávat s mladým Mageem?
"Co tu děláte?" zeptal se.
"Právě jsem přijela. Už jsem to bez vás nevydržela!" Zvedla ruku. "Musím s vámi mluvit."
"Jak dojemné," ušklíbl se Roger.
"Proč se chováte jako venkovský balík?" zeptala se Margaret, a tu se jí rozšířily oči, jako by se něčeho lekla, a vyskočila. "Chudáčku, vy vypadáte tak unaveně! Vy jste minulou noc vůbec nespal, že? Neměla jsem dovolit, abyste byl vzhůru."
Roger řekl: "Vy jste přece ne..."
Zaslechl hlasy zvenčí, šepot. Ohlédl se a uviděl Janet, mizející po schodech nahoru. Objevil se Mark, vypadal špatně, vyděšeně.
"Ale minulou noc bych nevyměnila za nic na světě," prohlásila Margaret. "Zjistila jsem, jak může být policista opravdu vzrušující."
"Prosím vás."
Janet to všechno vyslechla; stejně jako Mark. Zdálo se, jako by Margaret volila slova, protože znala zdejší situaci a chtěla ji ještě zhoršit. Ale to byla nesmyslná myšlenka, takhle by ona přece mluvila s každým mužem.
"Tak co vlastně chcete?" řekl. "Jak jste se dostala z toho bytu?"
"Prostě jsem odešla."
"Byl tam někdo, kdo vám v tom měl zabránit."
"Ach, ano, ten chlap jako hora přišel se mnou," vysvětlila Margaret. "Myslím, že je v kuchyni. Zřejmě mu nevadilo, když jsem řekla, že vás chci zase vidět. Zavolal sem, dozvěděl se, že nejste doma, ale já jsem si řekla, že vás zastihnu spíš tady než ve Scotland Yardu. Máte to tu půvabné, Rogere. Policisté jsou se svými manželkami zřejmě šťastní."
"Proč jste přišla?"
"Vy jste ale protivný." Rychle se ohlédla pryč, a to mu připomnělo okamžik minulé noci, kdy se zdálo, že mu chce sdělit něco závažného, ale pak řekla, že si vzpomněla na Lakeovo tělo s rozbitou hlavou. Když se na něj opět podívala, měla zavlhlé oči a už nezářila. Vypadala mladě a bezbranně. "Rogere, slyšela jsem - to o Alekovi."
"Ach tak."
"Sháněla jsem nějaké noviny. A tam jsem to našla. On se... on se skutečně zabil?"
"Ano. Ale někdo mu pomohl."
"Já vám nerozumím," řekla a mávla rukou, jako by na tom nezáleželo. "Cítím se za to odpovědná, nevěřila jsem, že by to skutečně udělal."
"Tyhle výlevy si můžete ušetřit. K té sebevraždě ho dohnalo něco jiného. Jak dobře jste ho znala?"
"Samozřejmě velmi dobře."
"Jak často jste chodila do jeho bytu?"
Odvrátila hlavu. "Po první návštěvě jsem tam už nechtěla jít. Ukázal mi pokoj s mými fotografiemi a byl tak sentimentální a tak rozvášněný, že..." Nedořekla. "Samozřejmě jsem tam chodila na večírky."
"Jak dobře ho znal váš otec?"
Tu mu došlo, že ona neví o otcově smrti. To poznání mu způsobilo šok. Mohl by jí tu zprávu sdělit, ale to by znamenalo, že by s ní musel zacházet soucitně. Janet by to nevěděla a mohla by z toho vyvodit mylné závěry. Teď musí především dostat Loba a musí udělat všechno, co mu pomůže, aby ho dostal. Když si Margaret znepřátelí, může mu to způsobit jen potíže. Bude tedy moudré ji nejdřív rozčílit, pak postupně uklidňovat a nakonec jí tu zprávu sdělit. Nebyl si jistý, že dokáže jednat racionálně, ale nic jiného mu nezbývalo.

Margaret mluvila.
"V podstatě mě s ním seznámil otec. Myslím, že Alec byl syn tátova starého přítele."
"Byl Alec někdy na Morden Lodge předtím, než jste ho dobře poznala?"
"Ne," odpověděla. "Proč mi tyhle otázky kladete? Alec je už po smrti a..."
"A vám je to líto, protože se cítíte částečně odpovědná za to, jak zemřel, ne proto, že byste ho měla ráda. Je to tak?"
Neodpověděla.
"Podívejte se, přišla jste za mnou, a tak teď musíte odpovídat na mé otázky. Jsem policista a vyšetřuju několik vražd. Jste do nich zapletená. Možná o tom mnoho nevíte, ale přesto myslím, že toho víte dost. Nejste hloupá, třebaže to někdy předstíráte. Teď se přestaňte tvářit, jako bych byl váš znovunalezený přítel, což není pravda, a nezapomínejte, že jsem policista. Je to jasné?"
"Ano," řekla pokorně, ale zatvářila se vyčítavě.
"Takže, proč je vám líto, že je Alec po smrti?"
"Byl to přítel a miloval mě."
"A vy jste milovala jeho?"
"Ne. To se musíte ptát na věci, na které odpověd znáte?"
"Všechny odpovědi neznám. Dokonce ani nevím, proč jste sem za mnou přijela, pokud jste mi nepřišla vykládat o Alekovi - to, co jste tajila, dokud žil, ale co mu nemůže ublížit po smrti. Je to tak?"
"Ne. Prostě jsem s vámi chtěla mluvit."
"Proč zrovna se mnou?"
"Myslela jsem, že mi pomůžete srovnat si myšlenky. Jenže vy vypadáte zmateněji než já. Aleka jsem nemilovala. Je to dost jasné?"
"A milujete vůbec někoho?"
Zaváhala.
"Tak co?" vyjel.
"Momentálně ne," přiznala, a měkkost jejího hlasu i výraz očí dodávaly její odpovědi upřímnost, nikoli uštěpačnost.
"Aspoň zatím ne."
"Kdo je vám blízký..." Pak se zarazil, uvědomil si, co by mohla odpovědět. Odvážil se podívat ke dveřím, které zely dokořán. Nechal je schválně otevřené, nechtěl, aby si Janet nebo Mark mysleli, že touží zavřít se s tím děvčetem v pokoji. Jenže teď mohla natropit jen ještě víc škody.
"Nejhezčí muž, kterého znám," řekla.
"To je prima." Vzal si cigaretu a jednu jí nabídl. "Vy se zamilováváte a rozmilováváte jako na běžícím pásu. Že je to tak?"
"Asi jo. Nebyla jsem do žádného zblázněná. Říkala jsem vám přece, že jsem ještě nepotkala muže, kterého bych si chtěla vzít."
"Existuje vůbec někdo, koho obdivujete? Co takhle Helen Wolfovnu?"
"Ta se mi hnusí."
"Pak je tu jistý doktor Sorenson."
Zatvářila se překvapeně, pak se rozesmála, jako by se mu konečně podařilo uvolnit její napětí.
"Nevykládejte nesmysly," poznamenala.
"Znáte ho dlouho?"
"Celý svůj život."
"Byl to rodinný přítel?"
"V jistém smyslu asi ano. Nedávno to byl spíš Helenin přítel. Nějaký čas spolu žili, nevím, jestli to dosud trvá."
"Jak dobře znal Sorenson vašeho otce?"
Bylo to podruhé, co v souvislosti s Patersonem použil minulý čas. Poprvé to prošlo bez povšimnutí. Nyní svraštila čelo, ale odpověděla, jako by si ničeho nevšimla.
"Je to otcův lékař. Myslím, že spolu mají nějaké kšefty."
"Zná Sorenson Carneyho?"
"Ano, jako jednoho z personálu." Povšimla si důrazu na sloveso. Pomalu vstala, vrásky na čele se jí prohloubily a spojily se se svislou rýhou mezi očima. "Nemyslím si, že by se moc přátelili. Proč?"
"Znal Alec Sorensona?"
"Ano." Řekla to ostře a nadechla se. "Znal."
"Byl to Alekův lékař?"
"Ano."
"Ach tak. Tak to bychom měli. Vy jste všechny své přátele obdivovala, ale nikoho jste nemilovala. Helen se vám hnusí, o Sorensona se nijak zvlášť nezajímáte, momentálně nemáte milence a vlastně nikoho neobdivujete."
Popošla k němu, natáhla ruku a dotkla se jeho dlaně. Měla studené prsty. Roger se ohlédl přes rameno, měl dojem, že něco zaslechl; neviděl však nikoho, ani Janet nebo Marka, že by nakukovali dovnitř. Nebo by to Janet ve své současné náladě udělala? Cítil Margaretiny prsty, a tu mu ruku pevně stiskla. Chvíli nemluvila a tvářila se, jako by těžce hledala slova. Pak konečně promluvila:
"Pokoušíte se mi snad říct, že je něco s mým otcem?"
Už to déle nevydržel.
"Bohužel ano."
"Co se stalo?"

"Podle Helen byste měla být ráda. Teď si budete moct dělat, co se vám zlíbí, nemusíte krást šperky ani peníze a už mu nemusíte každý den dělat naschvály. Je po sporech, on už nebude schopen se s vámi hádat."
"Ach ne!" vykřikla. "To ne!"
Tekly jí slzy, pevně mu svírala paže, hlavu si mu položila na rameno a hleděla ke dveřím - a na Janet.

Mark řekl: "Jan!"
Roger ho slyšel, ale neohlédl se. Margaret neplakala nahlas, jen se jí otřásala ramena, a on věděl, že jí slzy tečou proudem. Napadlo ho, jestli se nezachoval zbytečně krutě. Neměl jí to sdělit opatrněji, nebo to byl ten nejlepší způsob? Je snad lepší se zhroutit, než mít v sobě ledový chlad, takový, jaký sám v poslední době často cítil v souvislosti s Janet. Očekával, že to Margaret přijme chladně, snad až příliš chladně.
Věděl, že do pokoje vešla Janet. Proto na ni Mark tak naléhavě volal. No dobře, jestli to chce vyhrotit a udělat scénu, on je proti tomu bezbranný. Byl zvědav, nakolik se Janet dotklo, jak mluví s Margaret.
Janet kolem něho prošla, postavila se za Margaret a podívala se mu do tváře. "Byl jsi poněkud hrubý, Rogere," řekla. Mluvila tiše; vypadala klidně, a třebaže nebyla nijak upravená, také půvabně. Byla to opět Janet, ne ta ženská z minulé noci s pronikavým hlasem a zlomyslným záměrem zraňovat.
"Musel jsem být hrubý," řekl.
"Myslím, že jsi zašel příliš daleko. Kdo je to?"
"Je zapletená do Lobovy záležitosti, jen nevím nakolik. Je to Margaret Patersonová."
Odmlčel se.
Janet se dotkla Margaretiny paže, ale mluvila k Rogerovi.
"Myslím, žes udělal, co bylo v tvých silách. Jestli si teď trochu neodpočineš, usneš vestoje. Já se o ni postarám. Běž nahoru a pár hodin se prospi, prosím tě."
Odtáhla Margaret od Rogera, a ona si pak položila hlavu na Janetino rameno. Roger viděl, jak se jí po hladkých tvářích valí slzy, jak se jí v poryvech pláče zvedají ramena.
"Díky, Jan," řekl.
Nyní si uvědomil, jak to bylo divné, stát tu, mluvit s Margaret a fyzicky ji podpírat. Oči ho palily. Otočil se a odvrávoral ke dveřím. Náhle se objevil Mark a vesele zahlaholil: "To je v pořádku! Nepotřebuješ pomoct?"
"Jít ještě dokážu." Roger vystupoval po schodech, rozhodnut, že se nechytí zábradlí, než dojde nahoru na odpočívadlo, ale nedokázal to. Dveře do ložnice byly otevřené, postel pro něj rozestlaná. Odkopl boty, odložil límeček a kravatu a začal zívat. Téměř už týden nespal celou noc; poslední čtyři dny se občas natáhl ne na víc než na tři hodiny, a mockrát se to nestalo. Padl na postel. Bylo to příjemné, byl to odpočinek. Přikryl se a usmál. Nebyl to však úsměv radosti, ale zmatení. Neumíš to se ženami, opravdu neumíš. Když Janet vtrhla dovnitř, ujala se velení situace a prohlásila: "Já se o ni postarám." A taky se postarala.
Opravdu to se ženskými neumíš.

V kuchyni řekla Janet Markovi: "Ona se z toho dostane. Pověděl jí to takovým způsobem, že nadělal spoustu škody, ale já myslím, že to zřejmě udělal správně. Je k pomilování, viď, Marku?"
"Jo, ale..."
"Marku, ty jsi ještě nezkušený, ale já znám Rogera. A Roger ví, že je krásná. Roger ji srovnával se mnou, ale já jsem proti ní neměla moc předností. Myslím, že mu neodpustím, jestli..."
"Podívej se, Jan..."
"Nech mě to dořící. Jestli ji zná už delší dobu. Pokud se právě objevila na scéně, no dobře,je to skoro fuk. Záleží na tom, jak dlouho se o ni zajímá a jak často musel být hrubý, protože se bál, aby se mu city nepletly do výkonu povolání. Chci tím říct, že u něho je vždycky na prvním místě práce, ať dělá cokoli. O tom není pochyb."
"Ty jsi na prvním místě," řekl Mark.
"Bývalo to tak. Já... ale to nevadí. Přišla jsem udělat čaj. Teď se uklidnila, už nepláče. Chvilku vykládala, říkala, že se při posledním setkání s otcem pohádala, a teď ji to prý moc mrzí. Myslíš, že její otec byl Lobo?"
"Nevím, Roger mi o tom případu neřekl ani slovo."
"Marku, nemůžeš se o ni trochu postarat? Dones tam ten čaj a - ach, já vím, my jsme všechno hodili na tebe, ale vůbec nevím, co bych si počala, kdybys nebyl přijel, ale teď je poněkud mimořádná situace - uděláš to?"
"Jestli to pomůže."
"Chci být chvíli sama. Nebude to dlouho trvat. Udělá mi dobře, když se trochu projedu, a Roger auto nebude potřebovat. Nemyslím, že by ho telefon vzbudil, i kdyby mu zvonil u ucha - ale on zvonit nebude, já jsem nahoře zvonění vypnula. Marku, budeš tak hodný?"
"Samozřejmě."
"Já se vrátím brzy," slíbila Janet.
Odešla nahoru a vkradla se do ložnice, jejíž dveře byly otevřené. Roger spal na zádech a slabě chrápal. Byl to přesně týž zvuk, jaký vydával, když zvonil telefon tu noc, jak jí aparát vyklouzl z ruky. Zdálo se to být už celý věk, a přitom uplynulo jen několik dní. K posteli se nepřiblížila, jen chvíli stála a dívala se na něj. Pak si vzala ze šatníku kabát a po špičkách vyšla. Klobouk si nevzala. Za chvíli už ujížděla po silnici k Fulhamu a Putney. Čelní okno bylo špinavé, a tak musela dávat pozor. Také jí to napovědělo, jak snadno se Roger mohl zabít.
U Wimbledon Common odbočila na Roehampton. Slunce ještě svítilo, vesnice byla téměř pustá, jen tu a tam pobíhaly skupinky dětí a několik podivných párů se procházelo po trávě a podél cesty, vedoucí k větrnému mlýnu. A v dálce, na pozadí stromů, zahlédla Janet další procházející se lidi. Panoval klid a mír. Zajela na cestu, zastavila a šla se projít. Tady

strávili s Foyerem ještě před svatbou tolik krásných chvil. Vždycky zaparkovali tady poblíž a potom se procházeli bez cíle, jen tak, šťastní a velice zamilovaní. Bylo bolestné vzpomínat na tu dobu. Nyní věděla, že mnoho věcí zveličovala a že ho hluboce miluje, stejně jako dřív.
Uvědomila si to, když viděla, jak se na něj dívá Margaret Patersonová.
Asi dvacet minut se procházela, zašla až tam, odkud byly vidět lopatky větrného mlýna. Pak se vracela a osvěživý vítr jí vanul do tváře. Dýchala zhluboka. Náhle se cítila líp; ne šťastná, ale přece jí bylo líp. Nikdy nepřestane být vděčná za ten podnět, který ji přiměl přijít do pokoje a pomoci Margaret. Kdyby se byla zachovala nesprávně, mohlo to být osudové.
Došla k autu a zahlédla na silnici ženu s kočárkem. Kolem pobíhaly dvě malé děti a ona jen mechanicky říkala: "Neběhejte na silnici." Janet se usmála; ta slova, ten tón jí připadaly tak známé, přesně tak mluví ona, když jde s kluky na procházku.
Otevřela dveře vozu, aby nastoupila.
Na zadním sedadle se zvedl drobný mužík a namířil na ni pistoli, kterou měl předtím pod kabátem.
"Buďte rozumná," řekl. "Zavřete dveře a pak jeďte. Povím vám, kam to bude."

22. PENZION MADAM DINGLEOVÉ

Roger podřimoval. Dole mluvil muž s povědomým skřehotavým hlasem, který se střídal s Markovým. Proč je mu to skřehotání tak povědomé? Otevřel oči a podíval se na strop. Byla tma, jen dole na ulici svítily lampy. Postupně si uvědomoval situaci. Margaret, Janet, Mark - mohl očekávat, že mluví kdokoli z nich, žádnou ženu však neslyšel.
Na schodišti se ozvaly kroky a Markův hlas: "Nechal jsem ho spát."
"To je v pořádku," zaskřehotal ten druhý.
No ovšem, Cortland; Roger byl otupělý spánkem, jinak by ho musel poznat hned. Ale co tu Cortland dělá? Cordand byl jeden z policistů, kteří zřejmě neměli žádný soukromý život. V Yardu ho každý dobře znal, ale nikdo neměl tušení, jak tráví svůj volný čas. Byl ženatý - ale proč se starat o to, co Cortland dělá mimo Yard. Jenže proč je tady? Proč Markova slova "Nechal jsem ho spát" zněla tak zlověstně?
Roger se zprudka posadil.
Že by se něco stalo Margaret Patersonové - tady? To určitě nebylo možné. Roger právě odhodil pokrývku, když se pomalu otevřely dveře. Ve světle z chodby uviděl Marka před mohutnou Cortlandovou postavou. Cordand se mračil.
"Copak?" zeptal se Roger a rozsvítil lampičku na nočním stolku. V tom chabém světle vypadal Cortland brutálně a Mark ďábelsky. To jeho úzkost nijak nezahnalo.

"Tak co je?" zeptal se znovu Roger, ale bál se nevítané odpovědi. Nová vražda? Vrazil sem snad Lobo v obavě, že by ho Margaret mohla shodit?
"Škaredá věc, Rogere," začal Mark. "Je to šílené. Kdybych ji byl nepustil..."
"Takže se to nestalo tady?"
"Ne. Není jisté, kde se to stalo. Ona..."
Cortland ho odstrčil stranou.
"Unesli tvou ženu, Weste. Před pěti hodinami si vyjela, ale nevrátila se. Naposled ji viděli ve Wimbledon Common, ale od té doby o ní nikdo neslyšel."
Tvou ženu.
Rogerovi se zatmělo před očima. Nevěřil tomu a byl šokován. Snažil se vzchopit, ale připadal si jako ochrnutý. To bylo poslední, co čekal, a obrátilo mu to svět vzhůru nohama. Z té tmy však kdesi v dálce zářilo světlo.
Mark cosi říkal, ale on jeho slova nevnímal.
"Poslali jsme na to všechny lidi, které máme, Rogere," ozval se Cortland. "Najdeme ji. Ale Lobo kvůli tomu bude mít peklo."
To vypadalo rozumně.
"Dobře." Roger konečně odhrnul přikrývku a spustil nohy na podlahu. "Ještě něco?"
"Nic."
"Co Margaret Patersonová?"
"Ta se odebrala do jednoho ze svých kómat," odpověděl Cordand.
"Od té doby, co jsi odešel nahoru, skoro nepromluvila," poznamenal Mark. "Jen seděla v křesle a vypadala, že ji to zatraceně vzalo. Půlhodinku jsem ji tam nechal samotnou, a když jsem se vrátil, spala."
"Měl byl se k ní zavolat doktor." Roger se obouval. "Možná bere drogy. Nic, co bych dokázal určit, pravděpodobně něco ze vzácnějších narkotik. To by nebylo překvapující. Ty její záchvaty spaní nejsou normální. Ona říká, že je dokáže napodobit, ale já pochybuju. Sledujte ji - mohli by se o ni pokusit, a my zřejmě ještě budeme potřebovat její svědectví, než to uzavřeme."
"Už nejsme ochotní nechat v našich rukou někoho zemřít," zavrčel Cortland.
"Rozhodně je to prima prohlášení." Roger si uvázal kravatu. Měl pocit, že je podivně nezaujatý a že se ovládá. "Už jste vybrali ten penzion?"
"Ne, čekali jsme na tebe."
"Myslím, že to je na řadě jako první. Taky je naděje, že tam odvezli Janet." Mohlo se tohle Janet stát? Zmocňoval se ho strach. "A co kluci, Marku?"
"Ti jsou ještě naproti u Menzieových, zůstanou tam přes noc. Máte štěstí na sousedy."
"Nějaké štěstí taky potřebujeme." Ano, to byla pravda. "Říkala Janet něco před odchodem?"
"Ne. Chtěla trochu na vzduch. Dovolil jsem jí, aby si vzala tvoje auto. Kdybych byl tušil..."
"To jsi nemohl tušit ani ve snu. Ale ona měla být hlídaná. Dostal to za úkol jeden z našich chlapců, Cortlande." Roger si přejel dlaní přes otupělou tvář, pak si upravil límeček a kravatu.
"Ten hlídal dům, ne tvou ženu."
"Moje chyba," přiznal Roger. Ano, za to měl dávat vinu sobě, i za leccos jiného. Ale musí si zachovat chladnou hlavu.
"Hned jsem hotov." Vyběhl z pokoje, Cortland se podíval zamračeně na Marka.
"Nese to dobře."
"To se dalo čekat."
Něco Roger zaslechl a zbytek si domyslel. Ponořil obličej do ledové vody, důkladně se vydrbal a zavolal na ty dva. Když sešli dolů, byl už v předsíni a soukal se do převlečníku. Plaše se na Marka usmál.
"Budeš střežit pevnost?"
"No ovšem. Rogere,já..."
"Pohovoříme si o všem později. Je toho hodně." Roger otevřel domovní dveře a zamířil ke dvěma vozům stojícím venku. Byl u nich konstábl, aby je pohlídal, a vedle Cortlandova auta stál jeden seržant. "Tak se uvidíme v Yardu," rozloučil se Roger.
Nastoupil do druhého vozu a vyjel.
Na pár minut chtěl být sám. Dovedl si představit, jak Janet bylo a proč si vyjela. Nyní trochu pookřál, ale věděl, že si ani teď neuvědomuje plný dosah toho, co se stalo. Měl dojem, jako by se to přihodilo někomu jinému, nějakému neskutečnému člověku. Dokázal být opět klidný, citově se ho to nedotklo. Fakta byla jednoduchá. Lobo, tedy Helen Wolfová a druzí, byli na útěku. Měli všechny důvody nenávidět jeho elán, a taky ho nenáviděli. Už nemohli doufat, že ještě dlouho zůstanou na svobodě a budou moci pracovat. V nejlepším případě museli zalézt, což pravděpodobně znamená dostat se za hranice, ať už jakkoli doufali, že vyváznou. Jsou plní nenávisti, podobně jako Helen. A třebaže jejich zášť by mohla být zaměřena na policii jako takovou, jeho nenávidí jistě nejvíc ze všech. Tomu se nelze divit. Všichni byli vycvičeni, aby ubližovali, a budou ubližovat, dokud budou moci. Jsou to nemilosrdní zabijáci a unesli Janet. A proto naděje, že ji ještě uvidí živou,je malá.
Ano, to si musel přiznat.
Ucítil bolestivou křeč v hrudi, ale přemohl ji a uvažoval dál.
Jsou šílení; musí přece vědět, že tohle je jejich poslední kousek. Labutí píseň. A kromě toho začínají zmatkařit. Jejich jedinou nadějí je vyhnout se nebezpečí; jenomže teď zase vyvedli všivárnu, čímž jejich ohrožení vzrostlo. Na všem tom bylo cosi nepřirozeného. Od mentálního stavu Aleka Mageeho až po drogovou závislost Patersonovu a spánek, který tu a tam přepadal Margaret. Magee mohl být narkoman; je možné, že jeho mentální stav byl způsoben buď přebytkem

drog, nebo naopak jejich nedostatkem ve chvíli, kdy je zoufale potřeboval. Narkomani zapírají, že užívají drogu, a nakonec se mentálně sesypou. To je jedna z největších tragédií drogové závislosti. V Anglii byly drogy těžko k sehnání, jedině přes lékaře. A jediný lékař v Lobově organizaci, nebo jen ve styku s některými jejími členy, byl i doktor Sorenson. S Patersonem ho seznámila Helen.
Helen měla Patersona pod palcem dlouhou dobu. Čím víc o tom Roger přemýšlel, tím pravděpodobnější se mu zdálo, že ona je Lobo. Ale bylo by hloupé dělat ukvapené závěry. Další možností byl totiž Sorenson, a taky Carney. Chytit Carneyho - to byl jeden z nejnaléhavějších úkolů. Chytit Carneyho a - najít Janet.
Hruď mu sevřela další bolestivá křeč,ale tentokrát trvala déle. Uvědomoval si ji, když zahýbal do Yardu a zastavil, až zakvílely brzdy. Nečekal na Cortlanda, který byl hned za ním, ale uháněl po schodech nahoru. Cortland ho dohonil až u výtahu.
"Mysleljsem, že pojedeš rovnou do toho penzionu," řekl.
"Musím zařídit pár věcí," vysvětlil Roger. Výtah přijel, oba nastoupili a mlčky stoupali nahoru. Roger tupě hleděl do stěny. Bolest neustávala. "Pojedeš taky do penzionu?"
"Ne."
"Dej pozor na Margaret Patersonovou a nezapomeň na toho doktora -Jenkins je vynikající, ten ví o feťácích víc než kdokoli jiný tady."
"Podívám se na to."
"Díky." Roger se pokusil o úsměv. "Promiň, jestli mluvím z cesty."
"My ji najdeme."
"Myslíš?" zeptal se Roger sklesle. Výtah zastavil a oni vyrazili k Cortlandově kanceláři. Když Roger vcházel dovnitř, napadlo ho: už ji asi neuvidím. Popadl štos hlášení na Cortlandově stole a začal je prohlížet. Při čtení brebentil.
"Nejdůležitější je chytit Carneyho. Pak toho doktora - Sorensona. O Helen ani nemluvím, ale mám dojem, že Carney je jejich Achillova pata. Tlaku neodolá a nejspíš ví o Lobově podniku všechno. Nemyslíš?"
"Souhlasím. Vydal jsem příkaz, aby je pochytali. Dostávali jsme ta obvyklá hlášení, že se objevili tuhle, tamhle a onde, ale k ničemu to zatím nevedlo."
"A co tisk?"
"Co jako?"
Roger řekl: "Zjisti, jestli je někdo v tiskovém odboru." Prohlédl hlášení, což bylo naprosto zbytečné, zatímco Cortland telefonoval.
"Inspektor v tiskovém tam má několik novinářů," sdělil mu po chvíli Cortland.
"Díky. Jakmile skončíme v penzionu, zavolám ti," slíbil Roger. "Pochybuju, že by Janet zavezli tam, ale madam Dingleová může něco vědět."
Vyběhl ven a zahlédl, jak z jedněch dveří vychází Chatsworthova rozložitá postava. Nezastavil se však, nechtělo se mu s Chatsworthem hovořit. Došel do tiskového odboru, tamní inspektor Bream se ve Scotland Yardu staral o kontakt s veřejností. Na nové zprávy tu čekalo pět mužů z Fleet Street; ti měli nos, byli přesvědčeni, že se něco semele. Když Roger vstoupil, pár se jich bavilo, většina však na něj zírala, jako by je jeho příchod vyděsil. Breama určitě ano.
"Co je, Rogere?"
"Poslechněte, chlapci," řekl Roger. "Lobo mi unesl ženu. Vy o mé ženě něco víte. Jdu po něm se vším všudy. Teď už to je osobní boj stejně jako profesionální záležitost. Ale vy spíš budete stát o lidský aspekt téhle věci. Naši dva chlapci jsou v pořádku - u sousedů. Tu a tam se s nimi vídám, třebaže mě ta zatracená práce drží u psacího stolu nebo mě nutí být mimo domov až desetinásobně víc, než je normální. Můžete napsat, že rodinný život policisty je učiněné peklo a že by se policisté neměli ženit."
"Rogere...," začal Bream.
"Však oni vědí, co mám na mysli. Tentokrát stůjte za Yardem, místo abyste na něj doráželi."
Otočil se a uháněl pryč, a o pět minut později už byl na cestě do East Endu.

Do Cortlandovy kanceláře vešel Chatsworth a rozmrzele se zeptal: "Co je to s tím Westem?"
Cortland mu pověděl, co se událo.
"Aha, hmm, hmm," bručel Chatsworth. Ta zpráva ho šokovala.
"Vypadá, jako by se ho to všechno, co se stalo, netýkalo; jako by byl uvnitř dočista ledový," poznamenal Cortland.
"Nechápu to, ale jestli West dneska Loba chytí, tak se má Lobo nač těšit. A to už je co říct, když já lituju Loba."

Roger pomalu projížděl po Marsten Street, ale po policejní hlídce ani stopy. V lokálu U růže a koruny se svítilo. Lampa, pod níž Roger naposledy spatřil Šilhouna, jasně zářila. O několik domů dál od penzionu parkovalo malé auto, ve dvou oknech penzionu se svítilo, a taky naproti, kde se usadil Taggart. Na rohu postávalo pár lidí, ale nikdo nebyl nápadný zakrslík jako Lobovi lupiči, ani nevypadal na policajta. Zajel až na konec ulice, otočil auto a věděl, že je sledován.
Ze stínu jednoho vchodu vystoupil muž a oslovil ho: "Jste to vy, Weste?"
"Ano." Roger poznal superintendenta z okrsku. "To je mi pěkná práce - nikde ani noha."
"Nemějte starost, všechno je dobře maskováno."
"Navštívil někdo penzion?"
"Nic zvláštního - ti, co tam bydlí, přicházejí a odcházejí, to je všechno. Jste připraven?"
"Ano. Jaký je signál?"
"Pětkrát zmáčknu klakson. Jdu s vámi, auta jsme nechali v bočních ulicích."
"V pořádku." Roger se vrátil k penzionu a pak vozem zajel k Růži a koruně. Když vypnul motor, slyšel halas z hospody.

Podíval se na superintendenta, který přikývl, a pětkrát zahoukal. Nocí zavylo pět krátkých pronikavých zvuků. Roger vyskočil z vozu, utíkal k penzionu, a tu se ze tmy zčistajasna vynořili i ostatní. Právě když dobíhal k domu, Taggart a tři další se shromáždili u vchodu. Vystoupil po schodech a zaklepal.
To klepání se neslo celou ulicí.
Ozvaly se šouravé kroky, jakoby z dálky. Roger podruhé neklepal, jen držel pravici v kapse, aby mohl vytáhnout pistoli. Také ostatní byli ozbrojeni. Dalo se čekat, že se Lobovi kumpáni, pokud tu jsou, pokusí prostřílet ven. To šourání bylo slyšet ještě hodnou chvíli. Pak zahlédli světlo u dveří. Roger zaklepal znovu.
"To je ňákej kvalt." Skuhravý hlas patřil majitelce penzionu. Zástrčky cvakly a madam Dingleová se objevila.
Byla to malá přihrblá špindíra. Šedivé vlasy měla na kovových natáčkách, úzké rty upatlané od rtěnky a tváře nalíčené. Kolem krku měla stříbrnou lišku, a neforemnost jejího tlustého těla ještě vynikala v květovaných hedvábných šatech, které by se hodily spíš pro ženu o polovinu mladší. Táhla z ní whisky, jako kdyby byla naložená v lihu. Stála bokem ke světlu na chodbě, a tak měla tvář ve stínu.
"Kdopak to je?" zavřeštěla.
"Však vy víte," odpověděl Roger.
"Policie," dodal superintendent.
"Poldové?" Nevyznělo to právě přátelsky. "Abyste věděli, tohle je slušnej dům. Knihu hostů mám v pořádku, všecičko..."
"Zaveď ji semhle," řekl Roger Taggartovi, který vcházel za ním. Po pravé straně byla místnost orientovaná do ulice. Madam hlasitě protestovala, ale Taggart ji vzal za paži a zatáhl ji tam. Roger a superintendent běželi chodbou ke kuchyni. Ta byla prázdná. V přízemí nebyl nikdo. Roger se otočil.
"Jsou uvnitř, jinak bych je viděl, že odcházejí," mínil Taggart.
Roger zavrčel: "Jdu napřed," a vytáhl pistoli. Věděl, že Taggarta i superintendentajeho příkrost udivila. Tohle nebyl West, jakého znali. Roger se nezdržoval a spěchal po úzkém schodišti do prvního poschodí, kde rozsvítil další světlo. Nahoře byly čtyři místnosti. Ve dvou pode dveřmi prosvítalo světlo. Naznačil Taggartovi, aby zůstal u schodiště, a nahlédl do místností, kde byla tma; obě byly prázdné.
Superintendent poznamenal: "Myslíte, že si budou dovolovat?"
"Můžou." Roger zaklepal na dveře pokojů, v nichž se svítilo. "Kdyby nebyli vyděšení, vylezli by se podívat, co se to děje. Otevřte! Policie!"
Uvnitř se někdo pohnul. Roger rozrazil dveře a zamířil na malého chlapíka v šedém obleku. Za ním byl další, téměř jeho dvojník. Jeden si mnul oči, jako by se právě probudil. Druhý měl oči vykulené a byl ve střehu. Ani jeden nedržel zbraň, na všechny čtyři ruce bylo vidět.
"Sakra, co blbnete?" zeptal se ten bližší.
"Jdeme po Lobovi a jeho vlcích," odpověděl Roger. "Jste zatčeni. Pro násilné vloupání. A pokud si přejete, upozorňuju vás, že cokoli řeknete, může být použito proti vám." Prohledal místnost. Byla čistá, uklizená a dobře zařízená - rozhodně ne taková, jakou by člověk v takovém penzionu očekával. Oba muži byli dobře oblečeni. Na stole stálo asi šest lahví od piva a dvě od džinu, ležely tam dva balíčky karet a nějaké drobné. Na druhém stole byl telefon.
"Jste blázen!" vykřikl muž stojící blíž. Roger ho popadl za ruku, donutil ho, aby rozevřel dlaň, a uviděl značku s vlčí hlavou.
"Takže blázen? Vemte je dolů, Taggarte," přikázal Rogger, počkal, až odejdou, a vešel do druhého pokoje, v němž se svítilo.
Tam byla starší žena, v posteli; stejně zmalovaná jako madam. Nemluvila. Četla ilustrovaný týdeník, a Roger zahlédl titulek příběhu: Hrátky osudu.
"Budeme potřebovat policistku, aby to tu prohledala," řekl Roger.
Žena v posteli si ho změřila, ale dosud neřekla ani slovo. Rogera vystřídal muž z kriminálního, zatímco on se vrátil dolů, velmi rozčarován a s bolestí, která byla silnější než předtím. Lobovy kumpány sice chytil, jenže on doufal, že najde i ty další, doufal v zázrak. Zázrak se však nekonal. Madam odmítne vypovídat kromě prohlášení, že nic neví. Ta šťára vybouchla. Věděl, že to tak dopadne, nikdy na ten penzion moc nesázel - až na to, že by tam mohli být důležitější členové Lobova gangu.
Inspektor z oddělení vyslýchal madam, která hádavým hlasem protestovala. Briggs a Milsom, dva chlapíci v šedém, stáli na chodbě mlčky, téměř melancholicky. Nevypadali nebezpečně a člověk by sotva věřil, že nebezpeční jsou. Všichni Lobovi kumpáni totiž nebyli zabijáci.
Pak zaslechl telefon.
Zvedl hlavu a ohlédl se nahoru na schodiště, odkud se zvonění ozývalo. Vyběhl nahoru. Superintendentovi ani nikomu jinému neřekl slovo, ač věděl, že ho mlčky kritizují. Vyvolával v nich antipatii, ale nemohl si pomoci. Ani se neodvažoval promluvit. Telefon zvonil.
Třemi dlouhými kroky přeběhl přes pokoj a strhl sluchátko z vidlice. Náhle měl v hlavě jasno. Nepromluvil a zakryl mikrofon. Superintendent stál ve dveřích.
Roger přiložil sluchátko k uchu.
"Haló?" ozval se nosově, napodoboval tak muže, který na něj promluvil, když vešel do pokoje. "Kdo je?" Bylo by hloupé, aby se představil jako Briggs nebo Milsom.
Ženský hlas se zeptal: "Jseš to ty, Milly?"
V tom zpěvavém hlásku nutícím se do veselosti se nemohl mýlit: Helen. Kývl na superintendenta a v očích se mu zablesklo. Super se okamžitě otočil a uháněl dolů, pochopil, že má zjistit, odkud se volá.
Roger se konečně ozval: "Jo. Tak co?"

Helen se rozesmála.
"Však ty víš co," řekla. "Nejste špatný, Weste, docela vám to jde, jenže já náhodou vím, že jste byl nanejvýš nevlídný k mým přátelům. Nanejvýš nevlídný. Nebýt toho, mohla jsem si opravdu myslet, že jste Milsom. Že nebudete na Milsoma a Briggse zlý? Jsou to dobří hoši - velice chytří. Každý z nich má za sebou nejmíň pětadvacet akcí, a čmuchalové je nechytli. To už je co říct, že, Weste?"
Roger namítl: "Nejsou tak dobří jako vy. Ti nebudou viset."
"Já taky ne," prohlásila Helen Wolfová bezjakékoli proměny v hlase. A opět se rozesmála. "Uvidíte, Hezoune. Říkají vám Hezoun, že? A taky by vás mohlo zajímat, že s tím Margaret souhlasí. Tvrdí, že jste ta nejhezčí věc v Londýně. Já osobně nemám ráda hezké muže. Myslím, že páchnou. Ale nesmíme se moc rozpovídat, ještě byste mohl zjišťovat, odkud volám. To byste ale neudělal, že ne? Chtěla jsem si s vámi promluvit, Hezoune. O paní Westové. Že je roztomilá?"

23. DOHODA A VYHROŽOVÁNÍ

Ve dveřích se opět objevil superintendent. Dole někdo mluvil, ale Roger to sotva vnímal.
Helen Wolfová pokračovala: "Vždycky jsem si říkala, že musí být roztomilá, Hezoune, a já chápu, že jste do ní zamilovaný a ona do vás. Jenže já jsem s vaší ženou mluvila a řekla jí, co si o vás myslí Margaret. Předstírá, že jí to nevadí, ale já za to dám krk, že žárlí. Věřil byste tomu? Žárlí na Margaret!"
"Co vlastně chcete?" zeptal se Roger.
"No ano, myslím, že je načase přejít k obchodním záležitostem, ale není třeba se plašit, vaši muži nezjistí, odkud volám. Tohle je totiž soukromá linka odsud do penzionu, víte? Nikdy jsme nedůvěřovali veřejné telefonní síti, je lepší si zařídit vlastní. Nemyslíte? Lake byl totiž výborný mechanik. On za války sloužil u spojařů. Chci s vámi udělat dohodu, Hezoune."
"Jakou dohodu?"
"Myslela jsem, že by vás to mohlo zajímat," pravila Helen a rozesmála se. Ten smích připomínal kvokání. "Musela přece přijít chvíle, kdy jste především člověk a teprve potom policajt. Je to naprosto jednoduché. Chci Margaret. Je toho tolik, o čem bych si s ní chtěla pohovořit. Víte, jaké je to svéhlavé dítě, že? A jak ji mám ráda - jen potřebuje trochu usměrnit a občas nějaký ten výprask. Její otec si s ní nevěděl rady, já ale ano. Teď spí. Není zvláštní, že to vím? Já to doopravdy nevím, jen dedukuju. Jakmile se totiž Margaret dostane do nepříjemné situace, usne! Myslím, že užívá veronal, který na ni tak působí. Řekla bych, že jakmile se dozvěděla, že se vaše žena ztratila, bála se otázek, nechtěla na ně odpovídat. Ona si moc nevěří a rozhodně nerada v trapné situaci. Tak prostě usne. Je to jednoduché a mazané, nemyslíte? Margaret je tak trochu jako kočka. Taky tak vypadá - všiml jste si někdy, že je úlisná a rozkošná, přesně jako velká kočka?"
"Neplýtvejte časem, nebo to položím," zarazil ji Roger. "Chcete-li něco říct, tak to řekněte."
"Vy jste ale netrpělivý! Ale myslím, že v tom něco je, Hezoune. Nu, je to velice jednoduché. Jako výměna zajatců. Vy máte Margaret, a já ji chci. Já mám vaši ženu, a tu zase chcete vy. Margaret mi může nadělat spoustu škody, až se probudí, proto si chci být jistá, že u ní nebudete. Co vy na to, Hezoune? Vaši ženu za Margaret Patersonovou. Já vím, je to těžké, ale musíte si rozmyslet, na čem vám skutečně víc záleží! Ještě okamžik, Hezoune!"
Odešla od aparátu. Superintendent zašeptal: "Udržujte ten rozhovor, musíme ji dostat." Roger přikývl; nemělo smysl vysvětlovat, že potřebují mechaniky, aby soukromou linku zjistili. A Helen si musí být opravdu jistá, jinak by se tak dlouho nebavila.
Volala odněkud z Londýna; soukromou linku by nemohli vést mnoho mil, to by bylo příliš složité.
"Můžu něco udělat?" zeptal se superintendent.
Roger zavrtěl hlavou, ale to už zaslechl na druhém konci drátu zvuk. Helen se opět chopila sluchátka. Slyšel její smích, a pak se ozvala Janet.

Janet koktala: "Rogere, kam... kam jsem se to dostala?"
Helen jí cosi řekla, ale Roger tomu nerozuměl. "Kam jsem se to dostala?" Ta věta neznamenala nic, nebo znamenala všechno.
Janet mluvila dál.
"Rogere, ona chce, abych tě poprosila, abys mě vyměnil za Margaret. Ale nevím, kam... kam ji máš poslat." Vyslovila to

zvláštně, nevypadalo to na Janet, i když nebylo pochyb, že to říká ona. "Nemůžeš sem včas přijít, abys..."
Zarazila se. Pak se ozvalo zřetelné, ostré plesknutí, a ozvala se opět Helen.
"Nechápu, co to v ženských je, Hezoune, že nikdy neudělají, co jim člověk řekne. Právě jsem jí musela dát facku. Nechci jí ubližovat, ale možná budu muset. Chci Margaret Patersonovou, víte? Margaret musím mít, a jakmile ji dostanu, máte svou roztomilou ženušku zpátky. Vy to můžete zařídit, když budete chtít. Stačí, když Margaret pustíte a nebudete ji sledovat. Zbytek zařídím sama. To přece není nic těžkého, ne? A až to uděláte a budu mít Margaret v bezpečí, zase uvidíte svou ženu. A nezapomínejte: budu-li muset čekat příliš dlouho, dostanu špatnou náladu. A když mám špatnou náladu, není se mnou velká legrace. To potom ubližuju lidem, každému, kdo mi přijde pod ruku. A vaše žena je tu hned vedle mě, Hezoune. Vy Margaret pustíte, že? A nebudete ji sledovat. Neříkejte o tom ani slovo nikomu z vašich přátel, protože oni vaši drahou ženu asi nemilují tak jako vy. Oni by ji obětovali pro věc, kdežto vy vy to neuděláte, že ne? Janet má tak hezkou tvář, krásnou tvář, byla by škoda ji zohavit."
Spojení se přerušilo.

Do místnosti přišel nějaký muž, cosi pošeptal superintendentovi, ten se otočil a viděl Rogera, jak stojí se sluchátkem v ruce, ale už neposlouchá, a řekl břitce: "Sem nevede žádná telefonní linka, Weste - žádné číslo do Mile End 8213."
"Ne. Je to soukromá linka. Radši sežeňte nějaké mechaniky, ať se ji pokusí najít. Nemůže to být daleko." Roger si odhrnul vlasy z čela.
"Kdo to byl?"
"Ta ženská, Wolfová."
Superintendent se otočil a dal instrukce muži, který mu přišel sdělit, že číslo do Mile End 8213 neexistuje, a pak se podmračeně podíval na Rogera. V místnosti bylo naprosté ticho. Roger šmátral po cigaretách a superintendent mu spěchal připálit.
"O co jde, Weste?"
"To je v pořádku," odpověděl Roger. "Jsem v pořádku. Pro tu linku nejspíš použili plynové vedení nebo kanalizaci. Myslím, že se to dá za tmy snadno provést, docela snadno." Rozesmál se. "Díky." Zatáhl z cigarety tak mohutně, že se během chvilky o hodný kus zkrátila. "Věděl jste, že ti dobráci měli báječný nápad? Ten nejotřepanější, ale dosud funguje. Unesli mi ženu. Šikovné, co?"
Pak dole zaslechl Chatsworthův hlas.
Vlastně neměl pro jednání žádnou volnost; neměl na vybranou. Bude muset obětovat Janet. Cokoli jiného bylo nemyslitelné. Člověk nemůže uzavírat dohody s Helen Wolfovou, Lobem; s kýmkoli. Musí dělat svou práci. Musí se oprostit od všech osobních citů a emocí. Musí sledovat míč, a toje všechno.
Ale současně člověk může trpět.
Byl to nový druh utrpení, které si částečně - nebo spíš většinou - způsobil sám. Potřeboval šok, aby se z toho probral. Ale ne tu bolest v hrudi, kterou cítil jako bodnutí mečem nebo popáleninu cejchovadlem, jaké našel v Carneyho pokoji. Člověk to musí vydržet a myšlenky nechat vířit hlavou. Myšlenky a fakta - a ten prostý, zatracený fakt byl, že jakkoli sám sebe přesvědčoval, přece jen měl na vybranou. Na vybranou mezi správným a nesprávným počínáním. O dohodě s Helen mohl mlčet; nemusel nic říkat Chatsworthovi a pustit Margaret - ano, mohl to zařídit - a chytnout se šance, že co Helen Wolfová řekla, taky tak mínila. Byla to zároveň jediná šance, která Janet zbývala.
Mohl to udělat.
Kdyby to udělal, poslal by Margaret na smrt; o tom nebylo sporu. Nenávist, kterou Helen k té dívce chovala, se jasně projevila v Univex House, byla zřejmá z mnoha různých projevů. Tak mohl zachránit Janet, přinejmenším jí dát aspoň šanci, a obětovat Margaret, se vším jejím mládím a krásou. To nebyl jen lidský problém, volba mezi dvěma ženami, třebaže to bylo pod nátlakem. Šlo to hlouběji. Kdyby obětoval Margaret, zbavil by se šance dozvědět se, co by jim mohla říci o Lobovi. A ona ví víc, než kolik jim zatím dávala i jen tušit.
Chatsworth přišel rozšafně, ale tiše. Roger vzhlédl, ale nedával najevo, že ho vidí. Chatsworth zavřel dveře, popošel blíž, ale mlčel. Obrátil se a usedl na postel. Projevil se jako muž s hlubokým pochopením. Pravděpodobně uhádl, že v Rogerovi probíhá jakýsi vnitřní boj. Nemohl vědět, co je to, ale mohl v něm vytušit napětí.
Roger si vybavoval dvě tváře: Janetinu a Margaretinu. Margaret spící; a Janet takovou, jak vešla do obývacího pokoje v Bell Street a klidně hovořila, jevila se taková, jaká skutečně byla. Živě viděl hloupost svého přístupu k Margaret - ta ho fascinovala a zároveň ho odpuzovalo Janetino chování, uvědomoval si kontrast mezi těmi dvěma poté, co se obě opily šampaňským. To na něj zapůsobilo, když byl zmaten a otupen únavou.
Zamáčkl cigaretu.
Dosud mu v uších jasně zněl Janetin hlas: "Kam... kam jsem se to dostala, Rogere?" Bylo v tom tolik naléhavosti. Nebyl to strach, jímž se tak zajíkala? "Kam jsem se to dostala?" Neřekla: "Nemůžeš pustit Margaret Patersonovou?" Ani náznakem nenaléhala, aby ji zachránil na úkor Margaret, jen se zeptala: "Kam jsem se to dostala?" A on neřekl nic, aby ji utěšil, protože měl černo v hlavě a cítil ostrou bolest v hrudi.
"Kam jsem se to dostala?" A pak: "Ale nevím, kam ji máš poslat."
Pořád to slůvko ‚kam`. Znamenalo to něco? Opět začínal přemýšlet, nijak zvlášť intenzivně, ale stačilo to, aby si uvědomil, že to otupení, které ho po tom všem přepadlo, ustupuje.
"Co je, Rogere?" oslovil ho Chatsworth.
"Omlouvám se," řekl Roger, "právě volala ta ženská Wolfová. Učinila mi nabídku. Chce vyměnit Janet za Margaret Patersonovou. Dobrý nápad, co? Chce, abych Margaret pustil, aniž by se na ni někdo zavěsil - a slíbila pustit Janet. Jinak - to s Janet špatně dopadne. Ona má ráda násilí. A já bych jí rád zakroutil krkem."
Právě tu jedinou šanci promarnil.

Chatsworth řekl: "Je to mrcha, ale ruce si šetřte, její krk přenechte provazu, Rogere. Nemyslíte, že by šlo tu Patersonovou pustit a sledovat ji? To by mohlo vyjít."
"Můžeme to zkusit," připustil Roger. "Myslím, že by nám to nějakou naději dalo. Fakt ale je, že cokoli uděláme, Janet to odnese. Ona ví, kde jsou - musí to vědět. A oni si nemůžou dovolit ji pustit. Ale můžou ji nechat naživu, dokud nebudou přesvědčeni, že to funguje. Totiž ten trik s výměnou. Ano, myslím, že má cenu o něco se pokusit. Dosud jsme neprohledali tuhle místnost. Třeba najdeme něco, čeho se můžeme chytit. Taky můžeme přinutit Briggse, Milsoma nebo tu bábu, aby promluvili."
Chatsworth řekl: "Bohužel. To nemůžeme."
"Je načase, abychom použili třetí stupeň výslechu," mínil Roger. "Britská policie je tak lidská, toje moc krásná věc. Nikdy neublíží ani lotrovi. Nikdy se k lotrovi nechová nefér. Nefér!"
Chatsworth pokračoval v úvahách: "Sledovat ji není zas tak těžké. Nemusí být nikdo za ní, mohli bychom rozestavit policisty po celém Londýně, upozornit hlídky a konstábly, aby na ni dohlédli, aby zjistili, kde se jí ujmou. Je to někde v Londýně, jinak by vám nevolala."
"Samozřejmě, je to v Londýně. Nějaký šikovný zapadák, kde se skrývají v pohodě a bezpečí, Carney, Helen a ti ostatní dobráci. Já bohužel musím říct, že bychom měli Margaret Patersonovou zadržet, dokud nepřijde k sobě, a pak ji vyslechnout. Můžeme použít nátlaku. Pokud ji pustíme a oni ji zlikvidují, poneseme za to odpovědnost. Je to příliš pravděpodobné."
"To byste mohl udělat, kdyby šlo o kohokoli jiného, ne o vaši ženu."
"Vážně?" Roger se zahleděl na pootevřenou zásuvku prádelníku - dolní zásuvku. Něco z ní vykukovalo. Nějaké péro. Přešel přes místnost a otevřel ji docela. Nebylo tam jedno pero, byla jich tam spousta, barevných a pestrých. Vybral je; byla svázána a tvořila klobouček. V zásuvce pak našel ještě jeden klobouk, také dámský: šedý tvíd s nezvyklou modrou a zelenou kostkou.
Takový klobouk z peří viděl poprvé na Margaret; později se Sloan setkal s podobnými v Can-Canu, a kostkovaný tvíd byl totožný s Margaretiným kostýmem,který měla na sobě, když se s ní poprvé setkal.
Margaret ztratila klobouk, proto si nasadila péřový. Takže...
Ale Margaret teď nebyla tak důležitá; nejdůležitější byly ty klobouky.
Prudce vztyčil hlavu. Hlas mu přeskakoval.
"Ano, pusťte ji. Jen ji pusťte. Už vím, kde se jí ujmou. To Janet - Janet mi to řekla. Ona nekoktala ze strachu, když říkala ‚Kam... kam jsem se to dostala?` Kam-kam, toje přece Can-Can. Jsou v Can-Canu. Ano, ať si ta ženská jde."
Tvídový klobouk si nacpal do kapsy.

Margaret byla vzhůru a na cestě. Každý policista, který ji zahlédl, měl podat hlášení do Yardu, ale Roger předpokládal, že ji nejspíš zlikvidují a zkříží jim cestu. A Can-Canem si už nebyl tak jistý. Bylo to tak zřejmé - díky tomu kloboučku z peří a Janetiným slovům, možná až příliš zřejmé. Zřejmým věcem zásadně nevěřil, a teď na to skočil. Aspoň Chatsworth s tím souhlasil; a stejně tak Cortland, když přijeli do Yardu. Na zjištění telefonní linky se pracovalo - začínala v plynovém potrubí u penzionu. Kvůli jedinému kabelu otevřeli spoustu šachet, zvláště v blízkosti Can-Canu, ale zatím nepřišlo žádné hlášení, že by něco našli.
Klub Can-Can působil při pohledu zvenčí spíš zklamání, dokonce i když měl zářivě osvědený vchod. Nyní však světla ještě nesvítila. Bylo půl desáté, a oni neotevírali před desátou, protože lidé se začínali trousit až před jedenáctou. Klub byl ve Warren Mews, za Park Lane. Ve Warren Mews byly především stáje, garáže a byty, tu a tam se svítilo. Jeden dům zabral Can-Can, který měl nejlepší pověst ze všech londýnských nočních klubů a ještě nikdy tu policie neudělala razii. Dobrá pověst znamená poloviční výhru.
Do Warren Mews vedly tři silnice, z nichž odbočovalo mnoho úzkých cest, a také tu byly dvě proluky po bombardování, kde se policie mohla schovat. Roger s Taggartem stáli ve dveřích, odkud mohli klub pozorovat.
Hukot aut z tříd Park Lane a Oxford Street jasně doléhal až sem. Pouliční světla se zrcadlila v zatažené obloze. Hvězdy nesvítily, prudký vítr hnal rychle mraky nad jejich hlavami a fičel ulicí. Roger měl dojem, že vítr fičí pokaždé, když on v noci venku honí Loba.
Byla mu zima, ale nechtěl se příliš pohybovat, protože příchody ke Can-Canu mohli hlídat Lobovi muži, pokud byl jeho předpoklad správný. Pravděpodobně sledovali pohyb venku okny, aby mohli udělat poplach, kdyby zahlédli policii. Nemyslel si, že je někdo vidí, velice dobře se maskovali - stejně jako u penzionu. Pokud se Roger nemýlil, ten penzion mu přece jen nakonec poskytl klíč k celému případu.
Bylo dvacet minut před desátou.
Brzy se začnou sjíždět první flamendři. Co nevidět se rozsvítí světla. Napadlo ho, zda ta světla jindy nesvítí ještě před otevřením? To by věděl Bill Sloan, a právě tak elegantní Rugg. Rugg tu někde byl, na tu razii se těšil. Ten raziemi v nočních klubech přímo žil. Čert vem Rugga! Právě před hodinou odjela Margaret z Bell Street taxíkem. Když přišla k sobě, říkala, že chce navštívit přátele. Povídali mu, že vypadala překvapeně, když jí v tom nikdo nebránil.
Přijede sem?
Vítr hvízdal ulicí, Taggart tiše klel a třel si paže, ale moc to nepomáhalo. Zatáčkou projelo auto, ale nezastavilo. Can-Can dosud nesvítil. Nejspíš měl pravdu, ale co když se s tou razií opozdil? Helen a ostatní měli spoustu času, aby z Can-Canu odtáhli. Možná pochopila význam Janetiných slov, dostala strach, že Roger tomu náznaku porozumí, a rychle zmizela.
Přijíždělo další auto, reflektory mu zářly. Roger couvl do stínu vchodu. Vůz je s vrněním minul.
Taggart zabručel.
"Začíná to vypadat, že jsme to trefili," poznamenal Roger. A pak mu projela hlavou další myšlenka. Že tu jsou všichni,

včetně Janet. A jakmile oni vrazí dovnitř, mohou Janet zabít. O zvrhlosti Helen Wolfové nebylo třeba pochybovat. Mohou Janet zabít dřív, než on stačí...
Do ulice přijel taxík a zpomaloval.
Taggart sykl: "Co je tohle?"
Vůz zastavil u Can-Canu. Vystoupil malý muž. Za ním Margaret Patersonová a po ní další muž, který ji pevně držel za paži.
24. RAZIE

Roger řekl: "Dejme jim čas, ať vejdou dovnitř." Bylo však těžké stát tu a ztrácet drahocenné sekundy. Jednoho z těch malých chlapíků zahlédl ve vchodu do nočního klubu, jak se rozhlíží, jako by se chtěl ve strachu ujistit, že ho nikdo nesleduje. Taxík odjel a jeho červené světlo se ztrácelo v dálce. Taggart odpověděl: "Jistě..." Roger na to: "Tak, jde se." Mužík zmizel. Roger přeběhl přes ulici a všiml si, že se blíží další temné postavy. Pokud je někdo sledoval, v klubu nastane brzy poplach.
Doběhl ke dveřím.
Bylo otevřeno.
Na úzkém schodišti nikdo nebyl, ale zaslechli kroky. Roger vytáhl z kapsy pistoli a vydal se nahoru. Na prvním odpočívadle byly toalety a pár soukromých pokojů, kde se zákazníci mohli po libosti povyrazit. Vlastní klub měl prostory v dalším patře. Nad ním bydlel majitel - jakýsi Clark, drobný vlídný chlapík, který měl s policií ty nejlepší vztahy. Měly tu být toaletářky, ale nebyl tu nikdo, a první poschodí tonulo v polotmě. Od vyšší části schodiště zaznával jakýsi hovor.
Roger vyběhl nahoru a vklouzl na toaletu, aby ho nikdo nezahlédl. Mrkl po dvou malých mužích a všiml si, že jsou v šedém. Margaret dosud drželi mezi sebou.
Nějaké dveře se otevřely a zavřely.
Roger špitl: "Jdeme." Pak pokračoval po schodišti, velice pomalu a tiše. Nyní neslyšel nic, ale za ním byl Taggart a řada dalších lidí z Yardu. Rozeznal mezi nimi také dychtivého Rugga, pro něj to bylo povyražení. Vystoupil na malé odpočívadlo. Odtamtud vedly jen jedny dveře. Pokusil se je tiše otevřít, ale samozřejmě byly zamčeny. Vypadaly pevně, až příliš - ne jako dveře, které lze otevřít tím, že se do nich opřete ramenem. Cortland by na to asi měl dost síly, ale Roger by to nezvládl. Couvl tedy a přiložil k zámku pistoli.
Mnoho bude záležet na rychlosti; vlastně všechno.
Policisté se kolem něho shlukli na odpočívadle; tři vytáhli pistoli. Dal jim pokyn, aby i oni namířili na zámek.
"Teď!" špitl.
Třeskly čtyři výstřely, které ohlušily celý ten malý prostor. Chodbička byla najednou plná kouře, který štípal do nosu. Zámek povolil. Roger nalítl na dveře, rozrazil je - té chvíli náhle dostal strach, že si počíná příliš neopatrně - a pronikl dovnitř. Místnost byla malá.
Na její protější straně byly další dveře, otevřené, a v nich stáli dva prckové v šedém. Za nimi Margaret. Dále vykukovala Carneyho opičí tvář, a Roger měl dojem, že zahlédl i temeno Janetiny hlavy, ta seděla na židli u stěny. Carney zařval; bylo to spíš býčí zabučení na poplach. Roger vběhl mezi ně. Dva prckové uskočili ke straně, vyděšení pistolí, Carney se však nebál, ten svíral v ruce revolver.
Roger vypálil a vyštěkla i Carneyho zbraň. Oba výstřely splynuly. Roger ucítil ostrou bolest v pravé paži; zahlédl Carneyho, jak zavrávoral a upustil revolver. Margaret se vymrštila, všechno jako by se událo v jednom mžiku - dokonce i výkřik Helen Wolfové. Roger však nejzřetelněji viděl, jak Janet vyskočila ze židle a jak Margaret popadla Carneyho revolver. Potom už byl ve dveřích a viděl Helen za psacím stolem, s pistolí v ruce. Zvedla ji a namířila na Margaret.
Sykla: "Ty malá mrcho. To tys je sem přitáhla. Já tě..."
Margaret vykřikla: "Ne!" a vypálila.
Kulka zasáhla Helen Wolfovou do levého oka.

Carney ležel na podlaze a sténal; Margaret seděla v křesle s tváří zabořenou v dlaních a vzlykala. Její zbraň měl Roger. Janet klečela u Margaret. Jednou se podívala na Rogera, ale nepromluvila; slova teď nebyla nutná. Helen Wolfová se zhroutila na psací stůl, ruce upatlané vlastní krví.
Dva muži v šedém, O'Hara a dvě služky z Morden Lodge byli dole, zatčení; v bytě ve druhém poschodí nikdo jiný nebyl.
"Tak to ani dlouho netrvalo," poznamenal Taggart. Dotkl se šály Helen Wolfové s vlčími hlavičkami. "Vypadá to příznačně, že? To ona byla Lobo."
"Myslíte?" usmál se Roger. "Bohužel tu není Sorenson." Ohlédl se na Janet, která jemně domlouvala Margaret. "To je velká škoda, ale on možná přijde. Snad zvenčí není vidět, že jsme to tu vybrali, co myslíte?"
"Ne, a nikomu se nebude v příchodu bránit."
"Běžte dolů a řekněte jim to, máme šanci, že se Sorenson objeví."
Roger přešel k psacímu stolu. Po straně byly tři zásuvky, které mohl otevřít, aniž by se dotkl mrtvé Helen. Pomalu je vytahoval. V jedné byly známé jelenicové váčky. Vzal jeden a ohmatal. Uvnitř byla vata a cosi tvrdého. Zapečetěn nebyl. Rozvázal jej a obsah vysypal na desku stolu. Bylo tam asi tucet vatových smotků. Jeden rozbalil a na dlani se mu objevily tři démantové prsteny. Nebylo na nich nic pozoruhodného, neměly bůhví jakou cenu - byly to prstýnky, jaké Lobovi zloději kradli často.
Váčků bylo celkem devatenáct.

"Že měli minulou noc devatenáct akci?" obrátil se k Taggartovi. "Tohle je lup."
"Tak jsme Loba dostali."
"Ano. Víte, kdo to je?"
Taggart se podíval na Helen Wolfovou, pak cosi poznamenal o doktorovi, Sorensonovi. Roger se rozesmál, ale jeho smích zněl tak podivně, že se Janet prudce ohlédla.
"Kdepak, ani Helen, ani milý doktor, pokud mi to ještě myslí."
Taggart se zeptal: "Carney?" Nevypadal, že by ho to právě přesvědčilo.
"Carney taky ne. Někdo, kdo je ještě naživu a pláče." Odvrátil se od Taggarta, pokročil k Janet, vzal ji za zápěstí a zvedl ji. "Tak pojď, Jan," řekl, ale nespustil oči z Margaret. "Už je po všem, Margaret, kočičko, už je po všem, máte to za sebou." Vytáhl z kapsy tvídový klobouk. "Když jsem našel tenhle klobouk, byl jsem si skoro jistý. A když si Helen myslela, že je prásknete, a pokusila se vás zastřelit, bylo mi to jasné."
Margaret stále skrývala tvář v dlaních.
"Máte to úplně za sebou," poznamenal Roger.
"Ta je naprosto neškodná," řekla Janet. "Rogere, nemysli si..."
"Jenže ona není neškodná. Jen je v koncích. Margaret Patersonová, alias Lobo. Ne, neruplo mi v hlavě. Jen dlouho trvalo, než do toho člověk pronikl, to je všechno. Margaret Patersonová, alias Lobo." Vjel rukou do Margaretiných vlasů,jako by ji chtěl za ně zvednout, ale neudělal to. Ona se na něj nepodívala, jen hmátla po svém kufříku a otevřela jej. Nechal ji, aby si cosi vzala, ale když zvedala ruku k ústům, chytl ji za zápěstí.
Pak náhle vyskočila, popadla klobouk a v zuřivosti Rogera uhodila a kopla ho. Tvář měla znetvořenou, po kráse nebylo památky. Dvě malé tabletky jí z dlaně vypadly na zem, jak s Rogerem zápasila. Janet stála u zdi, bledá a šokovaná, s očima vytřeštěnýma. Pár sekund se nikdo ani nepohnul. Roger Margaret odrazil, sevřel jí zápěstí a pevně ji držel. Pak mu pomohli Taggart a Rugg.
Vešel Cordand a užasl.
Roger si prohlížel poškrábanou kůži a smál se. Byl to jeho první bezstarostný smích po několika dnech. Pak si vyhrnul rukáv a ohledával si ránu po kulce.
"Copak? Nečekal jsi to?" nadhodil.
"Vůbec ne! Nechceš snad tvrdit, že ona je..."
"Lobo. Buď sama, nebo společně s Helen a Sorensonem. Ale nejspíš ona sama a oni pro ni jen pracovali, ale když věděli, že po nich jdeme, nechtěli zůstat na Morden Lodge. Na tu myšlenku mě přivedl její klobouk, když jsem ho našel v tom penzionu. Byl to ten, který ztratila, jak tvrdila. Všechno to zapadalo do sebe, pokud to byla Margaret. Krásná Margaret."
Dva muži ji pevně drželi, ale ona se jim snažila vytrhnout, stejně jako zápasila s Rogerem.
"Janet, je to za námi," řekl Roger. "Všechno je za námi. Ale co ti ta ženská Wolfová napovídala?"
Roger nehleděl na ostatní, ani Janet. Přistoupila k němu, oči jí zářily, a vzala ho za ruce. Nepřitáhl ji k sobě, ani se nepohnul, jen se na ni díval, a to jí také úplně stačilo.
"Na tom nezáleží, miláčku."
"Ale ano, a moc. Co říkala?"
"Ach - spoustu nesmyslů! Vykládala, že jste důvěrní přátelé - s Margaret Patersonovou. Poslala mi její fotografii."
"Kdy?"
"Minulý týden."
"Ještě dřív, než jsem o Margaret vůbec slyšel," řekl Roger a opět se rozesmál. Její ruce ho pevně svíraly. "To ovšem vysvětluje výstřel u brány na Morden Lodge, proč se to stalo právě v té chvíli. Nikdy jsem nemohl strávit, že to byla náhoda." Věděl, že někteří přítomní nevědí, o čem mluví, ale na tom mu nezáleželo, v té chvíli prostě jen myslel nahlas.
"Hezky to navlíkli. Když nadělají starosti tobě, znamenalo, že nadělají starosti mně. Se soukromými starostmi bych nebyl schopen dobře se soustředit na Loba. Pěkná taktika, celá Margaret. Tu ránu vypálila, aby mě upoutala, aby se se mnou seznámila právě ve chvíli, kdy věděla, že jdeme po Morden Lodge. Velice rafinované. Kdyby neztratila ten klobouk, mohlo se jí to povést."
"Nechte toho, vy dva," napomenul je Cortland. "Jsi v pořádku, Rogere?"
"V pořádku? Já se cítím báječně!"
"Tak mi pověz, jak to všechno je."
"Později. Až v kanceláři. Já ti to všechno sepíšu. Nemají tady whisky? Potřebuju se napít."
Právě držel sklenku, když vešel Chatsworth. Roger ji zvedl, aby mu připil, usmál se a napil se.
Než mohl Chatsworth promluvit, nastal v přízemí zmatek - zmatek, který tichem domu doléhal až nahoru, a tak Cortland zamířil ke dveřím, Roger postavil sklenku a uháněl za ním.
Zazněl výstřel.
"Co se to děje?" zařval Cortland.
"Máme toho doktora," houkl na něj jeden policista.
Brzy do místnosti vrazil Sorenson; už se neusmíval, ale tvářil se vyděšeně a nervózně. Když spatřil Margaret s pouty na rukou, zarazil se.
"Ano, známe Loba," prohlásil Roger.
"Nečekal jsem, že ji dostanete," huhlal Sorenson. "Opravdu jsem nečekal, že ji dostanete."

Nejeli na Scotland Yard, ale do Bell Street. Cortland, Chatsworth a Taggart doprovázeli Rogera a Janet. Margaret byla umístěna v Cannon Row, Sorensona dopravili do Yardu, ostatní do Marlborough Street. Celá armáda policistů měla co

dělat; vyslýchali je a už teď připravovali vše pro nadcházející soud; kola práva se točila rychle.
Když v Bell Street Mark zaslechl, že před domem zastavila auta, otevřel dveře. Janet volala: "Všechno je v suchu, Marku!"
"Díky Bohu za to!"
"Můžete poděkovat nejen Bohu, ale i Rogerovi," poznamenal Chatsworth. "Dobrý večer, Lessingu. Jsem rád, že měl tolik rozumu a nezatáhl vás do toho. Ale teď se ho na nic neptejte, on si sedne a poví nám, jak to všechno bylo. To je rozkaz, Rogere."
"Ano, pane."
"A žádné drzosti!"
"Ne, pane." Roger se zašklebil, Chatsworth se rozesmál, a Cortland vypadal ještě víc než jindy jako vlídná opička.
Roger se posadil do svého ušáku, Janet na podlahu jemu u nohou. A když Roger vyprávěl, prsty si pohrával s jejími vlasy. Mark seděl u piana a pramen vlasů mu padal do očí. Chatsworth a Cortland stáli a hleděli na Rogera.
"Teď když už všechno víme," uvažoval Roger, "je snadné vidět, proč jsme na to měli vyrazit dřív. Ale začněme s tím nejzřejmějším - a to je Alec Magee. Byl do Margaret zoufale zamilovaný; zblázněný, hypnotizovaný - říkejte si tomu, jak chcete. Tvrdil, že by kvůli ní udělal cokoliv, a já jsem mu věřil. Když jsme už věděli, že funguje jako Lobův poslíček, že zlodějům roznáší balíčky, měli jsme si položit otázku: Proč? Jak se do té Lobovy bandy dostal? Nepodařilo se mi zjistit, že by měl nějakou kriminální minulost. Byl bohatý. Tady musel být nějaký mocný podnět. Láska." Nechal ruku nehybně ležet na Janetině hlavě. "Margaret si s ním mohla dělat, co chtěla, a taky dělala.
Teď se podívejme, co se dělo na Morden Lodge.
Margaret vystřelila, a v důsledku toho vypadala její havárie přirozeně. Nenapadlo mě, abych hledal druhou zbraň, jednu ona odhodila nedaleko. Margaret už věděla, že jsme vystopovali Loba až k domu. Počínala si tedy opatrně. Protože věděla, že to vyšetřování vedu já, starala se o to, abych měl starosti s Janet. Když pak bylo zřejmé, že ji brzy začnu vyslýchat a proniknu do rodinných záležitostí, udělala ze sebe oběť, a tak věc zkomplikovala. Touto taktikou mi chtěla znemožnit, abych se soustředil na vlastní problém. S Janet už začala. Pak uplatňovala své příznačné kouzlo, aby dílo dokončila."
Janet se poněkud rozpačitě usmála: "Ona totiž netušila, jak těžké je docílit, abys zapomněl, že jsi policista!"
Cítil, jak si hlavu přitiskla k jeho nohám.
Zvolna pokračoval: "Pak začala opravdová legrace a hrátky, všechen ten zmatek, k němuž vždycky dochází, když ty rošťáky honíme. Carney a ostatní personál z Morden Lodge dělali jen poskoky. Chtěli upláchnout, a Helen chtěla, aby to vypadalo, že se vloupali do pracovny, a aby tím zajistila, že budeme honit je. Málem jí to taky vyšlo. Ten pokoj rozházeli důkladně - byla to součást plánu, abychom se soustředili na Carneyho a zapomněli na ostatní.
Pak Margaret udělala velkou chybu.
Vyšla ven za Alekem Mageem. Musela ho vidět, aby mu řekla, co má dělat. Mluvili spolu důvěrně, bezpochyby se bez zábran zmínila o tom, že ona je Lobo. A když Alec odešel, zjistila, že v koupelně tělocvičny je schovaný Lake, který nestihl utéci. Lake se tedy dozvěděl, kdo je ona. Zabila ho a potom ještě měla tu drzost upozornit na to, že téměř jako jediná k tomu měla skutečně příležitost! Vzpomínáte si na hlášení, sire Guyi?"
Chatsworth přikývl.
"Margaret tedy Lakea umlátila čínkou a Alec uprchl - ona věděla, že se na Aleka může spolehnout, že ji bude chránit až do posledního dechu. Ale když jsme ho zadrželi, začala se bát. A stejně tak Helen. Helen věděla, že by se radši zabil, než by prozradil Margaret, proto sehnala falešného konstábla, který mu přinesl zbraň.
Mazané, co? A taky troufalé - když musel špinavou práci udělat někdo jiný. Helen pak ze mě měla opravdový strach. Nemyslela, že ten úskok zabere. Byla tak drzá, když přišli - kdybychom měli možnost ji vyslýchat, zjistili bychom, že vůbec nebyla normální. A kromě toho byla domýšlivá, skoro trpěla megalomanií. Margaret používala trik, že náhle usínala nebo předstírala spánek. Myslím, že dokonce oklamala i Helen Wolfovou, která si myslela, že bere drogy. Další mazanost. Byla přece tak krásná a taky věděla, že je ve svém předstíraném spánku ještě krásnější.
Měla také pochybný charakter. Předstírala roztomilé mladé stvoření, utlačované otcem. Měl jsem si to uvědomit, už když mi Paterson vykládal, jaké to s ní je. Že je pořád někde na tahu; že mu krade; že je svévolná, rozmařilá - přesně takový charakter člověk předpokládá u Loba, kdyby už jednou připustil, že Lobo je žena, a to nenormální jako tahle.
To už jsme věděli, že to může být žena; nejlepším tipem byla Helen Wolfová. Jenže Helen Wolfová nebyla šéf, jen hlava výkonné moci. Helen mnoho zorganizovala, postarala se o Carneyho a jeho partu, přivedla je na Morden Lodge a nechala je tam cvičit zloděje. Paterson něco tušil, ale byl to beznadějný narkoman a Helen byla jediná, kdo mu mohl drogy obstarávat. Mohl je dostávat jedině tak, že se na nic neptal. A tak to všechno klapalo, dokud se neprovalil Morgan a Carneyho nepráskl. To byl začátek konce. Určitou dobu jsem si myslel, že se Bray z Hounslow dopustil chyby, když dal najevo, že ten dům sleduje. Ale byla to ta nejlepší věc, jakou mohl udělat - donutil je, aby začali jednat ukvapeně a dopustili se velkých chyb. Brayovi vděčíme za mnohé, sire Guyi."
"A taky se za to odvděčíme. Pokračujte."
"Už toho moc nezbývá," ujal se slova opět Roger. "Ještě se musíme zmínit o Sorensonovi. Většinu toho potvrdil a zbytek ještě potvrdí. Can-Can, Margaretin návyk flákat se po nočních klubech - to všechno jde báječně dohromady. Alec Magee předával instrukce zlodějům, sbíral, co nakradli, a nosil do Can-Canu. Zjistíte, že spoustu toho Paterson prodal. To zařídila Helen - ta s Patersonem dokázala dělat, co se jí zlíbilo. Ale jednoho se bál: že je do toho zatažena jeho dcera. Nařídil Carneymu, aby Margaret hlídal, a ten předstíral, že uposlechl. Helen tomuto podvodu napomáhala, navrhovala podávat prášky, aby Margaret zůstávala doma - to vše jen proto, aby Paterson neprohlédl. Jenže pochybností se nezbavil. Změnilo ho to - z chlapa se stal slaboch. Nezáleželo mu ani na domě, ani na pozemcích, které mohly být krásné, zajímala ho jediná věc, která mu poskytovala úlevu - drogy. Musel zemřít, protože bez drog by Helen

prozradil."
"A co ta dnešní večerní show?"
"Helen věděla, že jakmile máme Margaret, najdeme cestu k ní. Proto chtěla, abychom ji pustili. Po celou dobu předstírala, že Margaret nenávidí, a snažila se jí zabránit, aby mluvila. Vy znáte podmínky, jaké mi nabídla. Chtěla mít Margaret v bezpečí, ale my jsme si neměli být jistí, co se stane s Janet. A závěr? Helen se domnívala, že se Margaret zhroutila a mluvila. Jenže Margaret naopak zastřelila Helen, aby ji umlčela, a ani se nenamáhala, aby z té vraždy před našima očima udělala sebeobranu. Zloději od ní měli instrukci raději vraždit, než se nechat chytit; ano, ona sama byla vrah. A kdybych v penzionu nenašel její klobouk, pochybuju, jestli bych na to přišel."
Odmlčel se, rozhlédl se kolem a zeptal se: "Má někdo otázky?"
"Ty mohou počkat, až si promluvíme se Sorensonem a ostatními zatčenými," navrhl Chatsworth. "Pojďte, Cortlande, dopřejme mu trochu klidu."
Roger se ozval: "Sire Guyi, teď zase budu drzý. Od nynějška chci jednou za šest dní volno, jinak..."
Chatsworth zavrčel: "Vím, že nemáme dost lidí. Dělám, co je v mých silách. Ale rozhodně není nutné, abyste se sám ničil. Dobrou noc, Janet. Dobrou noc, Lessingu."
Také Cortland zabručel na dobrou noc a odešli. Mark je vyprovodil do předsíně a dveře do obývacího pokoje za sebou pevně zavřel.
Roger se dosud nepohnul.
Janet si mu opírala hlavu o nohu, dokud venku nenastartoval motor. Pak se obrátila, aby na něj viděla.
"Rogere, mně to šíleně mrzí. Ta ženská mi řekla, že... ty a Margaret Patersonová..."
"Jan, nech toho..."
"A já byla takový blázen, že jsem jí uvěřila!"
"Blázen," opakoval Roger a po chvíli dodal: "Nemluvme o tom." Ale potom pokračoval, jako by nic neřekl: "Já jsem tě nedokázal pochopit, Jan. Myslel jsem, že v tom musí být něco hlubšího než jen nenávist vůči času, který musím strávit mimo. Oba jsme udělali chybu. Já... já jsem si počínal dočista jako blbec. Po tom večírku se šampaňským..."
"Musela jsem být pěkně rozparáděná!"
"Rozparáděná? Opilá. Už nepij, pokud nebudu s tebou."
Nastala pauza, pak se ozvala Janet: "Rogere, jak jsi přišel na to, že mezi námi ještě není konec? Když ses dozvěděl, že mě unesli?"
"Ne, díky bohu už předtím. Když jsi přišla do pokoje poté, co jsem Margaret řekl o otci. Ta ženská ale umí hrát! Udělala ze mě úplného pitomce, byl bych přísahal, že ji to tak vzalo. Už jsi někdy něco takového viděla?"
"Nedáte si někdo šálek čaje?" ozval se Mark.
"Za deset minut," odpověděl Roger.
"Fajn!" řekl Mark cestou do kuchyně. Po hlase se dalo poznat, že má dobrou náladu.
Janet pokračovala v rozhovoru: "Ne, nic podobného jsem nikdy neviděla a taky vidět nechci. Margaret vypadala příliš krásná, než aby mohla být tak totálně zkažená. To ona přemluvila Carneyho a ostatní, aby pro ni pracovali? Uplatnila svůj..."
"Sex-appeal? To nevím. Kdopak může říct, jak začínala a jak to pak pokračovalo? Myslím, že ji k tomu dovedla zpustlost. To je první krok ke zkáze. A myslelo jí to. Ta tlupa zlodějů byla perfektně organizovaná. Předpokládám, že se jednoho dne dozvíme, do jaké míry to byla Helenina práce, ale Margaret byla šéf. Ženské tohoto typu jsou mnohem nebezpečnější než muži! Všechno bylo promyšlené - od výběru malých čilých chlapíků a pečlivý výcvik až po značkování..."
"Proč jim vypalovala značky?"
"Když má někdo vypálené znamení, už se ho nezbaví," vysvětlil Roger. "Měla je jednou provždy, totálně v hrsti. Jakmile se jednou Lobovi upsali, byli navždy jeho, jinak by to odnesly jejich ženy a děti. Docela dobře je platila, a to taky přispívalo k tomu, že se chovali loajálně. Ale teď je to za námi a - Jan... "
"Copak?"
"Musím ti říct..."
Když Mark vešel, seděli v křesle spolu, a tak se raději zase odplížil.

O čtyři měsíce později bylo po soudním procesu. Obhájce se velice snažil využít Margaretinu krásu při její obhajobě, ale nepodařilo se mu ovlivnit soudce ani porotu. Veřejnost teď věděla, že to byla její touha po vzrušení, co ji přivedlo do kontaktu s Carneym a ostatními. Zbytek dokonal zkažený, pokřivený charakter. Pracovala v těsném styku s Helen Wolfovou a Sorensonem, který obstarával drogy pro Patersona. Předstírala, že je rozmarná a lehkomyslná a utlačovaná otcem, hrála hru, která ji samotnou fascinovala.
Rogera nejvíce překvapil její věk - bylo jí jednatřicet.
Den po soudním procesu, v němž byla Margaret s Carneym a Sorensonem odsouzena k trestu smrti, seděl Roger sám v kanceláři, když zazvonil telefon. "Tady je West."
"Pane Weste," ozval se seržant z vrátnice, "je tady plukovník Hambledon a jeho paní, chtějí s vámi mluvit."
"Hambledon? Ach ano, Hambledon! Zaveďte je do čekárny, hned jsem dole."
Plukovník Hambledon, vysoký, vzpřímený a impozantní, a jeho paní doslova vyskočili, když vstoupil do místnosti.
Roger jim podal ruku a zeptal se: "Jak se má Peter?"
"Právě proto jsme tady," odpověděla paní Hambledonová. "Nemůžeme zapomenout, jak hezky jste s ním jednal. Myslím, že jste mu ušetřil hrůzu, která jeho dětství mohla poznamenat, a my vám chceme říci, jak jsme vám za to vděční. Chystáme se Petra adoptovat."

"To je hezké," usmál se Roger dojatě.
"Rád bych, abyste mě naučil trik, jak na něj jít," pravil Hambledon rozmrzele. "Víte, přiznávám se, myslel jsem si, že policista je ten poslední, kdo by mu měl takovou zprávu sdělovat." Roger se usmál.
"Oni totiž policisti jsou taky lidi. Jsem rád, že jste přišli dnes, protože od zítřka jdu na tři týdny na dovolenou. Tři týdny budu z tohohle kriminálu pryč - ale povězte mi,jak se Peter má?"
"Dobře. A poslal vám vzkaz, vlastně má otázku. Prý jste mu slíbil, že mu povíte, jak přišel váš syn Martin k přezdívce Scoopy."
Roger se rozřehtal.